

ДА СЕ СРЕЩНЕМ
В
БИБЛИОТЕКАТА

Текстове от 8 автори, които формираха живота ми

Подбрани и представени
ОТ
Чарлз Р. Суиндъл

превод от английски: Димитър Працинков
2014

Съдържание

	стр.
Въведение: Писмо от Чък	3
Глава 1 Повратният момент в живота ми <i>от Чарлз Суиндъл</i> Целта на пътуването: Шандиа – откъс от книгата <i>„През вратите на великолепието“ от Елизабет Елиот</i>	3
Глава 2 За близостта с Бога Опознаване на неузнаваемото <i>от Чарлз Суиндъл</i> Неразбираемият Бог – откъс от книгата <i>„Познаването на Святият“ от Тозер</i>	11
Глава 3 За изпитанията Извънредно важният сезон на страданието <i>от Чарлз Суиндъл</i> Хвалете Бога, когато сте в пещта – откъс от книгата <i>„Коренът на праведността“ от Тозер</i>	15
Глава 4 За молитвата Дърво падна във Фулъртън <i>от Чарлз Суиндъл</i> В скривалището на Неговото присъствие - откъс от книгата <i>„Тайната на водачеството“ от Ф. Б. Мейер</i>	18
Глава 5 За радостта Тайната на радостното живеене <i>от Чарлз Суиндъл</i> За да може радостта ви да е пълна - откъс от книгата <i>„Пребивавайте в Христос“ от Андрю Мъри</i>	24
Глава 6 За любовта Любовта прави цялата разлика <i>от Чарлз Суиндъл</i> Белегът на християнина <i>от Франсис Шейфър</i>	28
Глава 7 За служението на Бога Предизвикателство да подобрите служението си <i>от Чарлз Суиндъл</i> Главният принцип на майстора - откъс от книгата <i>„Духовно лидерство“ от Д. Осуалд Сандърс</i>	33
Глава 8 За обезкуражението Справяне с обезкуражението <i>от Чарлз Суиндъл</i> Присъпите на изтощение на Божия служител - откъс от книгата <i>„Лекции за моите студенти“ от Чарлз Х. Спържън</i>	38
Глава 9 За да финишираме добре За безценното качество да продължаваме да бягаме до края на надбягването <i>от Чарлз Суиндъл</i> Последователството: „Как можете да се надбягвате с конете?“ - откъс от книгата <i>„Да вървим покорно и дълго в същата посока: Последователство в забързаното общество“ от Еужени Петерсън</i>	45
Епилог Човек жаден за четене – Човек, жаден за четене <i>от Чарлз Суиндъл</i>	51

Писмо от Чък

През 1958 един млад морски пехотинец се качи на автобуса и се отпусна тежко на седалката с наведена глава. Сърцето му беше изпълнено с мъка за съпругата му, която беше оставил у дома и сега се страхуваше от мястото, за където пътуваше. В ръцете си държеше книгата „През вратите на великолепието“ на писателката Елизабет Елиот. Когато разтвори страниците на тази книга, животът му завинаги промени посоката си.

Този млад морски пехотинец бях аз.

Когато се качих на този автобус, аз няхах никаква представа какво беше планирал Бог за мен. Впоследствие се оказа, че това е бил един от повратните моменти в живота ми...и всичко дойде при мен чрез тази книга. Бог използва книгата на Елизабет Елиот, за да подреди по нов начин поведението ми, мисленето ми и цялото ми бъдеще. Вие ще прочетете за това в следващите страници.

Бог използва и други книги, и тяхното духовно послание в живота ми. Искам да ви запозная с някои от тези книги. Искам да ви окуража с истините, които научих от тях и да ви разкажа накратко за техните автори. Надявам се, че вие ще бъдете подкрепени и предизвикани от тези велики послания, които ме насочваха по моя път.

Във времето, когато книгоиздателствата ежегодно заливат пазара с хиляди нови книги, голяма част от които могат да се четат и в електронен формат, аз искам да споделя с вас подбрани откъси от 9 книги, които са издържали изпитанието на времето и са ме вдъхновявали да се изкачвам все по-високо и да вървя все по-надалече. Вие ще видите, че те обсъждат различни аспекти от християнския живот, като например: страданието, радостта, молитвата и служенето. Преминавайки през годините и поколенията, тези велики книги носят истините на Бога, придружени от мислите и чувствата на човешкия дух. Те заслужава да бъдат предавани от поколение на поколение, за да бъдат четени.

Кои са книгите, които искате да прочетете? Замислете се за авторите, които говорят в живота ви, за хората, чиито книги по някакъв начин са формирали живота ви. Книгата, която държите сега, е една от любимите ми книги. С лекота бих могъл да спомена още по десетина други книги, които обсъждат всяка една от темите в тази книга, но определено тази книга е добро начало.

И така, нека да започнем четенето.

Чарлз Р. Суиндъл.

Глава 1

Повратният момент в живота ми

от Чарлз Суиндъл

Това се случи през 1958, но аз си го спомням така добре, все едно че то се случи вчера. Пороен дъжд обливаше прозорците на автобуса, който пътуваше на юг по щатската магистрала № 5 в Калифорния, от Пасадена към Камп Пендълтън. Това беше един от тези моменти в живота ми, когато съм се чувствал най-беззащитен и уязвим.

Кризата

Няколко месеца по-рано започнах войнишката си служба в Морската пехота - не във военния флот, защото при подбора на новобранците военният флот ни примамваше с

обещанието: „Стани моряк и ще обиколиш света.“ Но аз няхах никакво желание да обикалям света. Аз исках да остана близо до дома, защото бях младоженец и исках да съм с жена си, исках да изпълня задължението си към армията, а след това да се върна обратно и да се влея в потока на една кариера, която ме очакваше в голяма промишлена компания в Хюстън.

Но аз направих две грешки. Първо, разказах за намерението си на офицера, който подбираше войници за Морската пехота. И второ, повярвах на думите му. Той ми обеща, че никога няма да бъде изпратен извън територията на САЩ и че всъщност не съществува никакъв шанс това да се случи, и че аз не трябва да се тревожа, че ще бъде изпратен извън САЩ и така ще бъде отделен от жена си и от семейството си по време на службата ми в армията. Спомням си думите му: „Младежо, няма никакъв шанс ти да бъдеш изпратен да служиш в чужбина.“

Двамата с жена ми Синтия се бяхме настанили в един прекрасен апартамент в град Дейли Сити, Калифорния, заради моето първо и надявах се да е единственото място, където щях да отслужва военната си служба в Морската пехота. В един обикновен следобед получих писмо от Вашингтон. Понеже на външен вид писмото имаше вид на стандартно писмо, аз го отворих чак когато бях в колата си и чаках Синтия отвън край мястото, където работеше тя. Оттам се откриваше прекрасен изглед към залива на Сан Франциско. Отворих писмото и изпаднах в шок от съобщението. Писмото съдържаше заповед от моят командващ офицер, придружена от заповед от Президента Айзенхауер, в които ми се съобщаваше, че в Оклахома имат нужда от моята „военна окупационна специалност.“ А аз даже не знаех къде се намира това място. Но думата „Оклахома“ се жигоса дълбоко в стомаха ми.

В този момент исках две неща. Исках писмото до мен да е грешка и Оклахома да е някакво малко градче в южен Тексас. По-късно научих, че Оклахома е наричана със запомнящото се име „Скалата,“ точно като затвора Алкатраз, който можех да видя на един малък остров навътре в залива пред мен, докато четях тези заповеди. Никога няма да забравя вълната от загубата на илюзии и разочарование, която се стовари върху мен. Тези емоции само се засилваха през следващия месец, особено когато се сбогувах с моята млада невеста и отпътувах на юг в Камп Пендълтън, където влязох в една армейско поделение, за да изчакам датата на презокеанското ни транспортиране с кораб.

Целият ми живот се беше преобърнал на обратната си страна така, както се обръща монета при играта „ези-тура“ и аз щях да отида на другия край на света. Въпреки че познавах Господа, аз си припомних всички случаи, в които Той ме беше разочаровал. Искрено казано, чувствах се измамен и ограбен. Бях объркан, изпълнен с възмущение и лишен от всякакви илюзии за живота... и за Бога. Никога не бях се чувствал толкова самотен, колкото бях в тези дни, когато се приготвях да направя 17-дневно пътуване през Тихия океан на борда на един военен транспортен кораб, първо до Япония, а след това до един малък остров от веригата острови Риукиу, разположени южно от Япония.

Книгата

Понеже бях пуснат в отпуск в края на седмицата преди заминаването на моя кораб, аз се качих на автобуса и отидох в Пасадена, където тогава живееше по-големият ми брат Орвил. През двата дни на отпуската бях в потиснато настроение. Вътрешно бях изпълнен с толкова силен гняв, че едва се съдържах да не започна да плача или да проклинам. Когато в неделя вечерта се приготвях да тръгна обратно за казармата, аз почти се бях разплакал, когато казах на Орвил: „Повече не мога да понасям цялото това нещо.“ Бях намръщен и пъшках, докато поставях нещата си във войнишката раница преди да замина. Той ми каза: „Искам да вземеш със себе си тази книга.“ Това беше новоотпечатаната книга „През вратите на великолепието,“ която беше написана от жената на един мисионер, чийто съпруг Джим Елиот беше убит преди две години като мъченик за вярата в Еквадор. Джим, заедно с други четирима млади християни, се беше опитал да достигне до островите Аука, които днес се наричат Хуаорани.

Аз казах на Орвил: „Не искам да чета тази книга.“ Но той настоя: „Наистина искам ти да я прочетеш.“ Взех книгата, хвърлих я на масата пред него и му казах: „Казах ти, че не искам да я прочета.“ Тогава Орвил обиколи около масата, дойде при мен, хвана ме за ръката и ми каза: „Ако започнеш да четеш тази книга, ти няма да можеш да я оставиш. Вземи я! Прочети я!“

И така, в онази дъждовна неделна нощ, докато огромният автобус буботеше по пътя от Пасадена към Камп Пендълтън, аз включих лампичката над седалката си и отворих книгата. И Бог веднага започна да ми говори. Страница след страница поглъщах текста и описанията в тази книга. Прочетох имена, за които до тогава никога не бях чувал: Джим Елиот, Нат Сейнт, Роджър Юдерийн, Пит Флеминг, Ед МакКъли. Тези мъже, въпреки че бяха мъртви, продължаваха да говорят. Някои от описаните картини бяха трудни за гледане: как мъртвите им тела плават, носени от течението на реката Курари, а в ханша на един от трупите стърчи забито счупено копие. Започнах да се опитвам да си представя тази жестока и трагична смърт. Четох книгата през цялата нощ. Имайте предвид, че само часове по-рано аз въобще не исках да я чета, а сега не можех да престана да я чета. Четох я в мъжката тоалетна на базата, където осветлението светеше денонощно. Прочетох всичките 256 страници и завърших четенето на следващата сутрин в 10 часа. Бях очарован от истинската история за тази храброст, решителност и посветеност.

Елизабет Елиот описваше забележителната история на своя съпруг. Джим и другите четирима прекрасни християни, които, въпреки че били млади, притежавали удивително виждане, придружено от вяра и преданост към Бога. Едва ли бих могъл да произнеса всичките им имена, но разбрах техния начин на живот..и бях упрекнат от изборите, които бяха направили те. И петимата бяха казали „Не“ на всички други неща, които животът им беше предложил и бяха казали твърдо „Да“ на Бога. Събрали багажа си и отишли в Еквадор със страстното желание да стигнат до душите на тези „диваци.“ И на 8 януари, 1956, почти преди 2 години – всички те били убити. За мен това беше перфектният момент да прочета тяхната история, непосредствено преди заминаването ми за Окинава. Тя премахна люспите от очите ми и аз отново възстанових фокуса на виждането си.

За пръв път започнах да възприемам факта, че моето изпращане в Окинава наистина може да е дело на Бога (!) и че програмата на Бога за света може би по някакъв начин включва и мен, като избран измежду всички хора. Без първоначалният и мощен план на Бога, който ме накара да напусна Щатите, аз може би никога нямаше да възприема Неговото виждане, че целия свят трябва да научи за Христос. Искам да кажа точно това – аз никога нямаше да разбера.

Това беше болезнено преживяване, но Бог привлече вниманието ми. Никой не е бил по-коравоврат, отколкото бях аз. През този период от живота ми може би не е имало друг мъж или жена, който да е избутвал възможно по-назад в приоритетите си мисълта за вървенето след Христос. Ето такъв бях аз в този момент, млад морски пехотинец, на когото му предстоеше да бъде отведен на 12 000 км от дома си, който не осъзнава, че това е Божият начин да ми покаже Неговия план за моя живот – план, който беше толкова различен от това, за което аз се бях вкопчил с всичките си сили и не исках да изпусна.

Прочитане на книгата за втори път

Докато бях на военнотраспортния кораб, аз втори път прочетох книгата, няколко дни по-късно, в началото на януари 1958. Чак тогава видях следните думи на Джим Елиот: „Не е глупав този човек, който пуска онова, което не може да задържи, за да спечели това, което не може да изпусне.“ Когато първият път прочетох книгата, аз не бях успял да схвана великата истина и мъдростта на тези думи, които никога няма да забравя, защото те са гравирани дълбоко в сърцето ми. Тази мисъл почти ме уби.

Най-накрая започна да ми се прояснява какъв глупак съм бил и колко егоистично бях живял живота си. Аз бях подходящо изобличен. Това преживяване се превърна в начало на

превръщането ми в мъж и стана повратна точка в духовния ми живот. До онази нощ интересът ми беше насочен към спасяването на живота ми, а не към загубването му, към това да живея според собствената си воля и да не се отказвам от това си право. Аз бях християнин, но нямах планове за намесата на Бога в живота ми. Вие можете перфектно да оприличите себе си с това, което бях аз тогава. Докато сега четете тези думи и разбирате това, което казвам, вие въпреки това можете да живеете живота си на светлинни години разстояние от тази истина. Ако това описание се отнася и за вас, тогава аз се страхувам за вас! Ако продължите да живеете по този начин, вие ще пропуснете смисъла на живота! Колкото и да е странно, животът – истинският живот – ни е даден заради смъртта. Животът означава да бъдем отделени от онова, което искаме ние и да бъдем присъединени към това, което иска Бог.

В Окинава пристигнах като друг човек, който е готов да позволи на Бог да работи по най-неочаквани начини в живота му.

През следващите месеци, аз със собствените си очи видях какъв беше живота извън САЩ. Станах член на световната църква „Навигаторите,“ (**Коментар:** Световна църковна организация, чиято основна цел е обучението на християните как да споделят вярата си с другите хора, разпространяване на Библии и на християнска литература. Работи съвместно с местните църкви и финансово подпомага служителите, които работят в местни църкви. В момента има повече от 4600 „навигатори.“) което ме въведе в евангелизирането, в срещите с хората по улиците, в изучаването на Библията и в различни проекти, създадени за да представят Христос пред невярващите хора. Многото месеци, които прекарах на тези острови в южната част на Азия разшириха моите хоризонти.

Опитът който придобих, придружен от прочитането на няколко книги за мисионери, създаде в мен желание да служа в един по-широка област, отколкото познатите ми САЩ. Мечтаех да отида отвъд удобната зона на очакваното и на единственият свят, който разбирах дотогава.

А другото е история

След като изминаха 16 месеца, аз се върнах в САЩ при любимата си съпруга Синтия, с напълно променено виждане за живота и за служението си. Разбира се, през цялото това време ние поддържахме връзка помежду си с дълги писма, които даваха израз на нашата нова страст за служение. Бог приведе в хармония нейното сърце с моето. През есента на 1959 аз се записах да следвам в Семинарията в Далас. О, каква огромна промяна се извърши в този лишен от илюзии и гневен млад човек, който преди време замина от САЩ в Оклахома!

Едва ли някога аз и Синтия сме си представяли, че повратната точка в живота и в служението ни – моето пътуване до Окинава далеч в миналото, в края на 1950-те - един ден ще се изрази в това, че ние станахме част от разширяването на обхвата на светлината на надеждата, за да стигне до хората от целия свят. Но нали това е начинът, по който работи Бог? Тъй като е суверен, Той взема житейските разочарования, които в момента изглежда, че не са нищо друго освен тайнствена серия от събития, взема и безнадеждно завързаният възел от заплетени заплахи и бродира с тях великият и прекрасен гоблен на възможностите, които никога не сме очаквали и по друг начин никога не бихме могли да изживеем.

Свидетелството на петте мъже, които пожертваха живота си, за да достигнат до една група от хора, които дотогава никой по света не познаваше, промени изцяло посоката на живота на този млад морски пехотинец. Аз не познавах лично тези мъже, но въпреки това за мен те се превърнаха в образци за виждане и за смелост, и те запалиха вярата в мен. И досега аз замълчавам и мисля за тях.

Наскоро си припомних какво означаваше тяхното свидетелство за мен, когато една вечер прочетях кратка бележка на християнин в списание, по повод на 15-годишнината от смъртта на

негови роднини. След като прочетох тази бележка, аз затворих списанието и изгасих осветлението. После погледнах навън през прозореца към небето и си спомних за тези мъже.

Образите от книгата се върнаха като светкавица. Петте трупа, плаващи с лицата надолу по течението на река Курари. Трябва да кажа, че американската преса с огромна доза сарказъм съобщи и коментира този случай. „Напразно! Безсмислено! Какво прахосване! Какво пилеене!“ Но кой може да каже колко хиляди човеци са казали „Да“ на Христос, поради свидетелството и мъченичеството за кръста на Голгота на Джим Елиот и на неговите другари.

Аз бях един от тези хиляди човеци.

Вървейки по моя си път, аз бях толкова далече от Бога, колкото бяха и онези „диваци“, които никога не бяха чували за Христос. В необятният си план Бог избра да вземе живота на тези петима мъже, за да достигне до хората от племето Аукас и хората като мен да посветят изцяло вниманието си на служението, към което Бог ни е призовал.

Бог ще бъде прославян...независимо от това, дали чрез живота или чрез смъртта.

Целта на пътуването: Шандиа

*откъс от книгата „През вратите на великолепието“
от Елизабет Елиот*

След като плавали в продължение на 18 дни в морето, Джим Елиот и Пит Флеминг пристигнали в Гуаякил, Еквадор. Пит записал: „Изминали сме нагоре около половината от дължината на река Гуаяс. Най-накрая разбрах, че това е Еквадор. За пръв път установих, че малко се вълнувам. Когато корабът ни влезе в пристанището, Джим и аз изпяхме тихо песента „Вяра на нашите бащи.“

„Вяра на нашите бащи, свята вяра,
ние ще ти бъдем верни до гроб.“

След като слезли от кораба под изгарящото слънце, двамата млади мъже се проверили между купчините багажи на пристанището на град Малакон, разположен на оживен път по течението на реката Гуаяс. Приливът на океана настъпвал и срещу течението на реката нагоре нахлували огромни количества вода, които помитали всичко по пътя си. Блестящ бял кораб за транспортиране на плодове стоял закотвен в залива и около него имало множество баржи и дълги тесни канута на търговците на дребно.

Един ферибот изливаше на брега своето изпотено и шумно множество от пътници с техните сламени куфари, платнени вързопи, кокошки и кошници. Джим и Пит се спряха и наблюдаваха лицата на тези хора, докато тълпата изчезна във всички посоки, а след това се обърнаха и прекосиха улицата. Навесите над тротоара ги засенчваха от палещите лъчи на тропическото слънце и те погледнаха към витрините на магазина, където в удивително разнороден безпорядък бяха разположени дебели вълнени пуловери с висока яка, пишещи машини, тигани и автомобилни гуми, фалшиви съсухрени човешки глави от индианците Дживаро и тоалетни сапуни. От другата страна на улицата подобно на червен килим бяха разстлани какаови зърна, за да съхнат под слънчевите лъчи. Бизнесмени, облечени в блестящи бели костюми и с панамени шапки на главите излизаха от сградите за своята 2-часова обедна почивка. Кадилаци и магарета спореха помежду си за правото да се движат по улицата, като емблема на тази страна на контрастите.

С население, което растеше и беше повече от 300 000 жители, Гуаякил е най-големият и най-модерен град в Еквадор, с широки улици и впечатляващи сгради. Улиците са пълни със собственици, управители и чиновници от различни търговски фирми, занимаващи с внос и износ, всеки от които е зает с бизнеса си. Гуаякил е световната столица на бананите и оттук след Втората световна война ежегодно се изнасят в чужбина повече от 3 мил. чували с кафе,

около 70 мил. паунда какао и повече от 3 мил. паунда ориз. Налице е атмосферата на замогване на населението и производството постоянно нараства, а състоянието на този пристанищен град изпълнява ролята на барометър за търговията на страната.

Пит и Джим прекарали първата си нощ в един третокласен хотел. Горещината, комарите, от време на време някой рев на магаре, латиноамериканската музика на един наблизо разположен оркестър - всичко това превърнало тази нощ в незабравима за тях. На следващият ден пътували със самолет до Кито, като прелетели над най-западните планини на Андите, с височина около 4000 м и кацнали в Кито, столицата на Еквадор, която е разположена на височина 3000 м над морското равнище. Западно от този град се издига вулканът Пичинча. Тук пред тях се открила нова възможност да се посветят изцяло на мисията си. Този стар град с къщи от кирпичени тухли, с високи кирпичени дувари, с калдаръмни улици, с богато украсени църкви, със здравец, мушкато и евкалиптови дървета щял да бъде техен дом през следващите 6 месеца. Защото преди да отидат в провинцията Ориенте, източната част от Еквадор, която е джунгла и е била крайната цел на тяхната неуморна подготовка и планиране, те трябвало да изпълнят последното изискване – да научат испанския език, който говорели хората в Еквадор. Намерили една много взискателна учителка по испански и се настанили да живеят като наематели в една стая в дома на местен лекар, който имал 5 деца. Там намерили невероятната възможност да практикуват езиковите си познанията. Обстоятелствата ги принудили да говорят испански и тези деца без никакви задръжки посочвали грешките и чудатостите в говора на чужденците.

„Сеньор Джими,“ - казвала малката Мокуетин, 6-годишна пакостница - „защо лицето ти е винаги червено?“ Джим я запитал: „А твоето лице защо винаги е кафяво?“ А тя изненадващо му отговорила: „Защото то е много по-красиво от твоето.“ Веднъж Пит казал: „Ученето на чужд език е тирания на безсилието.“ Но те били длъжни да научат този език. През тези месеци на обучение Пит записал в дневника си: „Сега мечтая да стигна до хората от племето Аукас, ако Бог ме дари с честта да изявя името Му пред тях. С радост бих пожертвал живота си за това племе, стига само да мога да видя как тези горди, умни и прекрасни хора се събират около масата на Господната трапеза, за да отдадат почит на Сина – радостно, радостно, радостно! За какво повече може човек да пожертва живота си? Тези почти 6 месеца бяха изпълнени с доброта и Бог ни дари със специалната привилегия да нямаме други задължения, даде ни парите и свободата да живеем в местно семейство и без никакво съмнение ние успяхме да научим неща, които ще ни помогнат много в живота ни като мисионери. Това беше невероятна благодат; ние се молехме заедно с Джим и виждахме, как Бог ни дава още по-голяма вяра, как започвахме все повече и повече да разбираме испанския превод на Библията, как все по-лесно се справяме с испанския език, как започнах да помня все повече и повече полезни фрази и вече ги използвам с лекота, без да се налага предварително да съставям всяко изречение. Всичко това беше добре и ние научихме как да постъпваме в различни ситуации, и как да си държим затворени устата относно някои теми, как да общуваме с местните хора, научихме какво е тяхното мнение за нас като мисионери и т.н. Бог ни позволяваше да научим испанския език по един или друг начин, както и езика на племето Куичуа.“

Най-после дошъл денят, когато Джим и Пит трябвало да напуснат Кито. Видели как багажът им бил хвърлен на покрива на едно тромаво превозно средство, което играело ролята на автобус. Върху каросерията на американски камион била монтирана една изумителна надстройка, която надсърчала и от двете страни и побираща около 30 пътници, както и много други, които се осмелили да се качат отгоре на покрива ѝ. Те се натъпкали вътре, заедно с фотоапаратите си, отличителен белег на мисионера и туриста сред другите пътници и всеки от тях успял да седна върху една дъска с ширина около 25 см, пред която оставало още толкова разстояние за краката между нея и предната седалка.

Но те имали щастието да пътуват с автобус, в който имало пътечка по средата, защото имало и други автобуси, в които пътниците радостно вървели по седалките на пейките, за да

стигнат до мястото си. Освен това те можели да седят изправени и все пак да могат да гледат навън през ниско разположените прозорци. Коленете ти да са разположени близо до брадичката ти не е най-удобната поза, но редувайки се те имали възможността да седнат настрани към пътеката и да си опънат краката. Шофьорът извикал „Тръгваме!“ и двамата мисионери се зарадвали, че автобусът тръгва според разписанието. Но радостта им се оказала преждевременна, защото това е страната на „маняна.“ (Коментар: „маняна“ - неопределено време в бъдещето.)

Навсякъде имало неочаквани забавяния и може би най-изнервящото нещо за чужденеца е факта, че никой даже не се стараел да даде поне някакво обяснение за причината за закъснението. Никакви въпроси не се задавали. Тишина. В този случай забавянето продължило само около 10 минути. Тогава, без никакво предупреждение шофьорът запалил двигателя и автобусът тръгнал. Излизайки от града, автобусът се изкачил на платото на планината, където студен дъжд се добавил към безрадостната гледка на обширни пространства, покрити с кафява трева. От време на време срещали някой индианец, който яздел препускащ кон и червеното му пончо се развявало от силния вятър. Майка, облечена в тежка пола и бродирана блуза, вървяла с обичайната походка на индианците от високата част на Андите. Бебето ѝ, облечено като нея и с мека шапка, се клатушкаше поставено в носилка на гърба ѝ, а ръцете на майката се движели пъргаво, защото тя предяла вълна с едно вретено.

На височина около 3 600 м мъжете видели малките сламени колиби на племето Куичуас. Те изкарвали прехраната си чрез отглеждане на добитък и овце, садене на картофи и на някои зърнени растения. Скоро тази картина била заменена от неплодна територия, която обграждала Амбато, градът, който беше полуразрушен от земетресението през 1949 и се нарича „вратата към провинция Ориенте.“ Тук автобусът спрял и веднага бил окупиран от жени с техните подноси с пържено свинско месо, баници с месо, шишета с плодови напитки или резени ананаси, поставени в емайлирани купи. Всяка от тях рекламирала стоката си с някакво странно и монотонно пеене.

После пътуването продължило, като автобусът се изкатерил между високи и покрити със сняг планински върхове, а след това се спуснал стръмно надолу, за да пикира със зашеметяващи и остри завой в обширна клисура, прорязана от реката Пастаза през източните разклонения на Андите, като минал покрай конусообразния и затихнал вулкан Тингураха. Със слисваща внезапност пустинята на западния склон и на високопланинския проход били заменени от тучната зеленина на спирацията дъха източен склон. Оранжеви орхидеи надвисвали над пътя, докато автобусът се люшкар и подскачал по тесния планински път, отдясно се намирала огромна пропаст, а отляво – почти отвесна каменна стена. На свечеряване автобусът направил поредния завой и пред тях се открила Пастаза, течаща на широки ръкави по черни плажове.

Това била най-западната точка на великия воден басейн на Амазонка, който завършва на разстояние 4 500 км от там на изток, където реката се влива в Атлантическия океан. Преминали през още едно-две малки градчета и стигнали в Шел Мера. Тази бивша база на петролната компания Шел, която била използвана за проучвателни сондажи в този район, сега представлявала една непретенциозна група разнебитени дървени сгради: къщи, хотел и магазини от едната страна на пътя и военна база и сграда на Библейско училище, спонсорирано от мисионери от другата страна.

Еквадорската база на Мисионерското служение се намирала в южния край на този град. Там Джим и Пит се срещнали с д-р Тидмарш, мисионерът, с когото си кореспондирали преди да пристигнат в Еквадор. Скоро след това тримата отлетели на север от Шел Мера, над зеленото море на джунглата, следвайки течението на река Ансук към Атун Йаку, притоци на Наро. Те отивали в Шандиа, мисионерската станция в Куичуа, която д-р Тидмарш трябвало да изостави заради влошеното здраве на жена му. Сега те планирали отново да отворят тази станция. Д-р

Тидмарш останал при тях, докато се установили. По онова време Шандиа нямала полоса за кацане, поради което кацнали в една съседна база и от там продължили пеша през джунглата. Тръгнали привечер и понеже знаели, че им предстои да вървят около 3 часа, те се надпреварвали с внезапното тропическо здрачаване. Хлъзгали се по мократа трева, препъвали се и понякога преминавали през кални места, но продължавали упорито да вървят към мястото, което щяло да бъде техен дом през следващите месеци. Били изпълнени с очаквания за това, което им предстояло, но в същото време пиели от красотите на гората на великата Амазонка, през която преминавали. Това била девствена джунгла. Дървета с огромни корени, чиито край към стъблото се намирал високо над земята, се издигали на огромна височина, като често пъти имали клони само на своя връх. Под тези чадъри имало невероятно разнообразие от буйно растящи растения. Много често Джим и Пит не можели да различат кои листа принадлежат на дърветата и кои листа принадлежат на огромната паяжина от лиани, въздушни растения и гъби, които смучели сокове от дърветата. Навсякъде имало орхидеи, които добавяли своите меки цветове към ярката зеленина. Гъбите растели с ярки цветове и с фантастични форми – ярко червени, оформени като жабо върху бебешка дреха или с тюркоазен цвят като мида, наполовината скрити в гнилата почва.

Точно когато луната изгряла над гората тримата мъже видели, че пред тях е Шандиа. Пит написал: „Веднага бяхме заобиколені от индианци и аз разпознах лицата на двама от тях, които бях видял на снимките, които Тидмарш беше ни показал и се почувствах донякъде горд, че бях ги разпознал. Първото нещо, което си помислих беше: „Да, аз мога да обичам тези хора.“ Мастилените рисунки по лицата на жените привлякоха вниманието ми, както и непретенциозните драперии по краищата на избелелите им сини поли. Имаше много деца, които весело се усмихваха. Бебета сучеха от големите гърди на майките си и младите лица на момченцата гледаха към нас. Чух първият разговор на Тидмарш на езика на племето Куичуа и се запитах дали някога и аз ще мога да науча този език.“

А по същото време Джим е написал: „Пристигнахме на мястото, което още през 1950 бяхме определили като наша цел. Радостта ми е пълна. Колко слепи щяхме да бъдем, ако бяхме отхвърлили Божията ръка, която ни водеше през тези дни. Как това промени посоката на живота ми и ми донесе толкова много радости!“ В далечният край на поляната се намираще малка къща със сламен покрив, в която беше живял д-р Тидмарш. Стените ѝ бяха направени от разцепени бамбукови стебла, пода беше застлан с дъски, монтирани върху гредоред, който се опираше на забити в земята дървени стълбове. По този начин се гарантираше добра циркулация на въздуха и се осигуряваше защита срещу нападенията от насекоми. Пит написал в дневника си: „На пръв поглед къщата изглежда просторна и уютна, и аз си представям колко лесно Оливия и аз бихме могли да живеем в такава обстановка и да имаме усещането за радост и очакване на нещо хубаво. След това почистихме донякъде къщата, измихме калните си крака в ледено студената вода на Напо, после огледахме наоколо и седнахме да се нахраним с оризена супа, банан, маниока с орис и кафе. А сега пиша на масата на хранене под светлината на една газена лампа - изморен, но благодарен на Отца, който ни води. Всъщност това не е краят, а е само началото.“

Елизабет Елиот Грин (1926 -)

През първите 40 години от живота си Елизабет Елиот, наричана от приятелите си с името Бети, силно желаела да служи на Бога като мисионер. Докато се подготвяла да работи като мисионерка в колежа Уитън, тя срещнала там бъдещия си съпруг Джим Елиот и двамата по-късно се оженили в Еквадор. Удивителното е, че Бети настояла и била изпратена за 2 години като мисионерка при племето Аукас (което сега се нарича Хуаорани), след като племето убило Джим и четиримата други мисионери през 1956. След като се върнала обратно в САЩ, Бети продължила служението си чрез писане и говорене. Мислите ѝ относно усъвършенстването на действена вяра в Бога, даже когато за това трябва да се понесат страдания, са записани в повече от 20 книги. Сега Бети и съпругът ѝ Ларс живеят в Нова Англия.

Глава 2

За близостта с Бога

Да опознаваме неузнаваемото

от Чарлз Суиндъл

Изгубен в тихата самота, често пъти съм впечатляван от необятната работа на нашия неразбираем Бог.

Псалмистът е бил прав: небесата наистина ни разказват за славата на Бога...техният простор наистина известява делото на ръцете Му (Пс.19:1). Когато смесите този необятен факт с невероятната реалност, че Той се грижи за всеки от нас до последния човек, до най-малката подробност, псалмистът отново е прав: това познание е непостижимо за мен...аз не мога даже да си представя това (Пс.139:6).

Според мен неузнаваемостта на Бога е абсолютно ободряващ факт за нас. Възхитително е отново да ни се напомня, че *„нашият Бог е на небето“* и че *„Той прави това, което си поиска“* (Пс.115:3). Той не иска разрешение. Той не се чувства задължен да обяснява. *„Той прави това, което си поиска.“* В края на краищата, Той е Господ...Създателят на небето и на земята, суверенен Бог на цялата вселена.

Ние, които сме изкушавани да си мислим, че ръководим нещата и ние вземаме решенията, се нуждаем от това напомняне. Колко пъти нашият неразбираем Бог трябва да ни казва: *„Моите пътища са неизследими“* (Рим.11:33) за да започнем да вярваме в това? И така както Божият Син, когато се е намирал на кръстопътя на земния си живот, е счел за необходимо да се моли с думите: *„Не, обаче, както аз искам, а както Ти искаш“* (Мат.26:39), ще е мъдро и ние често - по-точно ежедневно - да използваме същите думи в края на молитвите си!

Колкото повече размишлявам за света около мен и за вселената над мен – независимо дали небето над мен е ясно и е покрито с ярки звезди или когато се намирам в бурно море, или съм се изкачил на величествена планина – толкова повече искам да спра, да замълча и да позволя на удивлението от това, което виждам да влезе в мен. В този момент ние виждаме Бога такъв, какъвто Той трябва да е за нас – НЕРАЗБИРАЕМ БОГ. Дали Той е свят? Разбира се. Дали е могъщ? Да, несъмнено. Дали е състрадателен? Винаги. Дали е праведен и справедлив? Дали е милостив, обичащ, самодостатъчен, суверен? Да, сигурно, всичко казано до тук е вярно.

Но Той е и нещо повече – много, много повече. Повече отколкото ние мажем да схванем, да разберем и да проумеем. Повече отколкото можем да измерим или да предположим. Повече отколкото даже най-умният от нас може някога да си представи.

И каква е изгодата от осъзнаването на тези факти? Изгодата е, че ние повече няма да Го смаяваме до размерите, до които се простира способността ни да управляваме и да контролираме. Ние повече няма да бъдем изкушавани да манипулираме Него или Словото Му. Не е нужно да обясняваме Бога или волята Му; или да защитаваме Него, или методите Му.

Нашият Бог е неразбираем, но въпреки това ние искаме да знаем колкото се може повече за Него. Думите на А. У. Тозер от книгата му *„Познанието на Светият“* ми предоставиха мястото, откъдето да започна. Как човек се заема със задачата да открие кой е Бог? Със смирение. И със страхопочитание!

Молитвата на Тозер, която ще видите по-долу изразява това по красив начин. Можете да продължите да следите мислите му, докато четете откъса, който следва:

„Господи, колко огромна е нашата дилема! В Твоето присъствие най-добре ни подхожда да мълчим, но обичта разпалва сърцата ни и ни принуждава да говорим. Ако продължим да мълчим, камъните ще започнат да викат, а ако започнем да говорим, какво трябва да кажем?“

Научи ни да знаем това, което не знаем, защото човека не може да опознае делата и мислите на Бога, тях само Божия Дух ги знае. Нека вярата да ни поддържа там, където разума се проваля и ние ще мислим, защото вярваме, а няма да мислим, за да повярваме. В името на Исус. Амин“

Неразбираемият Бог

откъс от книгата „Познаването на Святият“

от А. У. Тозер

Детето, философът и религиозният човек си задават един и същ въпрос: „Какъв е Бог?“

Тази книга се опитва да отговори на този въпрос. Въпреки това, още в началото съм длъжен да призная, че на този въпрос не може да бъде отговорено по друг начин, освен да се каже, че Бог не прилича на нищо друго; което означава точно това - Той не прилича напълно на никого и на нищо.

Ние се учим, като използваме като мост това, което вече знаем и по него стигаме до онова, което не знаем. За човешкия ум е невъзможно да премине внезапно от познатото в изцяло непознатото. Даже най-могъщите и безстрашни умове не са способни да създадат нещо от нищото чрез някакъв спонтанен акт на въображението. Тези странни същества, които населяват света на митологията и суеверието не са чисто творение на фантазията. Въображението ги е създало, вземайки обикновени обитатели на земята, въздуха и морето и е разширило познатите им форми отвъд нормалните им граници или като е смесвало формите на две или повече от тях, за да създаде нещо ново. Но колкото красиви или уродливи да са те, техните прототипи винаги могат да бъдат намерени. Те приличат на нещо, което ние вече познаваме. Усилието на вдъхновените хора да изразят неизразимото, е оказало голямо напрежение върху мисълта и езика в Светото Писание. Понеже често пъти там се говори за откровенията на свят, който е повисш от природата, а умовете, за които са били писани тези писания са били част от природата, авторите на Библията са принуждавани да използват много пъти думата „като“ или нейни синоними, за да бъдат разбирани от читателите си. Когато Духът ни запознава с нещо, което се намира извън обсега на нашето познание, Той ни казва, че „това“ нещо е „като или прилича на“ нещо друго, което ние вече познаваме, но Той винаги внимава и използва такива думи в описанието Си, за да ни предпази от робския педантизъм. Например, когато пророк Йезекия видял, че небето се отворило и той видял Бога, той установил, че гледа към нещо, за което няма език, с който да го опише. Това, което видял Йезекия, се различавало изцяло от всичко онова, което той вече познавал, поради което, за да опише видяното, той се върнал към езика на оприличаването. „А колкото до подобие на живите същества, изгледът им беше като на запалени огнени въглища“ (Йез.1:13).

Колкото повече Йезекия се доближавал до горящия трон, толкова по-несигурни ставали думите му: „А над простора, който беше върху главите им, се виждаше подобие на престол, наглед като камък сапфир; и върху подобие на престола имаше подобие, наглед като човек, седящ на него на високо. И видях нещо наглед като светъл метал, като изглед на огън в него...Това беше изгледът на Господната слава“ (Йез. 1:26-27). Колкото и странен да е този език, той не създава в нас представата за нереалност. Читателят остава с впечатлението, че цялата сцена е много реална, но е изцяло чужда на всичко, което хората познават на земята. Поради тази причина, за да предаде идеята за това, което е видял, Йезекия е бил принуден да използва думи като „подобие“, „наглед като“ и „изглед на.“ Даже за описанието на трона той използва думите „подобие на престол“, а Този, който седи на трона е описан като „наглед като човек“, но Той е толкова различен, че може единствено да бъде описан като „наглед приличащ на човек.“

Когато Библията казва, че човека е бил направен по образа на Бога, ние не се осмеляваме да добавим към това твърдение собствената си представа и да я направим да означава „по точния образ.“ Да направим това би означавало да направим човека копие на Бога, а това би означавало да изгубим уникалността на Бога и накрая за завършим с това, че въобще няма Бог. Това би означавало да пробием стената, която е безкрайно висока и отделя Това-което-е-Бог от онова-което-не-е-Бог. Да си представяме, че създанието и Създателят са еднакви, означава да ограбим най-важните отличителни черти от Бога и да Го смалим до нивото на Неговото създание. Например, това означава да ограбим от Него Неговата безкрайност, защото във вселената не могат да съществуват две безкрайни субстанции. Това означава да го лишим от Неговия суверенност, т.е. от абсолютната му власт и господство, които не се подчиняват на никой друг. Не може едновременно да има две абсолютно свободни и независими същества във вселената, защото рано или късно двете напълно свободни воли ще влязат в конфликт помежду си. Абсолютната и независима власт, да не говорим и за други качества, изискват да бъдат притежавани само от едно същество и не могат да бъдат разделяни.

Когато се опитваме да си представим какъв е Бог, ние сме принуждавани да използваме това-което-не-е Бог като суров материал за умовете си, за да си изработим представата за Бога; и поради това, какъвто и да си представим, че Той е, накрая винаги стигаме до някакъв идол, който не е направен от ръцете, а от умовете ни. И този идол на ума е обида за Бога така, както е обида и ръчно изработения Бог.

Николас от Суза (**Коментар:** живял през първата половина на 15 век) е написал следното: „Интелектуалното познание не Те познава, защото то знае, че Ти не можеш да бъдеш опознат, защото иначе неузнаваемото щеше да бъде познато, невидимото щеше да стане видимо и недостъпното щеше да стане достъпно.“ А после той продължава: „Ако някой предложи някаква идея чрез която Ти може да бъдеш измислен, аз знам, че тази идея не идва от Теб, защото всяка идея свършва при сблъсъка си със стената на Рая...Поради това, ако някой поиска да ни обяснява как да Те разберем; всеки, който поиска да ни предостави средство, чрез което Ти, всемогъщият, можеш да бъдеш опознат, този човек е толкова далече от Теб, колкото Твоята изкусност е неизмеримо по-високо над всички представи, които човека може да измисли.“

За нас е съвсем нормално да проявяваме склонността да смаляваме Бога до такива размери, при които ние ще можем да го управляваме. Ние искаме Той да отиде там, където можем да Го използваме или поне да знаем къде е, когато имаме нужда от Него. Ние искаме Бог, който можем в известна степен да контролираме. Ние се нуждаем от чувството за безопасност, което произтича от това, че знаем какъв е Бог и разбира се, отличителните Му черти са сложна смесица от всички религиозни картини, които сме виждали, от най-добрите хора, които познаваме или за които сме чували и от всички възвишени идеи, с които сме се забавлявали. Ако всичко това звучи странно на съвременния човек, това е така единствено, защото в продължение на половин век ние възприемахме Бога като някаква даденост. Славата на Бога не беше разкрита пред днешното поколение. Богът на съвременното християнство е само малко по-високопоставен от гръцките или римските богове, а всъщност е и по-нископоставен от тях, защото Той е слаб и безпомощен, а тези богове поне са притежавали сила.

Но ако представата ни за Бога не е такава, какъвто е Той всъщност, тогава какво трябва да мислим за Него? Ако Той наистина е неразбираем, както твърди Кредото на Никейския Събор, където се казва, че Той е недостъпен, така както казва и Павел, как можем ние, християните, да задоволим стремежа си към Него? Обнадеждаващите думи: „*Сприятели се с Него и бъди в мир*“ (Йов 22:21) все още са валидни след толкова векове, но как ще се сприятелим с Онзи, който избягва всички упорити усилия на разума и на сърцето? И как ще бъдем заставяни да опознаваме това, което не може да бъде опознато?

В Йов наамецът Софар пита: „*Можеш ли чрез търсене да намериши Бога? Можеш ли да изследваш съвършенството на Всемогъщият? То е високо като небето, какво можеш да*

направиш ти? По-дълбоко е от ада, какво можеш да узнаеш ти?“ (Йов 11:7-8 – мой превод) Господ е казал: „Нито познава някой Отца, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да Го открие“ (Мат. 11:27). Евангелието на Йоан разкрива безпомощността на човешкия ум пред великата Тайна, която е Бог, а Павел в 1Коринтияни ни учи, че Бог може да бъде опознат единствено, когато Светия Дух извърша в търсещото сърце акта на саморазкриването.

Копнежът към познаването на Това, което не може да бъде опознато, да разберем Неразбираемото, да докоснем и да вкусим Недостижимото, произлиза от представата, че Бог има природата на човека. „Бездна призовава бездна“ (Пс.42:7) и въпреки, че е омърсена и заобиколена от огромната катастрофа, която теолозите наричат с името Грехопадението, душата на човека усеща откъде е произлязла и копнее да се върне при своя Източник. Как може да бъде разбрано това?

Отговорът на Библията е прост - „чрез Исус Христос нашият Господ.“ В Христос и само чрез Христос Бог се саморазкрива, въпреки че Той разкрива Себе си не пред разума, а пред вярата и любовта. Познаването произлиза от вярата, а житейското преживяване произлиза от любовта. Бог е дошъл при нас в превъплъщението и в жертвата Си на Кръста Той ни примири със Себе си; а чрез вяра и любов ние влизаме, и се хващаме здраво за Него.

Ричард Рол, очарованият трубадур на Христос, казва: „Наистина Бог е неизмеримо огромен, повече отколкото ние можем да си представим;...непознаваем чрез създадените неща и никога няма да може да бъде разбран от нас, защото Той е в Себе си. Но даже тук и сега, когато душата започне да гори с желание за Бога, тя е правена способна да получи несътворена светлина и, вдъхновена и задоволена от Светия Дух, тя вкуса небесната радост. Тя излиза извън пределите на видимите неща и се издига до сладостта на вечното небе...Наистина там е перфектната любов; когато всички намерения на ума и всички тайни работят в душата, тя се издига до любовта на Бога.“

Че Бог може да бъде опознат от душата в нежно лично изживяване, докато тя остава безкрайно високо над любопитните очи на разума – това е парадокс, който най-добре е описан така:

Мрак за интелекта,
но слънчева светлина за сърцето.
(Фредерик Фебер)

Авторът на знаменитата малка книжка „Облакът на незнанието“ развива тази тема. Той казва, че когато се приближава към Бога, търсещият човек открива, че божественото Същество живее в тъмнина, скрито зад облака на незнанието. Но въпреки това, търсещият не трябва да се обезкуражава, а още по-силно трябва да се стреми към Бога. Този облак е поставен между търсещият и Бога с цел търсещият никога да не вижда ясно Бога поради тъмнината на незнанието, нито да може да Го усети чрез емоциите си. Но чрез милостта на Бога вярата може да проникне през този облак в Неговото Присъствие, ако търсещият вярва в Словото и продължи да върви напред.

Испанският светец Майкъл де Молинос твърдял същото нещо. В книгата си „Духовен водач“ той казва, че Бог ще хване за ръката душата, ще я поведе по пътя на чистата вяра и „ще накара разбирането да остане далеч назад след всички съображения и доводи, които Той ще извади пред душата...Така Бог ще накара душата посредством простото и неясно познание на вярата да се стреми единствено към своя Младоженец, носен от крилете на обичта.“ За тези и други подобни учения, Молинос бил осъден от инквизицията на доживотен затвор като еретик. Скоро след осъждането си той умрял в затвора, но истината, която поучавал никога няма да умре. Говорейки на християнската душа той казва: „Нека тя да предположи, че целият свят и най-възвишените идеи на най-мъдрите умове не могат да й кажат нищо и че добротата и красотата на нейния Любим безкрайно надвишават цялото тяхно познание, нека душата да бъде убедена, че всички създания са твърде незнаещи за да я информират и да я насочват към

истинското познаване на Бога...Поради това тя трябва да тръгне напред със своята любов, като изостави зад себе си разбирането. Нека душата да обича Бога такъв, какъвто Той е, а не такъв, какъвто нейното въображение ѝ казва, че Той е, и ѝ Го обрисува.“

„На какво прилича Бога?“ Ако чрез този въпрос ние питаме: „На кого прилича Самия Бог?“, то на този въпрос няма отговор. Но ако питаме: „Какво е разкрил Бог за Себе си, което почтителният ум може да схване?“ тогава аз вярвам, че има отговор, който е пълен и изчерпателен. Защото въпреки, че името на Бога е тайно и същността на природата Му е неразбираема за нас, Той със снизходително любовно откровение е казал някои верни неща за Себе си. Тези неща ние наричаме Негови характерни черти.

Суверенни Отче, небесни Царю,
за Тебе сега се осмеляваме да пеем;
С радост изповядваме Твоите характерни черти,
всички те са славни и безбройни. (Чарлз Уесли)

Айдън Уилсън Тозер (1897 – 1963)

Бог е използвал перото на А. У. Тозер за да вълнува сърцата на вярващите в Исус Христос от много поколения. През по-голямата част от годините на служението си Тозер е бил пастор в църквата „Южно съглашение“ в Чикаго и едновременно с това е бил редактор на списанието „Свидетел на съглашението.“ Неговата работа както с перото, така и като проповедник, станала повод за написването на много негови книги, есета и статии, които са много известни. Като класически са считани книгите му „Стремеж към Бога“ и „Познаването на Светият.“

Глава 3

За изпитанията

Извънредно важният сезон на страданието

от Чарлз Суиндъл

Ако има нещо, което ни привлича един към друг като хора, това е неоспоримият факт, че всички ние изпитваме болка. При някои от нас болката е по-силна, по-дълбока и по-обширна отколкото при другите, но всички ние познаваме болката. Въпреки, че често пъти гледаме на болката като на враг, тя е извънредно важна част от необяснимата Божия програма, която ни отвежда до подчинението. Болезнена е истината, че страданието е извънредно важно нещо, ако се надяваме да станем ефективни за Бога. Той има на свое разположение всяко нещо, което иска да вкара в живота ни. И за изненада на онези хора, които не се спират, за да помислят за това, страданието и болката са сред тези неща. Бог иска да израснем, да станем здрави, зрели, силни и издръжливи. Той иска ние да сме мъдри и задълбочени, а не глупави и повърхностни.

А. У. Тозер е бил прав, когато е казал: „Съмнително е дали Бог може преизобилно да благослови даден човек, без преди това да го е накарал да изпита дълбока болка.“ К. С. Луис казва същото по следния начин: „Бог ни шепти чрез удоволствията ни, говори ни чрез съвестта ни и ни крещи чрез болката ни: тя е Неговия мегафон и чрез нея Той събужда глухия свят.“

В дневника си, наречен „Еклесиаст“, Соломон е написал следното:

„*Размишлявай над работата на Бога, защото кой може да изправи това, което Той е огънал? Във време на благоденствие бъди щастлив, а във време на нещастие помисли – Бог е направил и едното, и другото.*“ (Екл.7:13-14 – мой превод)

Тази мисъл се потвърждава и в Пс.119:

„*Преди да бях огорчен аз се бях отклонил, но сега спазвам Твоето слово.*“ (Пс.119:67 – мой превод)

„Добре е за мен, че бях огорчен, за да мога да науча Твоите наредби.“ (Пс.119:71 – мой превод)

„Аз зная, О Господи, че Твоите присъди са праведни и че Ти си ме огорчил поради верността си.“ (Пс.119:75 – мой превод)

Ако в християнския си живот сте стигнали до място, където състоянието ви не може да бъде обяснено от учението на сегашната повърхностна теология, тогава вие сте готов за тази истина.

Страданието смекчава духовното ни състояние и ни прави да чуваме Божия глас. Той не ни изоставя сами в болката ни. По време на студената реалност на огорчението, бедата и нещастieto, каквито и да са те, Бог ни смирява, кара ни да замълчим и отново ни напомня, че всичко, което се случва, е стигнало до нас след като е било филтрирано чрез Неговата ръка и му е било позволено да се случи заради Неговата цел и заради Неговата прослава.

Въпреки че вървенето по пътя на огорчението е неприятно и непривлекателно, то е неизбежно и извънредно важно. Никой не може да е член на Божието семейство, без да познава добре болката и страданието. Правилното разбиране на ролята на болката за нашето възпитание е извънредно важно, ако се надяваме да станем резултатни за Бога. Това е сърцевината на посланието на Тозер, изложено в есето му „Хвалете Бога от пещта,“ което е част от книгата му „Коренът на праведността.“ Прочетете ги внимателно и задълбочено, с молитва. Не ги четете повърхностно и набързо. Отделете време, за да размишлявате за ролята на Божията ръка в живота ви.

Хвалете Бога когато сте в пещта

откъс от книгата „Коренът на праведността“

от А. У. Тозер

Самуел Ръдърфорд е бил възторжен, когато е можал да извика по време на сериозните и болезнени изпитания през които е преминавал: „Хвалете Бога за чука, за пилата и за пещта.“

Чукът е полезен инструмент, но гвоздеят, ако притежаваше чувства и интелигентност, би могъл да представи другата страна на историята. Защото гвоздеят познава чука само като противник, като жесток и безмилостен враг, който живее само за да го удрия, за да го подчини и да го забие изцяло, за да стане невидим и го зачуква докрай на мястото му. Това е мнението на гвоздея за чука и то е точно, но изпуска едно единствено нещо. Гвоздеят забравя, че както той самият, така и чукут са слуги на един и същ работник. Когато гвоздеят си спомни, че чукут е държан от работника, тогава цялото му негодувание към чука ще изчезне. Дърводелецът решава чия е следващата глава, която ще бъде удряна и кой чук ще бъде използван за това. Това е негово суверенно право. Когато гвоздеят се подчини на волята на работника и получи бегла представа за добрите планове на работника за собственото си бъдеще, той ще се покори на чука без никакво оплакване.

Пилата е още по-болезнена, защото нейната работа е да захапва мекия метал, да откъсва парченца от него и да изяжда краищата му, докато оформи метала според волята си. Но истината е, че правейки това, пилата не притежава собствена воля, а служи на друг господар, така както и самия метал. Господарят, а не пилата е този, който решава колко много ще трябва да се пили, каква форма ще трябва да придобие метала и колко дълго ще продължава болезнения процес на пиленето. Когато приеме волята на господаря, металът няма да се опитва да се разпорежда кога и как ще бъде изпиляван самият той.

А пещта е най-лошото нещо от всичко друго. Безжалостна и свирепа, тя се нахвърля върху всяко запалимо нещо, което влезе в нея и никога не отслабва яростта си, докато не го смали до безформена пепел. А всички неща, които отказват да горят биват разтопявани, за да се

превърнат в маса от безпомощен метал, който не притежава своя воля и свое предназначение. Когато се разтопи всичко, което трябва да бъде разтопено и изгори всичко, което трябва да бъде изгорено, чак тогава, но не и по-рано, пещта се успокоява и дава покой на унищожителната си ярост.

След като е знаел всичко това, как е могъл Ръдърфорд да намери в сърцето си възхвала на Бога заради чука, пилата и пещта? Отговорът е, че той просто е обичал Господаря на чука, обожавал е Работникът, който е притежавал пилата и се е покланял пред Господа, който е загреял пещта, за да благославя вечно Своите деца. Въпреки че чукът го е удрял здраво, Ръдърфорд вече не е усещал болка; Ръдърфорд понасял пиленето на пилата, докато не стигнал до състоянието да изпитва радост от нейното пилене; той вървял заедно с Бога в нагорещената пещ толкова дълго време, че тя се превърнала за него в естественото му място за живеене. Това не е преувеличаване на фактите. Неговите писма ни разкриват толкова много.

В днешните плътски времена такова учение не се ползва с голямо популярност и приемане сред християните. Ние сме склонни да си представяме, че християнството е система, в която няма болка и че чрез тази система можем да избегнем наказанието за миналите си грехове, и най-накрая да влезем в Рая. Сред нас не се среща често горещото желание на всяка цена да бъдем очистени от всяко несвято нещо и да се облечем с подобие на Христос. Ние очакваме да влезем във вечното царство на нашия Отец и да седнем на масата заедно с мъдреците, светците и мъчениците; и чрез милостта на Бога ние може би ще седнем на тази маса; да, може би ние ще седнем на нея. Но в началото за повечето от нас това може да се окаже доста объркващо преживяване. Умовете ни приличат на мълчанието на неопитен войник, който се намира в присъствието на закалени от битките герои, които са участвали в сражения, извоювали са победи и имат рани, с които доказват, че са участвали в битките.

Дяволът, нещата и хората са такива каквито са и Бог трябва да използва чука, пилата и пещта, докато върши святата Си работа за подготвяне на светията за истинската святост. Съмнително е дали Бог може преизобилно да благослови даден човек, без преди това да го е накарал да изпита дълбока болка. Няма съмнение, че ние, хората от това поколение, станаме твърде мекушави, за да се изкатерим до висините на духовността. Сега за нас спасението започна да означава освобождаване от неприятните неща. Нашите химни и проповеди създадоха за нас една религия на утешението и на приятните неща. Ние пропускаме мястото на трънения венец, на кръста и на пролятата кръв, и не обръщаме внимание на ролята на чука и на пилата в живота ни. Колкото и странно да звучи, въпреки това то е истина - по-голямата част от страданието, които сме призвани да издържим по магистралата на светостта е вътрешно страдание, за което едва ли може да се намери външна причина. Защото нашето пътуване е насочено навътре в самите нас и нашите истински врагове са невидими за очите на хората. Атаките на тъмнината, на безнадеждността, на острото самообезценяване могат да бъдат издържани без никаква промяна във външните обстоятелства, в които се намираме. Единствено врагът, Бог и поставеният под голям товар християнин знаят какво се случва. Вътрешното страдание беше голямо и беше извършена огромната работа за очистиването, но сърцето знае своята собствена мъка и никой друг не може да вземе участие в това. Бог е очистил детето Си по единственият начин, по който Той може да го направи, а външните обстоятелства са останали такива, каквито си бяха. Да благодарим на Бога за пещта.

Айдън Уилсън Тозер (1897 – 1963)

Бог е използвал перото на А. У. Тозер за да вълнува сърцата на вярващите в Исус Христос от много поколения. През по-голямата част от годините на служението си Тозер е бил пастор в църквата „Южно съглашение“ в Чикаго и едновременно с това е бил редактор на списанието „Свидетел на съглашението.“ Неговата работа както с перото, така и като проповедник станала повод за написването на много негови книги, есета и статии, които са много известни. Като класически са считани книгите му „Стремеж към Бога“ и „Познаването на Светият.“

Глава 4

За молитвата

Дърво падна във Фулъртън

от Чарлз Суиндъл

Преди доста години недалече от къщата ни във Фулъртън, Калифорния, където двамата с жена ми живяхме в продължение на 23 години, на земята падна едно огромно дърво. То беше едно от забележителностите на този район, което му придаваше достойнство, характер и известен чар. Никой не видя как стана това, но само няколко минути след падането на дървото няколко човека се събрахме около него, за да потъгуваме за загубата. Гледахме доскоро яките му клони, отрупани с листа, които сега лежаха тромаво на тротоара. Докато стоях там и гледах, невярвайки на очите си, внезапно си помислих „Това не е станало случайно...това е процес, който е продължил дълго време.“

Нито едно дърво не се пречупва и не пада на земята внезапно. Ние, любителите на дърветата, не можем да узнаем това, докато не стане твърде късно. Чак когато можем да погледнем какво има под дебелия кора и в самото стъбло на дървото, ние ще видим, че това е дело на някаква смъртоносна болест. Бавно, тихо, тайно и дълбоко в сърцевината на това високо и красиво стъбло е протичала някаква ерозия, която не може вечно да остане скрита.

Само след няколко часа на мястото, където падна дървото пристигнаха работници с оранжеви камиони, пълни с мощно оборудване и машини, които нарязваха всичко, натовариха парчетата, почистиха и изметоха терена, и бързо си заминаха. Почистването след падането на дървото е доста бърза и ефикасна работа. Но не е така с падналият живот.

За разлика от дърветата, хората не израстват самотни и не живеят в свят на понасяща всичко и безпощадна самостоятелност. Ние общуваме и всеки от нас влиза в живота на хората, с които общува. Нито нашия смях, нито нашите сълзи остават далечни и незабелязани от другите хора. Корените ни започват да се преплитат помежду си, наслаждаваме се заедно на плода, който раждаме и защото се грижим един за друг, ние се подкрепяме взаимно в горещите и неплодни дни, и по време на бури. Но понякога, поради желанието ни да не навлизаме в личното си пространство, ние един на друг си осигуряваме свободно място, понеже вярваме, че има неща, които са твърде лични, за да бъдат споделени с някой друг човек.

Но точно там се крие опасността. Точно в тази сфера, за която не се говори, в тази изцяло лична област на интимността се поражда проблема. Това е мястото, където скритото в сърцевината заболяване на трудния живот протича недокоснато и нелекувано. Това е мястото, където започва трагичната вътрешна ерозия, задълбочава се и тръгва по пътя на разрушението. Никой не знае, че под нашата външно изглеждаща здрава кора, сърцето ни не е здраво. Никой не осъзнава наличието на бавната, тиха и тайна ерозия, която продължава много години. И тогава, един ден, подобно на огромното и наглед здраво дърво близо до нашата къща – човекът внезапно рухва на земята, изцяло прояден от болестта.

Един от авторите, които са мои наставници, е английският пастор Ф. Б. Мейер. От него съм научил трагичния урок за ерозията. Спомням си, че той е написал следното: „Никой човек се не проваля внезапно.“ Бавно – почти неусетно – той започва да одобрява неща, които в миналото е отхвърлял. В началото това изглежда безобидно. Но заедно с това поведение върви и една на пръв поглед незначителна пукнатина, която постепенно се разширява и ерозията на морала тръгва ръка за ръка със загиването на морала.

Как можем да се предпазим от този таен убиец? Част от отговора на този въпрос ще намерите в следващата глава от книгата на Ф. Б. Мейер „Тайната на водачеството,“ която за пръв път е отпечатана през 1896. Озаглавена „В скривалище на Неговото присъствие,“ тази

глава илюстрира как духовната сила идва от сърцевината на човека – от обслужването на нещо, което не може да се види. Отговорът на въпроса: „Как можем да се предпазим от този таен убиец?“ е - „Чрез молитва.“ Ежедневно се срещайте на тайно място с Господа. Но внимавайте – това тайно място ще е първото място, където ще започнете да правите компромиси, когато връзката ви с Господа започне да се руши. Не е чудно, че ние сме предупредени: *„Повече от всичко друго, пази сърцето си.“* (Пр.4:23 – мой превод)

Учете се да чувате подтикващите думи на Духът, когато се молите насаме пред Бога. Не крийте нищо от Него. Той пределно ясно вижда мислите и мотивите ви. Молитвата е единственият начин, чрез който може да бъде предотвратено или спряно незабележимото и бавно проникване в нас на ерозията, преди да е станало твърде късно.

В скривалището на Неговото присъствие

*откъс от книгата „Тайната на водачеството,“
от Ф. Б. Мейер*

В известен смисъл Бог винаги е близо до нас. Той не липсва, няма нужда да бъде свалян от небето или да бъде издиган нагоре от дълбочините. Той е съвсем близо до нас. Неговото Същество прониква във всички същества. Всеки свят, който плава като остров в океана на вселената, е изпълнен със знаци за Неговото присъствие, така както домът на вашият приятел е пълен с много доказателства, че това е неговото жилище и чрез тях вие знаете, че приятелят ви живее там, въпреки че не виждате лицето му. Всеки минзухар, който пониква, всяка буболечка в гората; всяка птичка, която излиза от гнездото си пред краката ви, когато се разхождате в полето, всичко, което съществува – всичко е пълно с Божието присъствие така, както е бил пълен храстът, който е горял в пустинята с Неговия огън, пред който Моисей събул сандалите си като знак на признание, че се намира в присъствието на Бога.

Но ние не винаги разбираме това. Често пъти пропускаме часове, дни и седмици без да се молим. Друг път, докато се молим, ние се лутаме насам натам в Неговия дом, търсейки къде се намира стълбата, по която са осъществим комуникацията, а Той продължава да е в сянка, или пък за нас Той е само едно име, или някаква традиция, или мечта за дни, които са отминали.

„Ах, да знаех къде мога да Го намеря! Да можех да дойда даже до престола Му!...Ето, отивам напред, но Той не е там; и назад, но не мога да Го видя: наляво, където работи, но не мога да го съзря; Той си крие надясно, че не мога да Го видя“ (Йов 23:3,8-9 – мой превод).

Колко различен е този провал да разберем, че присъствието на Бога е благословеното изживяване на Неговата близост, което е разбирано от някои хора!

Брат Лоуренс, прост готвач, в продължение на повече от 60 години никога не изгубил усещането, че Бог е до него и дотолкова осъзнавал това, че считал, че докато върши работата си в кухнята в манастира, той все едно участва в Господната трапеза. (**Коментар:** Брат Лоуренс (1614-1691) служил като мирянин в един кармелитски манастир в Париж. Станал прочут сред християните по целия свят с интимността, с която изразявал връзката си с Бога. Той записвал впечатленията си в дневник и след смъртта му този дневник бил издаден като книга, озаглавена „Практикуване на Божието присъствие.“ В края на живота си ремонтирал обувките на монахините.)

На празната страница на Библията си Джон Хау написал следния текст на латински: „В онази сутрин се събудих, докато сънувах най-очарователен и наслаждаващ сън, по времето на който един чуден и изобилен поток от небесни лъчи, идващ от възвишеният трон на Божественото Величество, като че ли се забиха в моите отворени и разширени гърди. Оттогава често размишлявам за това единствено свидетелство на специалното Божествено благоволение и с повтарящо се свежо удоволствие вкувам от насладите му.“

Не са ли тези изживявания толкова благословени и вдъхновяващи, като изживяванията на автора на най-дългият и в някои отношения най-възвишеният псалм в книгата Псалми? Псалмистът изчуквал златната руда на мисълта си чрез последователните куплети, посветени на свръхестествената сила и красота, когато внезапно осъзнал, че Този, за когото говорел в стиховете си, е дошъл близо и се е навел над него. Усещането за присъствието на Бога било породено от това вътрешно осъзнаване и след като повдигнал лицето си, изразяващо почит и екстаз, псалмистът извикал: „*Ти си близо, Господи*“ (Пс.119:151).

Ако сме имали такова преживяване на близостта на Бога, която ни е обгръщала като въздух или светлина, само ако сме имали такова преживяване, за което е говорил великият апостол Павел в Атина на Марсовия хълм, че Бог „*не е далече от всеки един от нас*“ (Деян.17:27) и че ние „*в Него живеем, движим се и съществуваме*“ (Деян.17:28) така, както морските анемонии живеят в дълбоките и тихи лагуни; тогава ще можем да разберем какво е имал предвид Давид, когато казва, че иска да живее в дома Господен през всичките дни от живота си, за да гледа Неговата красота, да размишлява в Неговия храм и да се крие в скривалището на Неговата шатра (Пс.27:4-5). Тогава ще научим блажената тайна на мира, чистотата и на силата.

В скривалището на Неговото присъствие има мир

Нашият Господ е казал: „*В света вие ще имате страдания,*“ но „*в Мен можете да имате мир.*“ (Йоан 16:33 – мой превод) Твърди се, че едно насекомо притежава способността да създаде около себе си въздушна обвивка и след като бъде затворено вътре в нея, то пада в мръсни и застояли локви и остава незасегнато. Вярващият по същият начин е убеден, че е затворен в невидимата обвивка на божественото присъствие така, както писмото, което ще пътува много надалече е поставяно в специален плик, който го предпазва от повреди и измърсяване.

„*Те идват близо, вървейки след нещастieto, но Ти си по-близо и от най-близкия и аз живея във вътрешния кръг на Твоето присъствие. Планините около мен са пълни с конете и колесниците на Твоята защита. Нито едно оръжие, което е насочено против мен не може да успее, защото то може да ме достигне, само ако премине през Теб и когато Те докосне, то ще отскочи настрана, без да ми навреди.*“

Да бъдем в Бога означава да бъдем в добре укрепен дом, когато ураганът вилнее или да сме в убежище, чиято врата не може да бъде отворена от преследвача.

В скривалището на Неговото присъствие има чистотата

Самата гледка на покритите със сняг върхове на Алпите, гледани от другата страна на Женевското езеро така въздига и преобразява прехласнатата и изпълнена с копнежи душа, че унищожава всички зли помисли, които ѝ се натрапват в личния ѝ живот. Ние знаем, че присъствието на някое малко дете, с неговата невинна чистота обезоръжава човека така, както лъчът светлина, проникнал в пещера, обитавана от влечуги, прогонва змиите.

Няма ли да направи това Твоето присъствие за мен, ако се сдобия с постоянното чувство за Твоето присъствие и живея в неговото скривалище? Непременно, даже в сърцевината на пламъка да се намирам и да съм се превърнал в купчинка черна пепел, аз ще бъда запазен чист, блестящ и силен!

В скривалището на Неговото присъствие има сила

Денем и нощем се моля да имам сила – духовна сила. Не силата на интелекта, не силата на оратора или човешката мощ. Тези сили не могат да ни помогнат да победим многобройните проявления на злото.

„*Боже, ти наистина казваш, че победата над злото се постига не чрез мощ или чрез сила. Но въпреки това човешките души, които Ти докосваш, се превръщат в магнетизираща, зареждаща*

и духовна сила, която светът не може нито да оспори, нито да ѝ устои. О, позволи ми да Те докосна! Позволи ми да живея в непрекъснат контакт с Теб, за да могат последователните приливи на Твоята енергия да преминават в мен и през моят изтощен и жаден дух, нека тази енергия да притича в мен и никога да не се отдръпва и да ме издига до живота на блаженото служение, което ще накара пустините да цъфтят като градините на Господа.“

Но как трябва да получим и за запазваме това усещане за Божията близост! Трябва ли да се върнем обратно при Ветил, с неговия каменен стълб, където Яков е казал: „*Наистина Господ е на това място*“ (Бит. 28:16). Ах, може би ние сме стояли там, край този каменен стълб с непомазани очи и не сме видели стълбата, и не сме чули гласа, а патриархът би открил Бога в бесплодната пустош в живота ни. Бог е останал скрит за нас и ние нямаме нито благоволение, нито радост.

Трябва ли да отидем до входа на пещерата, в сянката на която е стоял Илия, развълнуван от музиката на тихия глас, който е по-сладък при сравнение с гръмотевицата или бурята? Уви! Ние може би сме стояли до Бога, без да сме осъзнавали това славно Присъствие; а Илия, ако беше жив сега, щеше да разпознае Божият глас в шепота на вятъра, в гукането на бебетата или в туптенето на сърцето.

Ако можехме в сегашното си състояние да застанем до апостол Павел, когато той е бил отведен до третото небе, ние вероятно нямаше да можем да видим нищо, освен работилница за изработване на палатки или някаква мръсна стая в квартира под наем – ние в тъмното, а той в колесница; ако беше жив отново, той щеше да види ангели около нас, щеше да види видения в нашите храмове, щеше да види врати отворени в небесата, през които се вижда Божията слава, а ние ще виждаме само мрачно и навъсено небе.

Всъщност, ние носим навсякъде със себе си нашата сфера от светлина или мрак. Присъствието на Бога в света е със същия обем, каквото е било и когато Енох е вървял с Бога, както и когато Моисей е разговарял лице с лице с Него. Бог иска да бъде жива, ярка и славна Реалност за нас така, както е бил и за тях. Но грешката е в нас. Очите ни са непомазани, защото сърцата ни не са праведни. Хората с чисти сърца продължават да виждат Бога и на тези, които Го обичат и изпълняват заповедите Му, Той изявява Себе си така, както не се изявява пред другите хора. Нека да престанем да обвиняваме епохата, в която живеем, нека да обвиняваме себе си. Ние сме се изродили, а не времето, в което живеем.

Дали смекчаването на душата е причината с най-голяма лекота да съзираме присъствието и близостта на Бога? Нека да направим усилие да научим благословената тайна на живеенето даже в скривалището на Неговото присъствие и да бъдем скрити в Неговата шатра (Пс. 31:20)

Още от самото начало запомнете, че нито вие, нито някой друг християнин може да придобие това радостно усещане за присъствието на Бога по някакъв друг начин, освен чрез Исус. Никой не познава Отца освен Синът и онези хора, на които Синът ще им Го открие (Лука 10:22); никой не отива при Отца по друг начин, а само чрез Исус (Йоан 14:6). За всеки човек, който е отделен от Исус, присъствието на Бога означава страх и ужас, от което дяволите се крият, а грешните хора си правят препаски от смокинови листа или се крият между дърветата, за да се защитят. А в Исус Христос падат всички прегради, всички завеси се раздират и всички облаци изчезва. Даже и човекът с най-слаба вяра може да живее там, където е живял Моисей, всред пламъците, на чиято унищожителна сила не може да устои никоя нечистота.

Вие питате: „Коя част от работата на Господа е най-тясно свързана с благословеното усещане за Божието присъствие в живота ни?“

Чрез кръвта на Неговия Кръст грешните хора биват доближавани до Бога. В смъртта си Исус не само разкри нежната любов на Бога, но и премахна греховете ни и е изтъкал за нас тези дрехи на неопетнена красота, с които сме приемани с радост във вътрешната стая на присъствието на Царя. Спомнете си, че е казано: „*Аз ще разговарям с теб от над умилостивилището*“ (Изх.25:22 – мой превод). И чак когато влезете в по-задълбочена връзка с

Христос в Неговата смърт и заживее най-постоянно в духа на възпоменаването на Неговата вечеря, тогава вие ще разберете най-дълбоко Неговата близост. Сега, като Емануил, Той обича да се изявява в разчупването на хляба.

Вие казвате: „И това ли е всичко? Защото аз много пъти съм чува това и все още не успявам да живея в тайното място, както бих искал.“

Точно така е. Следователно, за да направи за нас това, което никое човешко усилие не би могло да направи, нашият Господ е получил от Своя Отец обещанието за Светия Дух, обещанието, че Духът ще донесе в сърцата ни самото присъствие на Бога. Разберете, че понеже принадлежите на Христос, благословеният Утешител е ваш. Той е вътре във вас така, както Той е бил вътре във вашия Господ и съобразно степента, до която вие живеете в Духа, и вървите в Духа, и отваряте цялата си природа за Него, вие ще установявате, че се превръщате в стая на Неговото присъствие и че сте облъчени от светлината на Неговата слава. И когато разберете, че Той е във вас, вие ще разберете че и вие постоянно сте в Него. Това ни казва Апостол Йоан: „По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той в нас, защото Той ни е дал от Своя Дух“ (1Йоан 4:13).

Вие питате: „Аз знам всичко това, но не успявам да разбера удивителният факт, че Светия Дух живее в мен. Тогава как мога да разбера, че аз живея в Господа?“

Това е така, защото животът ви е много забързан. Вие не отделяте достатъчно време, за да размишлявате и да се молите. Духът на Бога вътре във вас и присъствието на Бога извън вас не могат да бъдат разпознати тогава, когато усещанията са окупиранни от удоволствието или когато пулсът ви е учестен, или когато умът ви е пълен с вървежа на много бързо сменящи се мисли. Чак когато спре да тече, водата става бистра и разкрива покритото с камъчета пясъчно дъно. Спрете се и научете, че Бог е вътре във вас и около вас. Когато душата замълчи, невидимото става видимо и вечното става реално. Заслепеното от слънчевата светлина око не може да открие блаженствата на шатрата в която то се намира, докато не отдели време да се освободи от заслепението си. Нека да не минава нито ден, без душата да очаква тихо пред Бога.

Вие питате: „Има ли други изисквания, които трябва да изпълня, с цел да мога да живея в скривалището на Неговото присъствие?“

Бъдете с чисто сърце. Всеки грях, който си позволите да извършите, покрива прозорците на душата с дебели слоеве нечистота, които правят неясен образа на Бога. А всяка победа над нечистотата и егоизма проясняват духовното ви виждане и премахват от очите ви люспите, които ви пречат да виждате. Чрез силата на Светия Дух казвайте „Не“ на егоизма си, не предоставяйте място на греха в себе си, съпротивлявайте се на дявола и вие ще видите Бога.

Лишената от святост душа не би могла да види Бога, даже ако можеше да се озове на небето. А светите хора виждат Бога, когато се намират сред обичайните земни обстоятелства и навсякъде имат ясно виждане. Единственото им предимство ще е, че когато се разкъса от горе до долу завесата на смъртната и греховната им природа, виждането им ще бъде по-директно и по-ясно.

Изпълнявайте заповедите на Исус. Нека и най-малката дреболия в тези заповеди да не остава неразпозната и неизпълнена. „Който има Моите заповеди и ги спазва, той Ме обича...и аз ще му се явя лично.“ (Йоан 14:21) Моисей, верният служител е бил и пророк, и е говорил лице в лице с Бога така, както човек разговаря с приятеля си.

Продължавайте да живеете в духа на молитвата. Понякога виждането ви ще закъснява, за да изпита искреността и непоклатимостта на желанието ви. В други случаи виждането ще дойде така, както зората се прокрадва на небето и още преди да сте разбрали, вие ще установите, че Бог е близо до вас. Исус Христос има навика да се промъква през затворените

врати, без да бъде оповестено сред последователите Си. „Твоите стъпки са незнани“ (Пс. 77:19 – мой превод).

В такива моменти ние можем да кажем като Св. Бернард: „Господ влезе в мен не чрез очите, защото Неговото присъствие не е маркирано чрез цвят; Той не влезе и през ушите, защото нямаше никакъв шум; Той не влезе и чрез дъха, защото Той не се смесва с въздуха; Той не влезе и чрез докосване, защото Той е неосезаем. Вие питате тогава как разбрах за неговото присъствие. Разбрах поради съживяващата сила. Веднага щом влезе в мен, Той събуди заспалата ми душа. Той развълнува и прободете сърцето ми, което преди това беше отчуждено, каменно, кораво и болно, с цел душата ми да може да благославя Господа и всичко вътре в мен възхваляваше свящото Му Име.

Създайте си навика да говорите гласно на Бога. Вероятно не винаги, защото нашите желания често пъти са толкова тайни или дълбоки, за да бъдат изречени с думи. Но е добре да придобием навика да говорим на Бога така, както бихме разговаряли с наш приятел, докато седим къщи или когато се разхождаме навън. Създайте си навика да разказвате на Бога за писмата си, за плановите си, надеждите си, за мъките си и за греховете си. Нещата изглеждат много по-различни, когато бъдат отнесени в тишината на Неговото присъствие. Човек не може да разговаря дълго и гласно с Бога, без да почувства, че Той е близо.

Размишлявайте много върху текстовете от Библията. Това е градината, в която се разхожда Господ Бог, това е храмът, където живее Той, това е стаята на Неговото присъствие, където Той произнася присъдите си и това е потвърдено от хората, които Го търсят. Чрез думите ние се храним от Словото. Исус е казал: „Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той живее в Мен и аз - в него“ (Йоан 6:56 – мой превод).

Вършете прилежно и старателно християнската работа. Мястото на молитвата е наистина мястото на Неговото демонстрирано присъствие, но това присъствие ще изчезне, ако ние продължаваме да се мотаем там, след като сме чули камбаната, която ни призовава да започнем да изпълняваме дълга си. Ние винаги трябва да се срещаме с Бога с готовността да свършим работата, която Той ще ни възложи. „Ти посрещаш с благодост този, който радостно върши праведното“ (Исаия 64:5). Когато отиваме да изпълняваме ежедневните си задачи, ангелът на Неговото присъствие идва при нас за да ни поздрави и тръгва редом с нас. Исус казва: „Идете...И ето, аз съм винаги с вас“ (Мат.28:19-20). Не само в двора на храма или в усамотените долчинки, или в болничните стои, а и там, където извършваме ежедневните си работи, там където живеем, ние можем винаги да сме в скривалището на Неговото присъствие и ще можем да кажем заедно с Илия това, което е казал на Ахав или с Архангел Гавраил, който е казал на Захария: „аз стоя в присъствието на Бога“ (виж ЗЦ.17:1 и Лука 1:19).

Създайте си навика да разпознавате присъствието на Бога. „Блажен е човекът, когото Ти избираш и караш да се приближава до Теб, за да живее в дворовете Ти“ (Пс.65:4 – мой превод). Такъв живот е несравним с другите видове живот. Да чувстваме, че Бог е с нас; че Той никога няма да ни преведе през място, което е твърде тясно и Той не може да мине през него; че ние никога няма отново да бъдем сами, никога, даже за един единствен миг; че ние сме обкръжени от Него отвсякъде и че сме покрити от Неговата ръка; че Той не може да бъде по-близо до нас, даже ако ние бяхме на небето. Да имаме Бога за свой Приятел и Арбитър, и Съветник, и Водач. Да разбираме, че в живота ни никога не би се случило чудато на Йерихон, ако го нямаше присъствието на Капитана на Божието множество, с Неговите невидими, но могъщи легиони, пред чиято атака всички стени се срутват на земята. Какво чудо е, че преди

много векове вярващите са придобили голяма храброст, когато чули Бог да казва: „*Аз ще бъда с теб: няма да те разочаровам, нито да те изоставя*“ (Ис. Нав. 1:5 – мой превод).

Страх, мъка и ужас – махнете се! „*Ти ще (ме) скриеш в скривалището на присъствието Си от гордостта на човека; Ти ще (ме) запазиш тайно в шатра от кавгата на езиците*“ (Пс.31:20 – мой превод).

Ф. Б. Мейер (1847-1929)

В началото на 20 век църквите в Англия и в САЩ се намирали под силната пасторска подкрепа на Ф. Б. Мейер. През целия период на дългогодишното му приятелство с евангелиста Дуайт Мууди, Мейер обикалял Англия и САЩ като подпомагаш говорител по време на конференциите. Неговите страстни призиви против проституцията и алкохолизма допринесли за затварянето на стотици публични домове и барове. Мейер е проповядвал, че християните ежедневно могат да изживяват победа над греха и да имат изобилен живот чрез силата на Светия Дух.

Глава 5

За тайната на радостното живеене

от Чарлз Суиндъл

Словесни картини се изливали свободно от устата на нашия Господ, независимо от това дали проповядвал, поучавал, порицавал или успокоявал. Често пъти Той прибегвал до ежедневни сцени, които били познати на слушателите Му.

Спрете и се замислете над някои от тези картини. Сеяч сее семена. Младоженка и младоженец. Изгубена монета. Овчар със стадото си. Тръни и магарешки бодили. Трохи, паднали от масата. Сол и светлина. Кокошка, която събера пиленцата под крилата си. Агнета сред вълци. Има десетки подобни картини!

Но сред всички картини, които Исус е обрисувал с думите Си, няма по-ярка и по-значима картина за мен от картината за лозата и лозовите пръчки. Може би си спомняте сцената, която е записана в началните стихове на Йоан 15. Картината в лозето е обрисувана прецизно. Нито една подробност не е оставена да зависи от нашето въображение. Исус даже ни я обяснява.

Самият Той е истинската лоза. Отец е лозарят, който извършва оформянето на лозата. Ние, вярващите, сме пръчките. Ясно е, че желанието на Спасителят е да подчертае най-важната истина: **ние трябва да раждаме плод**. Отец ни подрязва и премахва от нас онези неща, които са излишни, и ни храни, за да постигнем тази цел.

Но как ние постигаме тази цел? Дали раждането на плода е резултат от нашата упорита работа и посветеността ни? Не. Или може би раждането на плода е резултат от това, че ние искрено даваме най-доброто от себе си или поради това, че сме изработили успешна стратегия за постигане на тази цел? Не. Раждането на плода се постига единствено и само чрез оставането ни привързани към Господа. Всеки сам може да провери и да се убеди, че това е така. Исус е направил болезнено очевиден факта, че ако не оставаме привързани към Него така, както пръчката трябва да остава свързана с лозата, ние не можем за родим плод. Нищо не можем да постигнем, ако действаме сами, разчитайки на себе си. Предлагам ви отново да прочетете това. Обобщаващото твърдение на Исус пределно ясно казва същото: „*Отделени от Мен, вие не можете да направите нищо*“ (Йоан 15:5).

Позволете на тази истина да проникне надълбоко във вас. Помислете си за това: Нищо не можете да направите, ако сте отделени от Исус. Нула. Колко е важно поради това ние с вас да оставаме постоянно свързани в жизнено важното общение с нашият Господ Исус Христос! Защото ако не сме свързани с Него с тази най-важна връзка, нищо ценно не можем да произведем. А това е послание, което влиза в член сблъсък с днешното ни общество, което ни призовава да разчитаме само на себе си!

Често пъти съм си мислил за живота ни, като съм го оприличавал с друга словесна картина: сезоните. Нека заедно да изследваме тази идея. В живота си всеки човек задължително трябва да премине през поразяващата пещ на неплодните лета, когато раждаме малко плод. Лятото е сезонът на постоянството и упоритостта. Колко важно е да оставаме постоянно привързани към Христос през горещия период на летните сезони в живота ни!

Интересно е, че след лятото следва есента, сезонът на плодородието. Спокойният дъжд и прохладният вятър насят със себе си облекчение и окуражение – това е сезонът на почивката. А след него идва зимата, когато светът си почива под бялата пелена на снега.

Когато и през тези два сезона сме здраво привързани към Господа, това ни се отразява добре. Никоя пръчка не може да роди плод, ако не е свързана с лозата. Никоя пръчка не може да издържи на силните ветрове и на есенната суша или на суровите пориви на зимните ветрове, ако не е здраво привързана към лозата. А след това идва сезонът на пролетта, сезонът на обещанието, когато същите пръчки, които бяха изрязани и приличаха на ампутирани крайници, сега се връщат към нов живот. От тях покарват новите пъпки на надеждата, след което те от сиво-кафяви пъпки се превръщат в ярки зелени филизи. Но това, което беше истина за другите сезони, е истина и за този сезон: тайната е в постоянната свързаност с Исус Христос. Колко добра е приликата между словесната картина на Исус за лозата и картината за годишните сезони, които са част от ежедневието ни.

Веднага след като ни разказва тази ярка словесна картина, Исус казва: „Това ви говорих, за да бъде *Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна*“ (Йоан 15:11). Радостта е удивителният страничен продукт от това, че сте привързани постоянно към лозата! Независимо от това какъв е сезона, благодарността и радостта трябва да са отличителни черти на живота на християнина. Винаги трябва да се радваме. Защо? Защото, както е казал Андрю Мъри, прекрасният южноафрикански автор и пастор, ние винаги се радваме, заради „животът на неописуемата благословия, за която ние сме били откупени.“ Мъката ще ни сполетява, но ние трябва да имаме вечна надежда. А това е достатъчна причина, за да бъдем радостни.

Как става това, когато се сменят сезоните в живота ни? Чрез постоянната ни привързаност към Христос. Това е билетът. Установили ли сте и вие като мен, че нашият верен и милостив Бог е Градинар, на когото можете да вярвате? Той е толкова сърдечен и не може да е жесток. Той е толкова добър и не може да е несправедлив. Той изрязва от нас това, което е ненужно, но никога не ни измъчва. И колко здраво е привързан Той към нас! В лозето на Отца нито една пръчка не е пренебрегвана, нито една нужда не е оставяна незадоволена, нито един плод не остава незабелязан. И през цялото това време Той очаква само едно нещо от нас – да оставаме здраво привързани към Христос. Здравата ни и постоянна връзка с Господа е всичко!

Свързан ли сте така с Господа? Дали храната за душата ви идва само от Него? Той ли е вашата сила, вашата надежда и вашата цел в живота ви? Запомнете, че без Него няма нищо друго. Нищо ценно. Нищо, което да ви радва. Нищо трайно. Нищо, което трябва да бъде възнаградено.

За да може радостта ви да е пълна

откъс от книгата „Пребивайте в Христос“

от Андрю Мъри

Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:11).

Пребиваването изцяло в Христос е живот, изпълнен със силно и преливащо щастие. Когато Христос започне все повече да владее душата на човека, този човек навлиза в радостта на своя

Господ. Радостта на Господа, небесната радост, става собствена радост на този човек и при това в пълна мяра, и завинаги. Точно така, както земната радост навсякъде е свързвана с лозата и с нейния плод, така и радостта е важна отличителна черта на вярващият, който пребивава изцяло в Христос, небесната Лоза.

Всички ние знаем колко ценна е радостта. Единствено тя е доказателството за това нещо, което наистина задоволява сърцето ни. Що се отнася до дълга, до собствения ми интерес или до другите мотиви, които оказват влияние върху мен, другите хора не могат да знаят кое от нещата, към които се стремя или притежавам, наистина са важни за мен. Но когато нещо ме радва и те виждат, че аз се наслаждавам на това нещо, тогава хората разбират, че поне за мен това нещо е съкровище. Поради това няма нищо по-привлекателно от радостта, никог проповядване не е толкова позитивно, колкото е привлекателна гледката на хора, които се радват. Точно това е причината радостта да е могъща черта на християнския характер: няма друго доказателство за реалността на Божията любов и за благословиите, с които Той ни дарява, чиято сила хората толкова лесно могат да усетят, както е когато Божията радост побеждава всички житейски изпитания. А радостта е от първа необходимост и за собственото добруване на християнина: радостта на Господа е неговата сила; увереността, смелостта и търпението на християнина са вдъхновявани от радостта. Когато сърцето е пълно с радост, никоя работа не е изтощителна и никое бремене не е прекомерно тежко; Самият Бог е сила и песен.

Нека да чуем какво казва Спасителят за радостта от живеенето в Него. Той ни обещава Своята собствена радост: „*Моята радост*“ (Йоан 15:11). Цялата притча описва живота, който учениците Му ще имат в Него, когато Той се възнесе на небето, а радостта е породена от Неговия възкресен живот. Това става ясно от други думи на Исус: „*Аз пак ще ви видя и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой човек няма да ви отнеме*“ (Йоан 16:22 – мой превод). Само чрез възкресението и с Неговата слава започва силата на живота, който никога няма да се промени и този живот може да израства само в тази непрестанна радост. С този живот се изпълняват думите: „*Възлюбил си праведността и си намразил беззаконието, затова Боже, Твоят Бог Те е помазал с елей на радостта повече от Твоите приятели*“ (Евр.1:9 – мой превод). Денят на Неговото коронясване е бил ден на радост в сърцето Му. Тази Негова радост е била радост от работата, която напълно и завинаги е завършена, радост от това, че отново е в пазвата на Отца и радостта поради откупените души на хората. Това са елементите на Неговата радост и когато пребиваваме в Него, това ни прави съучастници в Неговата радост. Когато вярващият се изпълва изцяло с Неговата победа и с Неговото перфектно изкупление, тогава вярата му непрекъснато пее песента на победителя: „*Благодаря на Бога, който винаги ме кара да триумфирам*.“ Резултатът от това е радостта от необезпокояваното живеене в светлината на обичта на Отца, която не може да бъде засенчена от никакъв облак, ако постоянно пребиваваме в Христос. И тогава, с тази радост в обичта на Отца, като обич, която е получена, радостта от любовта на хората, любовта става видима и се радва заради спасяването на изгубените хора. Пребиваването в Христос, проникването в дълбочините на Неговия живот и на Неговото сърце, стремежът към още по-блиско общуване с Него, това са трите потока на Неговата радост, които се влизат в сърцата ни. Независимо дали поглеждаме назад и виждаме работата, който Исус е свършил или поглеждаме нагоре и виждаме наградата, която Той притежава в обичта на Отца, която е неразбираема, или поглеждаме напред, търсейки постоянен достъп до радостта като грешници, които са отведени у дома, радостта на Господа е наша. Когато краката ни стоят при кръста на Голгота и гледаме само в лицето на Отца, а ръцете ни помагат на грешниците да стигнат до Господа, тогава ние имаме Неговата радост като наша собствена радост.

И тогава Исус нарича тази радост с думата „*пребиваване*“ - това е радост, която никога няма да престане или да бъде прекъсната даже за един миг: „*За да може Моята радост да пребивава във вас*“ (Йоан 15:11 – мой превод). „*Радостта ви никой човек няма да ви отнеме*“

(Йоан 16:22 – мой превод). Ето това нещо много християни не могат да разберат. Те считат, че християнския живот е серия от последователни преминавания от радостта към тъгата и обратно. Те се стремят към преживяванията, които и имал Апостол Павел като доказателство за това колко много са плакали, колко много са тъгували и колко много са страдали. Те не са забелязали, че тъкмо Павел ни дава най-силното доказателство за непресъхващата радост. Той е разбирал парадокса на християнския живот като едновременното наличие в него както на всички горчивини на земята, така и на всички радости на небето. „*Като наскърбени и въпреки това винаги радостни*“ (2Кор.6:10 – мой превод) – тези любими и златни думи ни учат как Христовата радост може да победи скръбта на света, как Христовата любов може да ни направи да пеем, докато плачем и как можем да запазим в сърцето си, даже когато сме смазани от разочарованието или трудностите, чрез дълбокото осъзнаване за радостта, която е неопишуема и е пълна със слава. Но има едно условие: „*Аз пак ще ви видя и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой човек няма да ви отнеме*“ (Йоан 16:22 – мой превод). Присъствието на Исус, когато бъде ясно демонстрирано в живота ви, непременно ще ви даде радост. Не е възможно човека, който постоянно пребивава в Господа да не е радостен и щастлив. Даже когато такъв човек плаче заради греховете и душите на другите хора, вътре в него извира фонтанът на радостта, който блика от вратата в Христовата сила и любов да спасява.

И Исус Христос иска да е пълна в нас тази Негова радост, която пребивава в нас. През последната си нощ с учениците Исус два пъти говорил за пълната радост. Първо тук, в притчата за лозата: „*Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна*“ (Йоан 15:11). Всяко по-задълбочено вникване в чудната благословия да бъдем пръчки на такава Лоза потвърждава Неговите думи. После Той казва в Йоан 16:24: „*Досега нищо не сте поискали в Моето име; искайте и ще го получите, за да бъде радостта ви пълна*“ (мой превод). За духовният ум молитвата, на която е било отговорено не е само средство за получаване на определени благословии, но е и нещо неизмеримо по-възвишено. Такава молитва е белег за нашата връзка с Отца и Сина на небето, за това, че те изпитват наслада от нас и че на нас ни е било позволено да участваме в това любовно съвещание, в който Отец и Синът се съветват и решават ежедневните проблеми на хората на земята. За душата, която пребъдва в Христос, която копнее за прояви на Неговата любов и която разбира, и приема отговора на молитвата според истинската ѝ стойност, като отговор от трона на всичките нейни думи на обич и вяра, радостта, която носи този отговор е неопишуема. Така се потвърждава казаното от Исус: „*Искайте и ще го получите, за да бъде радостта ви пълна.*“ А след това, в своята молитва на Върховен Свещеник към Отца, Спасителят казва: „*Казвам тези неща, за да могат те да имат Моята радост изпълнена в тях самите*“ (Йоан 17:13 – мой превод). Ние гледаме влизането на великият Върховния Свещеник в присъствието на Отца заради нас, където Той ще се моли вечно и ще продължава да извършва благословената Си работа в силата на безкрайния живот, който премахва всяка възможна причина за страх или съмнение и ни дава гаранцията и преживяването на перфектното спасение. Нека вярващият, който търси според учението на Йоан 15, да притежава пълната радост на пребиваването в Христос и според Йоан 16, нека да има пълната радост от тържествуващата молитва и нека да продължава да върви напред според Йоан 17. Нека той да чува тези чудни думи на Исус, за да бъде пълна радостта му. Нека той, докато слуша тези думи, да научи за любовта, която даже сега, в този момент, се застъпва непрекъснато за него, нека той да научи за славните неща, за които тя се моли и радостта на Христос ще бъде изпълнена в него. Радостта на Христос, пребиваващата радост, пълнотата на радостта – това е делът на вярващият, който пребивава в Христос. О, защо се получава така, че тази радост има толкова малка притегателна сила? Причината е проста: хората, даже децата на Бога не вярват, че има такава радост. Вместо на пребиваването в Христос да гледат като на най-щастливия живот, който може да бъде живян, хората гледат на този вид живот като на отричане от себе си и на живот, който е изпълнен с тъга. Те забравят, че

отричането от себе си и тъгата са свързани с притежаването на нещо, а не с пребиваването и че за хората, които веднъж са се посветили безрезервно на пребиваването в Христос като прекрасен и благословен начин на живот, тяхната вяра се потвърждава, че е истина, защото радостта на Господа е тяхна. Всички трудности се пораждаат от изискването ние изцяло да се предоставим на волята на Господа и постоянно да пребиваваме в Него.

Детето на Бога, което се стреми да пребивава в Христос помни това, което е казал Господ. В края на притчата за лозата Той е казал следните ценни думи: „Това ви говорих, за да бъде *Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна*“ (Йоан 15:11) Изисквайте радостта като част от живота на пръчката – не като първата или най-важна част, а като благословено доказателство за способността на Христос да задоволява всяка нужда на душата. Бъдете щастливи. Насърчавайте веселието. Ако има моменти, когато радостта и веселието идват при вас по естествен начин и сърцето ви се изпълва с неопишуема радост поради присъствието на Спасителят, хвалете Бога за това и се стремете да задържате по-дълго това състояние. Ако в други случаи сте тъжен и потиснат, и усещането за радост не е такова, каквото искате да бъде, въпреки това хвалете Бога заради живота в неопишуема благословия, заради който вие сте бил откупен. И в този случай Библията ви казва: „*Нека ви бъде според вярата ви*“ (Мат.9:29). Когато искате да имате всички други дарове в Исус, както и този дар, стремете се да ги използвате не за своя прослава, а за прославата на Господа и на Отца. „*Моята радост във вас*“; „*За да може Моята радост да пребивава във вас*“; „*Те да имат Моята радост изпълнена в тях самите*“ - това са думи на Исус. Не е възможно да Го възприемаме изцяло и сърдечно и да не можем да вземем радостта Му. Следователно, „*Радвайте се всякога в Господа! Пак казвам: Радвайте се!*“ (Фил.4:4)

Андрю Мъри (1828-1917)

През 1860-те години Божият Дух се раздвижил в Южна Африка чрез един млад мъж, който горял за Бога. След като прекарал годините на оформянето на характера си в Европа, Андрю Мъри се върнал в Южна Африка, където станал шампион чрез своите мисии, съживителни обиколки по цялата страна, основал християнски университети и написал повече от 200 книги и есета, посветени на темата как да живеем победоносен християнски живот.

Глава 6

За любовта

Любовта прави цялата разлика

от Чарлз Суиндъл

Когато го видях за първи път, той носеше къси панталони за голф и наколенки. Това се случи в края на 1960-те. И тъй като бях слушал за този човек с бяла козя брадичка и със странен писклив глас, аз си помислих: „Що за „птица“ е този човек?“

Но много бързо разбрах, че този мъж имаше невероятен ум. А и още нещо – той притежаваше огромно сърце. Франсис Шейфър беше способен да говори на всякакви теми и винаги да ги свърже с Бога. Шейфър можеше да използва всяко нещо – философията, политиката, изкуството, архитектурата – и да спечели вниманието на хората, които се опитваха да разберат какъв е смисъла на живота. Удивително! Но ние го обичахме преди всичко друго не заради неговия интелект, даже не заради вярата му, въпреки че тя беше движещата сила в живота му, а заради неговата смелост. Независимо от това, дали говореше пред събрание в Харвард или Бъркли, или в зала, където са се събрали циници и критици, или пред някаква тълпа на улицата, той застава пред тях и ако е нужно - защитава позицията си съвсем сам.

От дългият списък на неговите книги, които са сред най-продаваните книги, една от най-добрите според мен е книгата му „Белегът на християнина.“ Тази малка книжка разглежда темата за нашата отличителна табелка като хора, които вярват в Господ Исус Христос. Тази отличителна табелка не е надписът на бронята на колата ни, нито е някой таен символ като силуета на рибата, нито е някаква дума на гръцки език, която поставяме на капака на багажника на колата си или е някаква гравюра на корицата на нашите Библии. Отличителният белег на християнина е любовта.

Този най-странен мъж привлече вниманието на хората от целия свят чрез обичта си към хората. Неговият дом в швейцарските Алпи се превърна в едно от най-прочутите места за скривалище на млади и объркани мъже и жени, които са загубили пътя в живота си. Тези хора имаха нужда от място, където да бъдат възстановени, да бъдат приети, където да задават въпроси, които са странни и необичайни, неподходящи и даже скандални според мнението на обществото. А семейството на Шейфър ги приютяваше в дома си. Един от тези мъже ми каза: „Той с любов ме върна обратно при достойнството и при живота.“ Любовта е отличителният белег на християнина. Никой не е изявил по-добре този отличителен белег от Самия Исус Христос. Неговата любов не е била капризна и непостоянна. Той не е обичал силно учениците Си, докато те са Му се подчинявали, а след това ги е обичал по-малко, когато те се разбунтували и станали непокорни. Исус постоянно е обичал учениците Си.

Никъде не виждаме толкова ясно любовта на Исус, както я виждаме описана в Евангелието на Йоан. Сещам се за една трогателна сцена от Йоан 13. Миризмата на смърт се носела във въздуха. Началото на първия стих ни казва, че Исус е знаел, „*че е настъпил часът Му.*“ А след това идва чудесният край на същия този стих: „*Като беше обикнал Своите, които бяха на света, Той докрай ги обикна*“ (Йоан 13:1 - мой превод). Това не означава, че Той просто ги е обичал до края на живота си, а че Той ги е обикнал до крайната степен, до която е бил способен да обича. Вие можете да кажете: „Той ги е обикнал до максимално възможното ниво.“ Той ги е обикнал по всякакъв начин – абсолютно, безусловно и безрезервно.

Каква сигурност трябва да е придало това на Тома, който по-късно се усъмнил. Какво окуражение трябва да са били тези думи за Петър, който по-късно публично отрекъл, че познава Исус. След като измил краката на учениците Си, Исус им казал: „*Нова заповед ви давам, да се обичате един друг, **даже така**, както аз ви обикнах*“ (Йоан 13:34 - мой превод) Това е обич, която се основава на примера, който Исус е дал по време на престоя Си на земята, обич към хората, която се жертва в тяхна полза. Много по-лесно е да обичаме Бога (една стара заповед), когото не можем да видим, отколкото да обичаме човека, с когото живеем и да го виждаме в неговите или нейните най-лоши моменти...и през цялото това време да знаем, че и той или тя ни вижда по същия начин. Да обичаме така, както Исус е обичал (новата заповед), това означава този начин на обичане да е белегът в живота на учениците и на всички вярващи. Исус е казал: „*По това всички хора ще познават, че вие сте Мои ученици, ако се обичате помежду си*“ (Йоан 13:35). От тук нататък ще позволя на многоуважаваният Франсис Шейфър да продължи с един откъс от неговата книга „Белегът на християнина.“ Окуражавам всеки от нас да позволи на тази истина да проникне със всичките си подробности в живота ни, за да можем и ние да носим белега на обичта.

Белегът на християнина

от Франсис Шейфър

През вековете хората са използвали най-различни символи за да показват, че са християни. Носели са отличителни знаци на реверите на саката си, окачвали са верижки на вратовете си, даже са подстригвали косите си по специален начин.

Разбира се, в правенето на всички тези неща няма нищо лошо, стига човек да усеща, че това е начинът, по който Бог го е призовал да се държи. Но има един много по-добър признак – белег, който не е бил измислен просто като начин за самоизявяване, който трябва да бъде използван само в някои специални случаи или в някоя конкретна епоха. Това е универсален белег, който трябва да продължи да съществува през всички епохи, през които ще преминава църквата до завръщането на Исус. Кой е този белег?

В края на земното си служение Исус поглежда напред към своята смърт на кръста, към отвореният гроб и към възнесението си на небето. И тъй като е знаел, че скоро ще си замине, Исус подготвя учениците си за това, което ще се случи. И тук Той ясно показва кой ще е отличителният белег на християнина: *„Деца Мои, Аз само още малко ще бъда с вас. Вие ще Ме търсите и точно така, както казах на юдеите, така ви казвам и на вас сега: Там където отивам Аз, вие не можете да дойдете. Нова заповед ви давам: Обичайте се помежду си. Така както Аз ви обичах, така и вие трябва да се обичате помежду си. По това всички хора ще познават, че вие сте мои ученици, ако се обичате помежду си“* (Йоан 13:33-35 – мой превод).

Този откъс ни показва кой е белега, който Исус ни дава за да служи като етикет на християнина не само в една епоха или на едно място, на през всички епохи и навсякъде, докато Исус се върне на земята.

Обърнете внимание, че това, което Той казва в този откъс не е някакво описание на някакъв факт. Това е заповед, която включва едно условие. *„Нова заповед ви давам: Обичайте се помежду си. Така както Аз ви обичах, така и вие трябва да се обичате помежду си. По това всички хора ще познават, че вие сте мои ученици, **ако** се обичате помежду си.“* В този текст има една „ако.“ Ако се подчинявате, вие ще носите табелката, която ни дава Христос. Но тъй като това е заповед, тя може да бъде нарушена.

Изводът е, че е възможно човек да е християнин, без да демонстрира този белег, но ако искаме нехристияните да познаят, че ние сме християни, ние задължително трябва да носим белега на любовта. Ето в това се състои смисълът на тази заповед. Светът (нехристияните) ще оценяват дали Исус е бил изпратен от Отца въз основата на нещо, което е ясно видимо.

Истинска цялостност и непротиворечивост

С Йоан 13 и 17 Исус говори за истинска и видима цялостност, за прилагането в живота ни на цялостността, за една практическа цялостност и непротиворечивост, която обхваща всичко в живота на истинските християни.

Християнинът наистина има да изпълнява двойна задача. Той трябва да демонстрира в живота си Божията святост и Божията любов. Християнинът трябва да демонстрира, че Бог съществува като необятен и като личен Бог; едновременно с това християнинът трябва да показва пред света Божият характер на святост и любов. Не само Божията святост, защото без Божията любов това би било само жестокост. Но не само и Божията любов, без Божията святост, защото това би било само компромис. Всяко нещо, което отделният християнин или група християни не успее да демонстрира в едновременен баланс между Божията святост и Божията любов представя пред нехристиянския свят не образа на Бога, който съществува, а карикатурата на Бога.

Според Стария Завет и учението на Христос, любовта, която е показвана, трябва да бъде извънредно силна. Тя не е просто нещо, което човек казва с думи хей така, между другото.

Видима любов

Какво означава тази любов? Как е възможно тя да бъде направена видима от хората?

Първо, тя означава едно много просто нещо – когато съм направил грешка и когато не съм успял да обичам някой моят християнски брат, аз отивам при него и му казвам: „Съжалявам.“ Това е първото нещо.

Може би сте разочаровани от този отговор. Може би сте разочаровани, че първото нещо, което трябва да кажем в такъв случай е толкова просто! Но ако си мислите, че е много лесно в такъв случай да кажеш „Съжалявам,“ това просто показва, че никога не сте се опитвали да постъпите по този начин. В собствената ни християнска група, в собствените ни християнски общества, където твърдим, че сме братя и сестри помежду си, даже в семействата си, когато сме показали липсата на обич към някои човек, ние като християни не отиваме автоматично при него за да му кажем, че съжаляваме за това. На нас не ни е много лесно да се извиняваме даже за най-елементарните грешки, които сме направили.

Може да изглежда като прекомерно опростяване когато твърдим, че в такива случаи трябва да започваме с думата „Съжалявам“ и да молим за прошка, но не е така. Това е начинът за подновяване на приятелството и общуването, независимо дали се отнася за отношенията между съпруг и съпруга, на родител и дете, между двама християни или за отношенията между две християнски групи. Когато сме демонстрирали липсата на обич един към друг, ние сме призовавани от Бога да отидем при другия човек и да му кажем “Съжалявам, наистина съжалявам.“ Ако не искам да кажа „Съжалявам,“ когато съм се отнесъл неправилно към някой друг, особено когато съм показал, че не го обичам – това показва, че аз даже не съм започнал да мисля за смисъла на християнската цялостност, която невярващите хора могат да видят в поведението ми. Невярващите хора имат правото да се усъмнят дали аз съм християнин. И нещо още повече, нека отново да го кажа: ако не искам да направя това толкова просто нещо, невярващите хора имат правото да се запитат дали Исус е бил изпратен от Бога и дали християнството е истина.

В много страни по света съм наблюдавал следното нещо след истински християни в техните различия: това, което разделя и прекъсва отношенията между истинските християнски групи и между християните – това, което ги изпълва с горчивина, която може да трае 20, 30 или 40 години (или 50-60 години в паметта на някой син) – не е темата за доктрината или вярването, което е първата причина за различията. Неизбежно и винаги причината за раздялата и за прекъсването на отношенията са липсата на обич и горчивите думи, които са казани от истински християни, когато са обсъждали тези различия. Тази липса на обич и тези горчиви думи се загнезждат трайно в умовете на другите хора. И след известно време, когато тези различия между християните или християнските групи започнат да изглеждат по-незначителни, отколкото са изглеждали в началото, продължават да се помнят точно тези горчиви думи, които сме казали в миналото, когато сме си мислили, че е правилно и достатъчно обективно да ги кажем. Точно това поведение и тези думи, които са демонстрирали липсата на обич, те причиняват миризмата, която невярващите хора могат да помиришат в църквата на Исус Христос и сред хората, които са истински християни. Ако, когато чувстваме, че като истински християни не можем да сме съгласни с нещо, ние бихме могли просто да внимаваме за начина по който говорим и да говорим с обич, защото след 5-10 години горчивината може да изчезне. Но вместо да постъпим така, ние оставяме белези от рани, а това е проклетие за поколения напред. Не просто проклетие в църквата, а проклетие в света. Понякога заглавията в светската преса съобщават: едни християни казаха еди-какво-си за други християни.

Колко много се различава това от ясната и директна заповед на Исус Христос – да демонстрираме очевидна цялостност, която да бъде видима от света, който ни наблюдава!

Прошка

Но освен да казваме, че съжаляваме, във видимата любов има и други неща.

Във видимата любов трябва да има и готовност да прощаваме. И въпреки, че е трудно да кажем „Съжалявам,“ още по-трудно е да прощаваме. Но Библията ясно ни казва, че светът трябва да вижда прощаващ дух сред хората на Бога.

Самият Исус ни учи чрез Господната молитва да се молим така: „*Прости ни дълговете така, както и ние прощаваме на нашите длъжници.*“ Но тази молитва, която сме длъжни бързо да казваме, не е молитва за спасение. Тя няма нищо общо с повторното раждане, защото ние сме били родени отново въз основа на завършената работа на Христос плюс нищо друго. Господната молитва е насочена не към личното ни спасяване, а към съществуването ни и към живота ни в постоянна връзка с Бога.

Ние се нуждаем от една прошка, която е веднъж завинаги, чрез която сме оправдавани и освен това въз основа на работата на Христос се нуждаем от серия от прошки, миг след миг заради греховете ни, за да бъдем в отворена връзка с Бога. Това, на което ни учи Господ да се молим в Господната молитва, трябва да направи християнина да е много умерен в ежедневието си живот. Ние молим Господа да ни отвори очите, за да виждаме реалността на връзката ни с Него, когато прощаваме на другите хора.

Някои християни казват, че Господната молитва не е подходяща за сегашната епоха, но повечето християни считат, че тя е подходяща. Но въпреки това и едновременно с това ние едва ли и веднъж годишно се замисляме, че ни липсва прощаващо сърце във връзката ни с Бога, който ни прощава на нас. Много християни рядко или никога не свързват собствената си липса на реалност за връзката им с Бога и с тяхната липса на простителност към хората, въпреки че формално се молят с Господната молитва отново и отново по време на неделното богослужение в църквата.

Всички ние трябва постоянно да признаваме, че на практика не успяваме да имаме прощаващо сърце, каквото би трябвало да имаме. И въпреки това, в Господната молитва се казва: „*Прости ни дълговете така, както ние прощаваме на нашите длъжници.*“ Ние трябва да имаме простителен дух даже преди другият човек да ни е казал, че съжалява за грешката си. В Господната молитва не се казва, че чак когато другият човек ни каже, че съжалява, тогава ние трябва да демонстрираме цялостността си като покажем простителен дух. Точно обратното, ние сме приканени да имаме дух на прошка без другият човек да е направил първата стъпка. Ние можем да продължим да считаме, че той е сгрешил, но в същото време трябва да му прощаваме. (Коментар: И не само да казваме, а наистина да му прощаваме.)

Такъв дух на прошка регистрира отношение на обич към другите хора. Но въпреки, че човек може да нарече това с думата „поведение“, истинската прошка е ясно видима. Повярвайте ми, вие можете да погледнете лицето на човека и ще познаете дали той наистина е простил. А светът е призван да ни гледа, за да види дали имаме обич вътре в групата си и обич към хората от другите групи.

Дали хората ни виждат да казваме „Съжалявам“ и дали те виждат, че ние имаме прощаващо сърце? Ще повторя: Обичта ни няма да е безпогрешна, но ние трябва да сме достатъчно значими за света, за да бъде той привлечен да ни наблюдава за да види, дали обичта ни отговаря или не отговаря на описанието за обичта в Йоан 13 и 17. И ако невярващите хора не видят, че има такава обич сред истинските християни, то тогава светът има правото, на базата на тези стихове, да направи две страшни заключения: че ние не сме християни и че Христос не е изпратен от Отца.

Франсис Шейфър (1912-1984)

Със своя брилянтен философски ум и със своето сърце, посветено на хората, които се борят да разберат философските истини, презвитерианският пастор Франсис Шейфър беше един от най-влиятелните мислители на 20-я век. Той и жена му Едит основаха служение наречено „Подслон“ в швейцарските Алпи, където отвори живота си за хора, които често пъти бяха лишени от гражданските си права и се нуждаеха от помощ, за да открият Бога. Освен това Шейфър преподаваше в университети по цял свят и написа повече от 22 книги.

Глава 7

За служението на Бога

Предизвикателство да подобрите служението си

от Чарлз Суиндъл

Изкуството на неегоистичното живеене се практикува от малко хора, а до нивото на майстори в това изкуство достигат още по-малко хора. В днешният свят това не би трябвало да ни изненадва, защото първите думи, които ни идват на ум или употребяваме са „аз,“ „мое,“ „за мен“ и всеки мисли първо за собствения си интерес.

Трудно е да възпитате в себе си сърце на служител, когато се опитвате да оцелеете в общество, което живее според принципа „човек за човека е вълк“ и се отличава с преследването на егоистични цели. И най-голямата трагедия от такова съществуване е плодът, което това общество ражда: свръхзависими и мислещи само за себе си егоисти.

Последователите на Христос са призвани да бъдат различни. Исус очаква всеки от нас да излъчва светлината на Божията любов сред този мрачен и загубен свят. Ние сме призвани да служим на другите хора в домовете си, в училищата, на работните си места и във всяка друга област от живота ни. Това означава да излизаме от сферата на теорията и на пожелателното мислене и да достигаме до нуждаещите се хора, да поемем рискове и да вършим това, което ни заповядва Библията.

Исус е казал: *„Който има Моите заповеди и ги спазва, само той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде обичан от Моя Отец и аз ще го обичам, и ще разкрия Себе си пред него“* (Йоан 14:21 – мой превод). Несъмнено това е обещание, което си заслужава да поискаме да бъде изпълнено за нас. Да бъдем обичани от Бога и да живеем, демонстрирайки присъствието на Христос в живота ни, това означава да открием небесното царство още докато сме тук, на земята. И понеже Бог ни е обикнал и ние Го обичаме, ние се подчиняваме на нещата, на които Исус ни учи чрез Словото Си. На нас ни е заповядано да се обичаме един друг както на думи, така и с делата си.

Нито една неегоистична постъпка не е твърде малка, нито едно добро дело не е твърде незначително, че Бог да не може да ги види и да ги одобри. Та нали в края на краищата това, което ние правим като служители не е за да бъде видяно от хората. Нещо повече, ние не правим това заради личната си прослава. Библията ясно казва, че нашето служение е за прославата на Бога. Бог ни е оказал невероятната чест и привилегия да бъдем Негови служители, които извършват работата на Исус Христос чрез вярната си служба – след ближните си и по целия свят.

Ето това е същността и контекста на Великата Заповед която ни казва, че ние трябва да занесем евангелието при другите хора, не само като им казваме, че Христос е Господ и Спасител, а и като демонстрираме ежедневно в живота си примера на Христовата любов.

Исус е направил още една крачка напред и е казал, че и нашите дела на служение имат дълбок смисъл. Служението, което предлагаме на другите хора, всъщност е доказателство за решимостта ни да се държим здраво за Христос. Спомняте ли си? *„До степенята, до която сте направили това за един от тези Мои братя, даже за най-малкия от тях, вие се направили това за Мен“* (Мат.25:40 – мой превод).

Всеки акт на служение показва нашата любов към Христос и подчинението ни на Неговата воля. Това трябва да е верният служител. Исус е казал: *„Който заради това, че е мой ученик, даде на един от тези, малките, даже чаша студена вода да пие, истина ви казвам, че той няма да изгуби наградата си“* (Мат.10:42 - мой превод). Да се грижим за малко дете или за

възрастен родител, да кажем нещо любезно и милостиво на съсед или на приятел, който се бори с трудностите на живота, да помогнем на непознат човек да отнесе поупките си от магазина до колата, тези неща също са демонстрации на Христовата любов.

През 1967 Д. Осуалд Сандърс написал една чудесна книга, наречена „Духовно водителство: принципи за усъвършенстване на всеки вярващ.“ От употреба аз вече почти изхабих второ копие на тази книга. В нея Сандърс извършва майсторска работа, като описва подробно това, което той нарича „Главният принцип на майстора“ - т.е. това, за което разговаряме сега – служението. Нека да видим, какво ни казва той.

Главният принцип на майстора

*откъс от книгата „Духовно лидерство: принципи за усъвършенстване на всеки вярващ“
от Д. Осуалд Сандърс*

„Който иска да стане големец сред вас, ще бъде ваш слуга; и който иска да е пръв сред вас, ще бъде роб на всички.“ (Марк 10:43-44 – мой превод)

В светлината на огромното значение, което се възлага върху ролята на лидерството както в светския, така и в духовния свят е изненадващо, че например в английския вариант на превод на Библията, наречен King James, думата „лидер, водач“ се среща само 6 пъти – 3 пъти в единствено и 3 пъти в множествено число. Това не означава, че в Библията темата за лидерството не е важна, а че там обикновено лидерът е наричан с други думи, най-известната от които е „слуга.“ В Библията не се казва: „Моисей, Моят лидер,“ а „Моисей, Моят слуга.“ Това подчертана съвпадението на казаното в Стария Завет с учението на Христос по темата за лидерството.

Въпреки, че Исус не е бил революционер на политическата сцена, много от ученията Му за изненадващи и революционни и най-вече тези, които се отнасят за лидерството. В съвременният свят думата „слуга“ се използва за човек, който е много нископоставен в обществото, но Исус я е използвал в съвсем друг смисъл. Всъщност, той е издигнал значението на думата „слуга“ и я е приравнил с думата „велик,“ а това наистина е революционна идея. Мнозинството от нас не биха имали нищо против да бъдат господари, но слугуването не ги привлича.

Представата на Христос за неговото царство е за общество, в което хората си слугуват един на друг – това е общество на взаимното слугуване. Павел защитава същата представа: „С любов си служете един на друг“ (Гал. 5:13 – мой превод). Разбира се, нашето любовно служение трябва да стигне до нуждаещите се хора около нас. Но в живота на днешната църква обикновено малко на брой хора обслужват много други хора.

Исус е знаел добре, че учение, което е характерно за Неговото царство, няма да бъде прието радушно от хората, които се грижат само за себе си. Но от хората, които искат да бъдат лидери в Неговото царство се изисква да бъдат слуги и роби на другите хора.

Контрастът между представата на света и представата на Христос за лидерството е показана пределно ясно в Марк 10:42-43: „Вие знаете, че онези, които са признати за управници на неевреите, господстват над тях и техните големци властват над тях. Но не трябва да е така сред вас. А който иска да стане големец сред вас, ще бъде ваш слуга; и който иска да е пръв сред вас, ще бъде роб на всички.“ (мой превод)

Това е урок, който не е измислен от Яков и Йоан. Те обаче възприели сериозно следното обещание на Учителят: „Истина ви казвам, че вие, които вървахте след Мен в обновлението, когато Човешкият Син седне на славния Си трон, вие също ще седнете върху дванадесет трона, за да съдите дванадесетте племена на Израел“ (Мат.19:28 – мой превод).

Но Исус нямал това предвид. Те не трябвало да се стремят да бъдат високопоставени. Поради това Той им отговорил: „*Вие не знаете какво искате*“ (Мат.20:22). Те наистина не са знаели. Те са искали да са прославени, но не са искали срама, който предшества прославата. Те искали короната, но не и кръста, който предшества короната; те искали да бъдат господари, а не слуги.

Тяхното искане дало основание на Исус да съобщи два постоянно приложими принципи за лидерството:

- **В духовното лидерство има суверенност.**

„*Да седнете отдясно на Мен или отляво на Мен, това не е Мое за да го дам; то е за тези, за които то е било подготвено*“ (Марк 10:40 – мой превод). Ние бихме искали подчертаният текст в този стих да бъде написан така: „то е за тези, които са се подготвили за това място.“ Но Исус подчертава фундаменталната разлика в принципите на духовното лидерство в сравнение с принципите за земното лидерство. Той казва: „Сред вас няма да бъде така.“ Местата в духовното служение и в лидерството са суверенно определяни единствено от Бога. В един от вариантите на превод на Библията на английски, наречен „Библия на Добрата новина“ стихът Марк 10:40 е преведен така: „*Бог е, който дава тези места на онези хора, за които Той ги е приготвил.*“

Никое теологично обучение и никакъв курс за придобиване на лидерски умения няма автоматично да осигурят духовно лидерство или духовно качество на човека, който иска да служи на Господа. По-късно Исус казал на учениците си: „*Не вие избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви определих да излезете от света и да принасяте плод*“ (Йоан 15:16). Да си способен да кажеш: „Аз не съм поставен тук, понеже съм избран от някой човек или от някаква група от хора, а съм назначен от суверенния Бог“ - това дава голяма увереност на служителю на Христос.

- **В духовното лидерство има страдание.**

„*Можете ли да пиете чашата, която Аз пия или да бъдете кръстени с кръщението, с което Аз съм кръстен?*“ (Марк 10:38 – мой превод)

Исус е бил пределно пряк и искрен, и не е скрил цената, която се плаща за служението в Божието царство. За изпълнението на изумяващата по размерите си задача, която Му е била възложена, Исус се нуждаел от мъже и жени с високи качества, чиито очи са широко отворени и ще Го следват даже с цената на живота си.

Яков и Йоан дали наглият отговор „*Можем*“ (Марк 10:39) на гореспоменатия въпрос на Исус и с това демонстрирали трагичната липса на себепознание. Исус им казал, че те наистина ще пият от чашата и ще бъдат кръстени. Те трябвало да научат, че за да участват във влиятелното служение, те ще трябва да платят невероятно висока цена и че тя не може да бъде платена наведнъж. Накрая Яков платил с главата си цената за участието си в това служение, а Йоан прекарал последните години от живота си и умрял като заточеник на остров Патмос.

Двамата братя искали „евтино“ да се сдобият с лидерството, но много скоро думите на Исус ги лишили от илюзиите им. Основополагащите уроци, че до величието се стига само по пътя на слугуването и че първото място сред духовните лидери се печели само от човека, който стане роб на другите хора, сигурно са стигнали до Яков и Йоан като голям и нежелан шок.

Заслужава си да отбележим, че Исус само веднъж е казал, че остава пример за учениците Си и това е било, когато Той им измил краката (Йоан 13:15) – това е пример за слугуване. И само веднъж някои от другите автори на книга в Новия Завет е казал, че Исус е оставил пример и това е примерът на страданието (1Пет.2:21). По този начин ученията за страданието и за слугуването са свързани така, както са били свързани в живота на Господа. Има ли по-голям слуга от нашия Господ?

Започвайки с това, че до първенството в лидерството се стига по пътя на първенството в слугуването, Исус не е имал предвид самите актове на слугуването, защото те могат да бъдат извършвани и от хора, които са ръководени от много подозрителни мотиви. Исус е имал

предвид духът на слугата, който Той е демонстрирал, когато е казал: „*Аз съм след вас като онзи, който слугува*“ (Лука 22:27).

Месианският откъс в Ис.42:1-5 описва какво означава духът на слугуването и подчертана в това пророческо предсказание отличителните черти, които ще окачествят очаквания Месия като идеалният Слуга на Господа:

„Ето Моя Слуга, когото подкрепям; Моят избраник, в когото душата Ми се възхищава. Поставих Духа Си в Него; Той ще донесе правосъдие на народите. Той няма да извика, нито да надигне високо гласа Си, нито ще направи гласът Му да бъде чул на улицата. Наранена тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси; с вяра Той ще раздаде правосъдие. Той няма да се обезкуражи или съкруши, докато утвърди правосъдието на земята; крайбрежните земи ще очакват закона Му., Това каза Бог, Господ, Който е създал небето и го е разпрострял, Който е разпрострял земята и нейната растителност, Който дава дихание на хората, които живеят на нея и дух на тези, които ходят по нея.“ (мой превод).

Израел е бил избран от Бога да бъде Неговия слуга, чрез когото Той да може да разкрие Себе Си пред другите народи. Обаче народът на Израел некадърно не оправдал надеждите Му при всяко изпитание. Но там, където народът на Израел се провалял, Исус успявал славно и принципите на Неговия живот трябва да бъдат пример за нашия живот.

Ето някои от тези принципи:

Зависимост

„Ето Моя Слуга, когото подкрепям“ (Ис.42:1) – това е твърдение с Месианска значимост. Като изпълнил с вяра това съобщение, Исус *„се отказа от всичко, като взе на себе Си образ на слуга“* (Фил.2:7), като подчинил привилегиите Си и независимото Си съществуване на волята на Отца. Въпреки че притежавал всичката власт, сила и привилегии на бог, Исус доброволно станал зависим от Своя Отец.

Въпреки че Исус *„подкрепя всички неща чрез словото на Своята сила“* (Евр.1:3 – мой превод), Той толкова изцяло оприличил Себе си с немощта на нашата човешка природа, че в Своята човечност Самият Той имал нуждата да бъде подкрепян от Светия Дух. Този божествен парадокс е един от най-смайващите аспекти на благоволения на Христос. До степеня, до която ние възприемаме същото поведение, до същата степен и Светия Дух ще пребивава в нас.

Одобрение

„В когото душата Ми се възхищава“ (Ис.42:1). На насладата на Йехова в Неговия идеален Слуга е било отговорено по същия задушевен начин, защото в друг Месиански текст Синът казва: *„Наслаждавам се да изпълнявам волята Ти, О, Боже Мой“* (Пс.40:8 – мой превод).

Скромност

„Той няма да извика, нито да надигне високо гласа Си, нито ще направи гласът Му да бъде чул на улицата“ (Ис.42:2). Служението на Божият Слуга няма да е натрапващо и претенциозно, а ще скромно и ненатрапчиво. Това е най-рядко срещано качество в днешната епоха на кресливо и безсрамно саморекламирање.

Дяволът изкушавал Исус да се саморекламира, когато Му предложил да създаде сензация, като направи чудотворен скок от покрива на Храма. Но Исус не се поддаде на измамата на изкусителя.

Божият Слуга работи толкова тихо и незабележимо, че много хора даже се съмняват в Неговото съществуване. Неговият метод потвърждава казаното в Ис.45:15: *„Ти си Бог, който Се криеш.“* Потвърждава се и от описанието на херувимите, тези ангелски служители на Господа,

които са използвали 4 от 6-те си криле, за да прикриват лицата и краката си – нагледно описание на задоволството в скритото слугуване (Ис. 6:2).

Съпричастност

„Наранена тръстика няма да пречупи и и замъждял фитил няма да угаси“ (Ис.42:3). Божият Слуга ще се отнася със съпричастност и разбиране към слабите и грешни хора. Грешащите мъже и жени често пъти са смазвани от коравосърдечното отношение на близките си. За разлика от тях, идеалният Слуга не постъпва така. Той е специалист по излекуването на наранени тръстики и по почистването на димящи фитили, за да се превърнат в ярко горящи лампи.

Много хора, даже християнски служители, пренебрегват хората, които са извършили грях и избягват да общуват с тях. Те се стремят към служение, което е по-възнаграждащо и по-заслужаващо усилията им – нещо по-привлекателно, отколкото е справянето с повторението на болестта и с повторното плъзгане назад на греховните хора; но е благородна работата да превъзпитаваме хората, които са презирани от света.

Какъв димящ фитил е бил Петър, когато в двора на първосвещеника Каяфа 3 пъти публично отрекъл, че познава Исус, а с какъв ярко пламтящ огън е горял в денят на Петдесетница! Разговорът на Петър с идеалният Слуга оправил всичко.

Оптимизъм

„Той няма да се обезкуражи или съкруши, докато утвърди правосъдието на земята“ (Ис.42:4). Божият Слуга няма да може да бъде обезкуражен. Песимистът никога не може да бъде вдъхновяващ лидер. Надеждата и оптимизма за задължителни качества за слугата на Бога, защото той се сражава срещу силите на тъмнината, за да спечели душите на хората. Божият Слуга ще бъде оптимист, докато постигне изцяло целта Си.

Помазващ

„Поставих Духа Си в Него“ (Ис.42:1). Наличието само петте предшествващи качества щеше да е недостатъчно за изпълнението на Неговата огромна задача. Той се нуждаел от докосването на свръхестественото и това е станало чрез помазанието на Светия Дух. „*Вие знаете Исус от Назарет, как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила, и как Той обикаляше да прави добро*“ (Деян. 10:38 – мой превод).

Същото помазание, което е получил идеалният Слуга на Бога, е достъпно и за нас. Преди Светият Дух да кацне на Него по време на кръщението Му, Исус не привличал вниманието на никой в Назарет, но след това започнали да се случват събития, които засягали целия свят.

Дали слугата е по-велик от своя господар? Можем ли да минем без това, което е било от първостепенна важност за резултатността на служението на нашия Господ Исус Христос, докато е бил на земята?

Джон Осуалд Сандърс (1902-1992)

Приветствайки ни от другия край на земята, Джон Осуалд Сандърс е бил Божият човек, който е оказал влияние в Нова Зеландия. Надарен с административни умения и с проникателната способност да слуша и да открива корена на проблемите, Сандърс първоначално се стремил да си изгради кариера в областта на правосъдието, но напуснал професията си и започнал да служи като ръководител на Библейски колежи и мисионерски организации, докато накрая станал директор на Християнска мисионерска организация в Китай. Написал е повече от 40 книги за християнския живот, които са със специална насоченост към християнското лидерство.

Глава 8

За обезкуражението

Справяне с обезкуражението

от Чарлз Суиндъл

Ако сте изпитали радостта да бъдете използвани от Бога в някоя от областите на служението, тогава имате представа какво означава да бъдем обезкуражени. Може би сега, в този момент, се намирате в това състояние. Повярвайте ми, аз имам представа какво представляват тези самотни, безнадеждни и безплодни места.

В една от любимите ми книги - „Лекции към моите студенти“ от Чарлз Хедон Спържън, се намира една от любимите ми глави, която е озаглавена „Пристъпите на изтощение на Божия служител.“ В тази глава той признава, че преминавал през изпълнените със страдания периодите на обезкуражението. Той признава, че не винаги е бил мощен, мъдър и готов, и че не винаги е бил смел и щастлив. Всъщност, той даже декларираше: „Преди всяко голямо постижение, някои прояви на обезкуражението са съвсем обичайно нещо... Така се почувствах, когато за пръв път станах пастор в Лондон. Моят успех ме ужаси; мисълта за кариерата, която изглежда, че се откриваше пред мен, вместо да ме издига в небесата, ме хвърляше в най-голямата дълбочина и от там отправях молби към Бога за милост и не намирах в себе си място за прослава на Бога. Кой бях аз, че да продължавам да водя толкова огромно множество от хора? Искаше ми се да избягам в неизвестността на моето село или да емигрирам в Америка и да намеря някое усамотено гнездо в гъстите гори, където ще бъда в състояние да се справям с нещата, които щяха да се изискват от мен... Такова обезкуражение ме обземаше тогава, когато Господ подготвяше по-голямо благословение за моето служение.“

(В следващият откъс от тази книга можете да прочетете повече за гледната точка на Спържън.)

Признавам, че и аз съм имал дни, когато съм се чувствал така, както се е чувствал Спържън. Въпреки, че може би моите страданията не са били толкова силни като неговите, но и аз понякога съм попадал в дълбоката долина на обезкуражаването – даже когато хората около мен са считали, че аз съм в плен на гордостта заради всички неща, които съм постигнал. Имал съм моменти в живота си, когато съвсем искрено съм си задавал въпроса: „Наистина трябва да продължавам да се занимавам с това?“

Ако и вие сте си задавали този или подобен въпрос, позволете ми да повървя заедно с вас за момент като човек, който може да ви предложи гледната си точка въз основа на собствените си преживявания. (Или може би вие сте преживели нещо подобно, което означава, че сега сте чудесно подготвен да разберете тези хора, които в момента преминават през това преживяване.)

Първо трябва да разберем, че обезкуражаването не е грях; то е симптом за нещо по-дълбоко. Така както не считаме, че главоболието е грях, така както и обезкуражението не е грях. Но начинът, по който ще реагирате на обезкуражението може да се окаже грях. Във всеки случай, обезкуражението е сигнал, че има някакъв проблем, който е по-дълбок от обезкуражението и Бог иска вие да откриете кой е коренът, който предизвиква това обезкуражение. Запитайте се: „Дали се чувствам по този начин защото бях критикуван? Или защото се чувствам самотен? Или защото не тръгнах по пътя, по който искам да вървя? Или защото Бог направи нещо, което не очаквах? Или защото считам, че Бог ме малтретира? Или защото съм изтощен? Или съм ядосан? Или съм объркан?“

В Словото Си Бог ни дава проникателност с цел разберем какво трябва да направим, когато сме стигнали до края на възможностите си. Когато записвал уроците от живота на Давид, Йона, Павел, Илия и Моисей, Бог извадил тези хора и ги издигнал нависоко, за да могат всички да ги

видят. (Винаги се радвам, че Бог е спрял да пише Библията – вечно ще бъда благодарени, че в нея няма книгите „Първа книга на Чък“ и „Втора книга на Чък.“) Всички ние имаме своите моменти на слабост, когато тежките облаци на съдбата ни изглеждат по-големи от слънцето на утрешното зазоряване. А сега вие трябва да отговорите на въпроса: „Какво ще направите, когато сте обезкуражени?“

Така както Бог е разбирал мъжете от Библията, така Той разбира и вас. Отнесете товара си при Него. Свалете го от плещите си. Бог може да понесе товара ви. А най-доброто във всичко това е, че Бог никога няма да ви призове да се засрамите или да разкаже за това на другите хора. Вашите и моите борби могат да си останат вътре в колите ни или в тъмнината на спалнята ни, или под дърветата в гората, или на пясъчния бряг на морето. Бог може да се справи с всички тези неща, затова разкажете Му всичко. Разкажете всичко на Бога!

Не искам да ви накарам да повярвате, че само с прочитането на няколко стихове от Библията или даже с много сърцераздирателни и страстни молитви всичките ни проблеми ще бъдат решени. Някои проблеми са прекомерно сложни и заплетени. Но ви казвам, че оттук започва изцелението.

Поради това идете там.

Пристъпите на изтощение на Божия служител

откъс от книгата „Лекции за моите студенти“

от Чарлз Х. Спържън

В Стария Завет е записано, че по време на едно сражение Давид се уморил (2Ц.21:15). Същото може да се напише и за всеки служител на Господа. Мнозина от нас са обхващани от пристъпите на обезкуражението. Колкото и да е обичайно радостното ни състояние, понякога ние изпадаме в отчаяние. Силните хора не винаги са мощни, мъдрите хора не винаги са подготвени, храбрите хора не винаги са смели и радостните хора не винаги са щастливи. Тук и там може да има железни хора, върху които умората и разкъсващата работа не оказват видими поражения, но със сигурност ръждата разяжда даже и тях. А що се отнася до обикновените хора, Господ знае и ги прави да знаят, че те са направени от пръст. Тъй като от собственият си най-болезнен житейски опит знам какво представлява дълбоката потиснатост на духа, от която съм спохождан понякога, макар и не много често, аз си помислих, че може да утешително за някои мои братя, ако споделя с тях моите мисли за обезкуражението, за да не си представят младите хора, че им се случва нещо странно, когато бъдат обхванати от меланхолия; и за да знаят тези тъжни мъже, че този човек, върху когото слънцето сега свети радостно, не винаги е живял радостно. Не е нужно чрез цитати от биографиите на знаменити служители на Господа да доказвам, че повечето от тях, ако не и всички, са преминали през периоди на изпълнена със страх угнетеност на духа. Животът на Мартин Лутър е достатъчен за да ни даде хиляди примери за такива периоди на обезкуражение, въпреки че самият той съвсем не е бил слаб човек. Огромният му дух често пъти е бил на седмото небе по време на екзалтация, както и често е бил на границата на отчаянието. Даже на смъртния му одър на него не му била спестена бурята и той през последната си нощ е плакал като едно голямо и изтощено дете. Вместо да натрупваме много примери, нека да се замислим над причините защо е позволявано на тези неща да се случват? Защо се получава така, че децата на светлината понякога вървят в пълна тъмнина? Защо глашатаяте на разсъмването установяват понякога, че самите те са се озовали в тъмнина, която е десетократно по-тъмна от нощта?

Не е ли вярно, че на първо място те са хора? И понеже са хора, те са заобиколени от немощ и са наследници на тъгата. Добре е казал мъдрият автор в Апокрифа, Еклус X1. 1,2,3,4,5-8: „Родилните болки са създадени за всички хора, и тежкия ярем – за синовете на Адам, от деня в

който излязат от утробата на тяхната майка до денят, в който те връщат на майката всички неща – техните мисли и страховете на сърцата им, и тяхната представа за нещата за които плачат, и денят на тяхната смърт. От този, който седи на славния трон, до онзи който седи под земята и пепелта; от този, който е облечен в синя коприна и носи корона до онзи, който е облечен в прости дрехи – ярост, завист, нещастия и безпокойства, страх от смъртта и от непреклонна строгост, тези неща спохождат човека и звяра, но седмкратно повече спохождат невярващите в Бога.“ Божията милост ни пази от много от тези неща, но даже когато притежаваме много милост, ние все пак страдаме, даже от злите неща, които са предотвратими. Даже когато сме откупени е повече от ясно, че ние ще трябва да понасяме немощи, иначе не би имало нужда от обещания Свят Дух за да ни помага в тежките моменти от живота ни. Нужно е понякога ние да бъдем издигани в небесата. На добрите хора са обещани изпитания на този свят, а служителите на Господа могат да очакват, че ще получат по-голям дял от тези изпитания, отколкото другите хора, за да могат служителите да се научат да са състрадателни към страданията на хората на Господа и така да се превърнат в пастири, които са способни да водят боледуващото стадо. Лишените от тела духове може да са били изпращани да съобщават Божието слово, но те не биха могли да разберат чувствата на хората, които, тъй като са били в това тяло, пъшкат и се чувстват претоварени. На ангелите можеше да бъде възложено да бъдат евангелисти, но тяхната небесна природа щеше да ги направи непригодни да имат състрадание към хората, които не са чували за Бога. Възможно беше да се създадат и хора от мрамор, но тяхната впечатляваща природа щеше да се подиграва на нашата хилавост и щеше да се присмива на нашите желания. Хора, хора, които са подвластни на човешките страсти – това е избрал всезнаещият Бог, за да бъдат съдове за Неговата милост; ето, от това идват тези сълзи, от това идват тези недоумения и това обезкуражение. Още нещо, повечето от нас по един или друг начин са физически нездрави. Понякога срещаме някой възрастен човек, който не може да си спомни къде е оставил нещо предния ден, но огромното мнозинство от нас се трудят, носейки някакъв недъг или на тялото, или на ума. Някои болести на тялото, особено тези, които са свързани с вътрешните органи за храненето, с черния дроб и далака, са плодови извори на униение. И колкото и човек да се старее да се противопоставя на униението, ще има моменти и обстоятелства когато това униение за известно време ще го побеждава. А що се отнася до умствените болести, дали въобще съществува нормален и здравомислещ човек? Не сме ли всички ние поне малко разбалансиранни? Някои умове изглежда постоянно са в мрачно настроение, което е характерно за тяхната индивидуалност и за тях може да се каже „Меланхолията ги е белязала, че те са нейно притежание“; това са прекрасни умове, които са ръководени от най-благородни принципи, но въпреки това са склонни да забравят за сребърния контур на облака и помнят само тъмния облак. Такива хора могат да пеят заедно със стария поет:

„Сърцата ни са отчаяни, арфите ни са без струни,
единствената ни музика са въздишките и пъшкането,
песните ни са пълни със сълзи,
плътта ни е проядена от кожата до костите.“ (Томас Уашборн)

Тези недъзи може да не вредят на кариерата на човека в някои области; те даже може да са му наложени от Божествената мъдрост като нужни качества в неговата конкретна област на служение. Някои билки дължат лечебните си свойства на тресавището в което растат; други – на сенките, където те единствено могат да цъфтят. Има ценни плодове, които растат под лъчите на луната, а други – под лъчите на слънцето. Лодките имат нужда както от тежък баласт на дъното си, така и от платно на мачтата си; тегличът, прикрепен към колелото на каруцата не играе ролята на спирачка, когато пътят се спуска надолу. Вероятно болката в някои случаи усъвършенства гениалните хора; тя събужда душата, която иначе би спала като лъв в бърлогата си. Не е ли валидно същото и за счупеното крило на гълъбите, защото иначе някои от тях биха се изгубили в облаците, даже тези избран гълъб, който е донесъл на Ной маслиненото клонче в

човката си и е показал пътя до сушата на Ноевия ковчег. Но там, където има тяло и мозък, там има предразположени причини за упадък на духа, поради това не е чудно, че в моменти на помрачение сърцето бива покорявано от този упадък на духа. В много от случаите е истинско чудо и ако несподелените мисли на служителите на Бога можеха да бъдат записани, другите хора също щяха видят упадъка на дъха на пасторите – как някой от тях въобще продължават да вършат работата си и продължават да се усмихват. Милостта все още има своите победи и търпението продължава да има своите мъченици. Мъченици, които въпреки всичко трябва да бъдат уважавани заради горящата свещ на техния дух, а не заради техните тела, но тяхното горене е невидимо за човешките очи. Служението на Йеремия е било така приемливо в очите на Бога, както е било приемливо и служението на Исаия и даже навъсенният Йона е истински пророк на Господа, понеже Ниневия е била спасена. Не презирайте сакатия човек, защото е писано, че „хромите разграбиха плячката“ Ис.33:23), а уважавайте тези хора, които въпреки че са били изтощени, са продължавали да преследват целта си. Слабовиждащата Лиа е родила повече деца от красивата си сестра Рахил (**Коментар:** Жените на Исаак) и тъжната Анна е била по-божествена от хвалещата се Фенина (**Коментар:** Жените на Елкана – бащата на Самуил). „Блажени са скърбящите“ (Мат.5:4) казал Натъженият Човек и нека никога да не ги нарича по друг начин, когато техните сълзи са осолени с милостта. Ние притежаваме съкровището на евангелието в глинени съдове и ако тук и там в тези съдове има пукнатини, нека никога да не се учудва на това.

Когато е извършвана искрено, нашата работа ни излага на атаките на униинето и потиснатостта. Кой може да носи тежестта на душите без понякога да потъва в пръстта. Страстните копнежи към спасяването на хората, ако не бъдат изцяло задоволени (а могат ли въобще изцяло да бъдат задоволени?), изтощават душата чрез неспокойствието и разочарованието. Да виждат как надеждата се проваля, как хората, които вярват в Бога стават хладни, как учителите злоупотребяват с привилегиите си, как грешните хора още по-смело извършват греха – тези гледки не са ли достатъчни за да ни смажат до земята. Божието царство се оказва, че не е такава, каквото ние очаквахме, уважаваното име не е приветствано така, както на нас ни се иска и поради това ние плачем. Как можем да бъдем нещо друго освен тъжни, когато хората не вярват в думите ни и божествената ръка не е демонстрирана? Всяка умствена работа има склонността да изтощава и да потиска, защото многото учене е износване на плътта; но нашата работа е нещо повече от умствена работа – това е работа на сърцето, работа на най-скритата душа. Колко често в неделя вечерта ние имаме усещането, че животът е изтекъл от нас! След като сме изливали душата си върху нашата църква, в края на деня ние се чувстваме като празнени керамични стомни, които едно дете може да счупи. Вероятно ако повече приличахме на Павел и ако гледахме на душите по по-благороден начин, ние щяхме да знаем повече за това, какво означава да си ревностен за дома на Господа. Наш дълг и наша привилегия е да изтощаваме живота си за Исус. Ние не трябва да сме живи образци на хора, които са прекрасно запазени, а трябва да сме живи жертвоприношения, чиято участ е да бъдат изгорени. Ние трябва се изразходваме и да бъдем изразходвани, а не да се пазим и да се грижим за плътта си. Верният служител на Бога, който живее по този начин, от време на време ще преминава през периоди на изтощение, когато сърцето и плътта му ще се уморяват. Ръцете на Моисей са натежавали по време на молитвата и Павел е извикал: „*Кой е способен за тези неща?*“ (2Кор.2:16 – мой превод) Даже за Йоан Кръстител се счита, че е имал своите пристъпи на изтощение и апостолите веднъж са били смаяни и силно се изплашили.

Позицията ни в църквата също съдейства за появата на пристъпите на обезкуражението. Служителят на Бога, който е напълно подготвен за работата си, обикновено е дух сам по себе си, който се намира над, отвъд и отделен от другите християни. Даже и най-обичаният му приятел сред хората му не може да влезе в неговите странни мисли, грижи, тревоги и изкушения. Според ранговете си хората вървят опрени рамо до рамо, с много приятели и

другари, но когато офицерът бъде повишен в по-горен чин, броят на приближените му хора намалява. Има много войници, има няколко капитани, още по-малко полковници, но има само един главнокомандващ. Така е и в нашите църкви, човекът, когото Господ издигне като лидер, в същата степен, в която е по-високопоставен, става все по-самотен човек. Планинските върхове стърчат самотно отделени и говорят само с Бога, когато Той посети тяхното ужасно уединение. Хората на Бога, които биват издигани над техните приятели в църквата, влизат в по-близко общение с небесните неща, но в моментите, когато са слаби, усещат липсата на човешка съпричастност. Подобно на техният Господ в Гетсиманската градина, те напразно търсят утешение от страна на учениците, които спят около тях. Те са шокирани от апатията, която е обхванала тяхната малка групичка от братя и се връщат при своето тайно страдание, носейки още по-тежкото бреме, което ги притиска надолу, защото са установили, че най-скъпите им спътници спят спокойно. Никой не знае това, знае го само този, който е преживял самотата на душата, която се е лишила от приятелите си поради стремежа си към Господа на множествата. Такъв човек не се осмелява да открие какво става в душата му, защото хората ще си кажат, че той е полудял. Той не може да се скрие, защото огънят гори в костите му и намира покой само пред Господа. Нашият Господ е изпращал учениците си двама по двама и това показва, че Той е знаел какво има вътре в хората. Но на мен ми се струва, че за такъв човек като Павел, никакъв спътник не е можело да бъде намерен. Варнава, Сила или Лука са били твърде ниски хълмове, за да водят възвишени разговори с такъв висок Хималайски връх, какъвто е бил Апостолът на езичниците. Тази усамотеност, ако не се лъжа, е била усещана от много мои братя и тя е плодородна почва за потиснатостта. И нашите братски срещи на служителите на Бога, и поощряването на свети разговори със сродни умове, с Божията благословия ще ни помогне да избегнем този капан.

Има известно съмнение, че навиците на заседналия живот имат склонността да поразят униние в някои обстоятелства. В книгата си „Анатомия на меланхолията“ Бъртън е посветил една глава на тази причина за унинието. Цитирайки от един от многото автори, на които се позовава, той казва: „Студентите е отнасят небрежно към телата си. Другите хора гледат на телата си като на техен инструмент: художникът измива четките си след като свърши работата си; ковачът се грижи за чука, наковалнята и за огнището си; земеделецът ремонтира ралото си и наостря брадвата си, ако се е затъпила; ловецът полага специални грижи за соколите си, за кучетата си, за конете си и т.н.; музикантът монтира и демонтира струните на цигулката си; само учещите се отнасят небрежно към своите инструменти (има предвид техният мозък и дух), които използват ежедневно. Древноримският поет Лукан (**Коментар**: 39 – 66 н.е. Въпреки че е живял само 27 години, той е един от най-бележитите поети.) добре е казал: „Внимавай да не усучеш твърде много въжето, защото то ще се скъса.“ Когато седим дълго време в една поза, наведени и четем книга или пишем, това само по себе си е уморително за тялото. А когато към това прибавим и лошо проветряваната стая, тялото ни, което продължително време е било лишено от раздвижването на мускулите ни, и сърцето ни е било натоварено с много грижи, ние имаме налице всички елементи, които подгръват казана на отчаянието, особено в периодите на мрачните и мъгливи месеци от годината.

Когато одеялото покрие деня,
когато прогнилата гора прокапе
и листата биват стъпквани в калта.

Даже ако по природата си е весел като птичка, човекът едва ли ще може да се противопоставя година след година на този самоубийствен процес. Този човек ще превърне обучението си в затвор, а книгите си - в тъмничари в този затвор, а през това време природата отвън го приканва да живее здравословно и весело. Този, който забрави за бръмченето на пчелите сред природата, за гугукането на гугутките в гората, за песните на птиците в дърветата, за ромоленето на ручейките и за свиренето на вятъра сред боровите не трябва да се чуди, ако

сърцето му забрави да пее и душата му се изпълни с тъга. Един ден прекаран в дишане на свеж въздух по хълмовете или няколкочасова разходка в тихите крайбрежните и сенчести гори ще изметат паяжините от умовете на отрудените служители на Бога, които сега са полуживи. Жадното дишане на морски въздух или решителното вървене с лице срещу вятъра няма да прибави милост към душата ни, но ще снабди тялото ни с кислорода, който му е толкова нужен.

Когато и най-натъженото сърце бъде изложено на силен вятър,
всеки повеи на вятъра издухва от него отчаянието.

Папратите и зайците, потоците и пъстървите, елхите и катериците, игликите и виолетките, селските дворове и прясно окосеното сено и ухаещият хмел – това са най-добрите лекарства за хипохондриците и са най-сигурното ободряващо средство за уморените и най-освежаващо средство за изтощените хора. Поради липса на възможности или наклонностите ни, тези велики лекарства са пренебрегвани и студентът се превръща в жертва, която сама се принася в жертва.

Въз основа на собствения си опит мога да кажа, че най-предпочитаните времена на пристъпите на униние могат да бъдат събрани в един кратък списък. На първо място в този списък трябва да поставя „часът на големият успех.“ Когато най-накрая дълго мечтаното желание се изпълни, когато Бог бъде прославен чрез делата ни и бъде постигната велика победа, тогава ние трябва да очакваме пристъпа на унинието, умората и изтощението. Може да си представяме, че тогава, когато сме получили тези специални благоволения, душата ни ще се рее някъде високо в екстаз и ще се радва с неопишуема радост, но в повечето случаи се случва точно обратното. Господ рядко излага войниците Си на опасността, причинявана от екзалтацията от победата. Той знае, че малцина от тях могат да издържат на това изпитание и поради това отклонява от тях горчивата чаша. Даже Илия, след като божественият огън паднал от небето и запалил неговото жертвоприношение по време на спора му с пророците на Ваал на планината Кармил и след като пророците на Ваала били изклани, и след като дъждът, който израелтяните очаквали в продължение на 3,5 години наводнил страната! За него не е имало никаква музика на самодоволството, не е имало гордо обикаляне като победител, който е облечен в триумфални дрехи! Той избягал от Езавел и усещайки резкия обрат на силните си вълнения, се помолил на Бога да вземе живота му. Той, който би трябвало никога да не иска да умре, закопнял за почивката след смъртта, така както за това копнее и Цезар, господарят на света и в своите моменти на болка плакал като болно момиченце. Слабата човешка природа не може да понесе големите напрежения, на които я подлагат небесните победи и поради това след тях махалото на емоциите се люшва в другата посока. Прекомерно силните радости и вълнения задължително се заплащат чрез последващо униние и депресия. Докато трае периода на изпитанието, силата на човека е равна на товара, с който е натоварен да понесе, но когато изпитанието свърши, природната слабост предявява правото си да се изяви. Яков се борил цяла нощ с ангела и не бил победен, но на сутринта, когато борбата свършила, той окуцал до края на живота си, защото иначе щял да се хвали прекомерно с постижението си. Павел може би е бил отнесен до третото небе и е чул неща, които не могат да бъдат описани с думи, но като неизбежната последица от това преживяване получил един трънът в плътта, пратеник на сатаната, за да го измъчва. Хората не могат да понесат недопустимото ниво на щастие; даже добрите хора все още не са подготвени да носят небесния триумф, без да бъдат принудени тайно да носят унижението, която ги принуждава да стоят на мястото, което им е определено. Вихрушката на възхода ни откъсва от земята, популярността ни издига високо нагоре, ние се въодушевяваме от успеха при спечелването на души за Господа и сяхаме да приличаме на плява, която е носена от вятъра, ако не беше милостивата дисциплина на Божията милост, която разбива корабите на нашата суетна слава със силен източен вятър и ни изхвърля като корабокрушенци, голи и окаяни, върху Вечната Скала...

На много малко хора съдбата е отредила да преминат през ужаса на толкова силна тъмнина, като тъмнината, която ме обхвана след достойния за окайване инцидент в музикалната зала в

Съри. **(Коментар:** Чарлз Спържън (1834-1892 е бил прочут пастор в Англия, който през живота си е проповядвал пред повече от 10 мил. човека. Често пъти е проповядвал по 10 пъти седмично. Този така наречен „Княз на проповедниците“ е написал много книги, много от които все още се печатат и е страдал от депресия. Една неделна сутрин през 1866, когато е бил на 32 години, от катедрата в своята църква в Лондон, той шокирал църквата си от 5000 човека, като направил следното признание: „Аз съм жертва на пристъпи на упадък на духа, които са много страшни и се надявам, че никой от вас няма да изпита такива силна болка, каквато изпитвам аз.“ По-късно той описал състоянието си на депресия като „казан, който кипи от възбудата на отчаянието, която се характеризира с упадък на духа и непрогледна тъмнина.“ Забележете, че до края на 19 век депресията не е била считана за умствено заболяване и до 1930 година не е била лекувана, поради което Спържън вероятно въобще не е бил лекуван от това заболяване, което сега психиатрите определят като „клинична депресия.“ Неговите свидетелства ни помагат да разберем, че християните не са изключение и могат да станат жертва на тази много мъчителна болест.) Аз бях подложен на извънредно силно натоварване и изпитвах извънредно силно умствено напрежение. Възбудата, паниката и ужасите не ме напускаха денем и нощем, и превърнаха живота ми в непосилно бреме. Тогава аз изпях мъката си:

Възбудата на мислите ми
Увеличиха злочестината ми
Духът ми отмаляваше, сърцето ми
Е изоставено и мъртво.

Аз бях събуден от този ужасен сън в един момент от приложението в душата ми на милостта, описана в текста „Него Бог издигна“ (Деян.5:31 – мой превод). Фактът, че Исус все още е велик и това позволява на Неговите слуги да страдат толкова, колкото могат – този факт ме върна обратно при спокойния разсъдък и мира. Ако някой мой брат бъде завладян от толкова ужасно нещастие, нека да се надява и спокойно да чака спасението на Бога.

Когато неприятностите се умножат и обезкураженията последват едно след друго като дълга върволица, подобно на страданията на Йов, когато душата на човека е смущавана от пристъпите на злото, тогава безнадеждността ограбва целия мир на човека. Чрез постоянното си капене водните капки си издълбават път в камъните и даже най-смелите хора са прояждани от повтарящите се нещастия. Ако към оскъдното съдържание на шкафа с хранителни продукти се добави по-тежко изпитание чрез заболяването на съпругата или смъртта на дете и ако свадливите забележки на близките хора бъдат последвани от противопоставянето на дяконите и от студенината на членовете на църквата, тогава на нас ни се иска за извикаме като Яков „*Всички тези неща са против мен!*“ (Бит. 42:36 – мой превод). Когато Давид се върнал в Зиклаг и установил, че градът е ограбен и опожарен, че жените са отвлечени и че войниците му са готови да го убият с камъни, ние четем, че той „*се укрепил в Господа, своя Бог*“ (1Ц.30:6) и било добре, че той можал да направи това, иначе щеше да отпадне, ако не беше повярвал, че още докато живее тук, на земята, ще види добротата на Господа. **(Коментар:** Това е прекрасен пример за нас. Нека читателя да се спре тук и да се опита да се постави на мястото на Давид в този момент. На какво огромно напрежение е била подложена вярата му!) Натрупването на нещастията увеличават тежестта на всяко следващо нещастие и така те работят съвместно като банда грабителни, които безжалостно унищожават утешението ни. Да преодоляваш вълна след вълна – това е тежка работа и за най-силния плувец. Мястото, където две морета се срещат подлага на голямо натоварване кила и на най-мореходната яхта. Ако имаше еднакви паузи между ударите на нещастията, тогава духът щеше да е готов да им се противопостави. Но когато ударите идват внезапно и са тежки, като ударите на огромни парчета лед при градушка, пътникът ще бъде зашеметен. Последния унция товар (31 гр) пречупва гърба на камилата и когато тази последна унция бъде поставена върху нас, тогава какво чудно има в това, че за кратко време ние сме готови да предадем Богу дух!

Това зло се стоварва върху нас и ние не знаем защо, и след това е още по-трудно да се отървем от него. Безпричинната депресия не е нещо, което може да бъде разбрано защо се случва, нито арфата на Давид може да я прогони чрез сладки разговори. Колкото е разумно да се сражаваме с мъглата, толкова е разумно да се борим и срещу безформената, неопределената и покрита с плътни облаци безнадеждност.

Когато попадне в такава ситуация, човек не си позволява да се самосъжалява, защото изглежда толкова нелогично и даже греховно човек да се тревожи без да знае причината, но въпреки това човек се тревожи и то даже до дъното на духа си. Ако хората, които се присмиват на тази меланхолия бъдат накарани поне за един час да усетя скръбта на меланхолията, техният смях ще бъде отрезвен и превърнат в състрадание и милост. Вероятно решителността би могла да прогони депресията и отчаянието, но откъде да намерим решителност в човека, когато той целият е с разклатени нерви? В такива случаи лекарят и гадателят могат да обединят уменията си и ще установят, че и двете им ръце са пълни и даже препълнени. Железният болт, който толкова тайнствено заключва вратата на надеждата и държи духът ни в мрачен затвор се нуждае от небесна ръка, която да я отвори; И когато видим тази ръка, ние викаме заедно с апостола: *„Благословен да е Бог, Отецът на нашия Господ Исус Христос, Отецът на милостите и Бог на всяка утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да е скръб с утехата, с която самите ние сме утешавани от Бога.“* (2Кор.1:3-4). Богът на всяко утешение е Този, който може:

Със сладката противоотрова на забравата
 Да изчисти бедните ни души от това опасно нещо,
 Което тежи на сърцето ни.

Петър потъвал в бурните води на езерото, когато Исус го хванал с ръката си. Дяволът измъчвал и разкъсвал епилептичното момче, докато само с една заповед, демонстрираща власт, Исус му заповядал да излезе от момчето. Когато сме измъчвани от ужасни страхове и сме смазвани под тежестта на някакъв безмилостен демон, тогава имаме нужда Слънцето на Праведността да изгрее и злите неща, които са се родили в нашата тъмнина ще бъдат прогонени. Нищо друго, единствено това може да прогони кошмара от душата ни.

Чарлз Х. Спържън (1834-1892)

Чарлз Спържън е бил типичен английски пастор от 19 век. За този оратор от Викторианската ера е пресметнато, че през живота си е проповядвал пред повече от 10 мил. души, в повечето случаи в църквата си „Столичен храм“ в Лондон. Спържън скъсал с официалния и често пъти дистанциран и неясен начин на проповядване и използвал по-близкия до ежедневието, и приятелски начин на говорене, който се харесвал на обикновените хора. През дългия период на служението си като пастор Спържън неотклонно се придържал към точно, приложимо в живота и ясно тълкуване на Библията.

Глава 9

За да финашираме добре

За безценното качество да продължаваме да бягаме до края на надбягването

от Чарлз Суиндъл

Днес малко се говори или пише за доброто финаширане. Има огромна информация за мотивирането да започнем нещо. Но нека за разнообразие да чуем нещо и за другия край на надбягването. Нека отдадем похвала на качеството да не се отказваме и да правим това, с което сме се захванали, докато го завършим. Да се държим за започнатата работа здраво и упорито, и

да продължаваме докато я вършим, без да спираме и да се отказваме. В прекрасната си книга „Да вървим покорно и дълго в същата посока: Последователство в забързаното общество,“ Еужени Петерсън дава израз на същата загриженост: „В нашия свят има огромно търсене и предлагане на религиозни преживявания, но има слаб интерес към търпеливото придобиване на качества; има малко желаещи да се запишат и да чиракуват в това начинание, което предишните поколения християни наричаха „святост.““ Когато прочетете повече от тази глава, аз си мисля, че вие ще се съгласите, че Петерсън е прав. Неговата книга ме подтикна да се замисля над тази често пренебрегвана и забравена тема.

Страхувам се, че нашето поколение се доближи опасно близо до този начин на мислене, който е описан в израза: „Започнах да се уморявам, поради това нека просто да се откажем.“ Ние се нуждаем от окуражение за да продължаваме и да не се отказваме от това, което правим и за щастие Бог винаги ни дава такова окуражение. Той ми даде мощно напомняне за тази истина чрез описанието на една случка, която чух наскоро. Въпреки, че е измислена, а не реална случка, тази история е нещо, което винаги си припомням, когато бъда изкушен да се откажа.

Прочутият пианист и композитор Игнаций Ян Падаревски щял да свири в една огромна концертна зала в Америка. Сред подбраната публика била и една майка с нейния 9-годишен син, който бил много палав.

Преди началото на концерта, когато майката се обърнала назад, за да поговори с нейни приятели, синът ѝ повече не можал да продължи да седи мирен. Той тихичко се измъкнал от мястото си, странно привлечен от огромният абаносов концертен роял „Стийнуай“ на сцената, който бил във фокуса на прожекторите. Без да бъде забелязано от изисканата публика, момчето се качило на сцената, седнало на мястото на пианиста и погледнало с ококорени очи черните и бели клавиши. Поставило треперещите си пръсти на правилните места и започнало да свири...“Пръчиците.“ Публиката замлъкнала и стотици намръщени лица се обърнали в посока към момченцето. Раздразнени, хората започнали да викат: „Къде е майка му?“ „Някой трябва да го накара да спре да свири!“

По това време Падаревски бил зад кулисите и разбрал какво се е случило. Тихичко се промъкнал на сцената и без да произнесе нито една дума, той се прокраднал зад детето, протегнал двете си ръце и започнал импровизирано да свири противоположна мелодия, която била хармонизирана с мелодията на „Пръчиците.“ Докато двамата свирели, Падаревски прошепвал в ухото на момченцето: „Сине, продължавай да свириш. Не спирай. Продължавай да свириш...не спирай...не спирай.“

Същото се случва и с нас. С големи усилия и влагайки много енергия ние планираме и изпълняваме плановете си, които се оказва, че всъщност са толкова значителни, колкото е било забележително изпълнението на „Пръчиците“ в тази концертна зала. Но когато дойде времето да се откажем, при нас идва Маестрото, навежда се над нас и ни прошепва: „Продължавай. Не спирай. Не спирай. Не се отказвай,“ докато успоредно с нас свири правилната контра-мелодия.

Дали това, което пиша сега ще бъде четено от няколко уморени пътешественици? Чуйте нашепването на Маестрото: „Нека да не ни дотяга да вършим добро, защото ако не се откажем, в подходящото време ще пожънем“ (Гал.6:9 – мой превод).

Много хора започват християнския си живот като светкавица – горещо, бързо и заслепяващо. Но колко са хората, чиито имена можете да споменете, които са завършили живота си, като до края са запазили първоначалните си ентузиазъм и енергия? Какво се случва по време на вървенето по пътя и защо броят на отказалите се е толкова голям? Искане ми се наистина да знаех отговора на този въпрос. Ако го знаех, аз всяка неделя щях да ви предупреждавам чрез проповедите си в църквата. Или не, щях да направя нещо още по-добро – щях да се наведа и да прошепна отговора на всички обезкуражени хора, които срещна. Преди да е станало твърде късно – преди да са се отказали и вместо да се научат да свирят „Менует“ или „Концерт в А миньор,“ те се задоволяват да свирят само „Пръчиците.“

Последователството: „Как можете да се надбягвате с конете?“

откъс от книгата „Да вървим покорно и дълго в същата посока: Последователство в забързаното общество“

от Еужени Петерсън

“Ако се надбягваш с пешаци и те те изморят, как ще се надбягваш с коне?” (Йер.12:5 – мой превод)

Този свят не е приятел на милостта. Човек, който реши да приеме Исус Христос като свой Господ и Спасител не вижда веднага около себе си да се събира тълпа, за да го приветства за решението му, нито стари приятели, които се събират спонтанно около него, за да му предложат съвет и да го поздравят. Обикновено липсват прояви на пряка враждебност, но въпреки това натрупването на озадачено неодобрение и атеистично безразличие създават изненадващо голяма опозиция.

Една стара традиция сортира според категориите на света, плътта и дявола трудностите, с които се сблъскваме, когато живеем с вяра. По-голямата част от християните са били предупредени за опасностите на плътта и за измамите на дявола. Опасностите на плътта и изкушенията на дявола са добре класифицирани и през вековете запазват устойчивата си приемственост. Това не прави тези опасности по-лесни да им се съпротивляваме, но ги прави по-лесни да ги разпознаваме.

Но светът е многообразен: всяко поколение трябва да се справя с нова форма на проявление на тези заплахи. Светът е атмосфера и настроение. За грешният човек е почти толкова трудно да разпознае изкушенията на света, колкото е трудно на рибата да открие замърсяванията във водата. Имаме усещане и чувство, че нещата не са наред, че средата не е здравословна, но точната причина успява да остане незабелязана от нас. Ние знаем, че духовната среда, в която живеем разяжда вярата, разпилява надеждата и покварява любовта, но ни е трудно да посочим с пръст кое нещо не е наред.

Туристи и поклонници

Една от отличителните черти на света, която успя да разпознае като вредна за християните е представата, че всяко нещо, което е ценно и важно, може да бъде придобито изведнъж. Ние считаме, че ако нещо въобще може да бъде направено, то може да бъде направено бързо и качествено. Продължителността на фокусирането на вниманието ни върху нещо е съобразено с 30-секундната продължителност на рекламите по телевизията. Чувството ни за реалност е приспособено към резюмето с обем от няколко страници, в което трябва да се побере и най-сложната тема.

Не е трудно в такъв свят да накарате човека да прояви интерес към посланието на евангелието. Трудно е да се поддържа този интерес. В днешното общество милиони хора вземат решение да станат християни, но ужасно много от тях твърде бързо губят интереса си към Христос. Много хора твърдят, че са били родени отново, но свидетелството на зрялото християнство е твърде недостатъчно. В днешната култура всяко нещо, даже новината, свързани с Бога може да бъдат продадени само, ако е свежо опакована, но когато остарее с ден-два, тя отива в кошчето за боклука. В нашия свят има голямо търсене и предлагане на религиозни преживявания, но рядко има ентузиазирани стремеж към търпеливо натрупване на ценните достойнства, малко са хората, които искат продължително да чиракуват в това, което предишните поколения християни са наричали „святост“.

Днес религията се възприема с манталитета на туриста. Религията се разбира като посещаване на някакво привлекателно място, когато имаме подходящо време за губене. За някой хора това е седмичния излет до църквата. За други хора религията е посещаване на

църквата по време на специални празници. Някои хора, които се стремят към религиозно развлечение и свято забавление, планират живота си, съобразявайки го със специални събития като посещения на манастири, обиколки на свети места и религиозни конференции. Ние отиваме там, за да видим нови хора, да чуем някоя нова истина и да изживеем нещо ново и по някакъв начин да внесем разнообразие в монотонния си живот. Религиозният ни живот се насочва и определя от последното и най-новото: Зен-будизма, лекуването на вярата, човешкия потенциал, парапсихологията, успешното живеене, хореографията в църквата, Армагедон. Ние опитахме всяко нещо, докато на сцената не се появи нещо друго.

Не знам какво е мнението на пасторите от другите църкви и от предишните векове, но съм убеден, че за пастор, който живее в условията на Западната култура от края на 20-я век стремежът на хората, който Гор Видал описва с думите „сегашната страст да постигнеш нещо веднага и случайно,“ най-много затруднява работата на воденето на християните по пътя на вярата. Всички бързат. Хората, които водят в богослужението, които съветвам и посещавам, хората за които се моля и пред които проповядвам и обучавам, искат всичко да става бързо. Те искат да им помогна да попълнят формуляр, който ще им даде незабавен кредит и достъп до вечността. Те са нетърпеливи да видят резултатите. Те са възприели стилът на живота на туриста и единствено искат да ходят по планинските върхове. Но пастора не е туристически водач. Аз нямам никакъв интерес да разказвам религиозни истории от апокрифните книги, които са свързани с съмнителни по истинността си свети места и случки. Християнският живот не може да узрее в такива условия и по тези начини.

Фридрих Ницше, който в края на живота си най-после разбрал тази духовна истина, написал с пределна яснота следното: „Най-важното нещо „на небето и на земята“ е, че трябва да има продължително и покорно вървене в една и съща посока; по този начин ще дойдат резултатите. Резултатът от продължителното подчинение е това нещо, което прави живота да си заслужава да бъде изживян.“ (Коментар: Видях снимка в Интернет на един будистки монах, който в продължение на 30 години по 10 часа дневно се беше молил прав и босоног на едно и също място в килията си, чийто под бил покрит с дървени дъски. Босите стъпала на този монах бяха направили дълбоки отпечатъци в дъските на пода, все едно че беше стоял върху мокра глина. Това е нагледно доказателство за упорито и прилежно вървене на нещо.) Сегашният свят се старее с всички сили да обезкуражи ето това „продължително подчиняване и вървене в една и съща посока.“

Вървенето срещу течението на потока на светските пътища придава две библейски отличителни черти на вярващите хора, които са извънредно полезни: те са ученици и поклонници. „Ученикът“ казва: „Ние сме хора, които прекарват живота си в чиракуване при нашият Майстор Исус Христос. Ние постоянно се учим. Ученикът се учи, но не като седи на чина в училищната стая, а като работи в работилницата на Майстора. Ние не натрупваме информация за Бога, а натрупваме умения във вярата.

„Поклонникът“ ни казва: „Ние сме хора, които прекарват живота си, като отиват някъде, като вървят към Бога и чиято пътека за стигане до там е пътят, Исус Христос. Ние разбираме, че този свят не е нашия дом и вървим към Божия дом. Нашият пример е Авраам, който „излязъл“ от дома си. Отговаряйки на въпроса на Тома: „Господи, ние не знаем къде отиваш; как можем да научим пътя?“ Исус му каза: „Аз съм пътят, истината и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен“ (Йоан 14:5-6 – мой превод).

Посланието до евреите дава определението на нашия проблем: „*Следователно, тъй като сме заобиколені от толкова голям облак свидетели, нека да отхвърлим всяка тежест и грях, които толкова лесно се прилепват към нас и нека да тичаме с упоритост по пътя, които е очертан пред нас, като гледаме към Исус, пионерът, който прави свършиена вярата ни*“ (Евр.12:1-2 - мой превод).

„Песнарка,“ която са износена от употреба

Вършейки пасторската си работа, свързана с обичението на хората като последователи на Господа и вървейки редом с тях в техния път към Бога, аз намерих, забутана в юдейския Пластир една песнарка, която беше износена от употреба. Аз я използвах за да осигуря непрекъснатост във воденето на хората по християнския път и за да насочвам вярващите хора да полагат съзнателно и непрекъснато усилие, което се развива и превръща в зрелост в Христос. На иврит тази песнарка се нарича „Песни на изкачването“ и в нея са включени псалмите от Пс.120 до 134.

Тези 15 псалми бяха като песни, които вероятно са били пети последователно в този порядък от еврейските поклонници, докато са се изкачвали към Йерусалим, за да участват в големите богослужбени празненства. В географско отношение Йерусалим е бил най-високо разположения град в Палестина, поради което всички, които да пътували към него, през повечето време са се изкачвали нагоре. Но изкачването е било не само буквално, а и метафорично: пътуването до Йерусалим играело ролята на начин на живот, който се издига нагоре към Бога, на съществуване, което напредва от едно ниво към следващото в посоката на достигането до зрелостта. Във Фил.3:14 Павел описва това като „*призив на Бога за изкачване в Христос Исус*“ (мой превод).

Три пъти ежегодно вярващите юдеи правели това пътуване (Изх.23:14-17; 34:22-24). Юдеите са били хора, чието спасение било постигнато чрез Изхода, чиято самоличност е била дефинирана на планината Синай и чието запазване е било осигурено по време на 40-годишното странстване в пустинята. И понеже били такива хора, те редовно се изкачвали по пътя до Йерусалим, за да се поклонят пред Бога. През пролетта, по време на Празника на Пасхата, те освежавали спомените си за спасяващите пътища на Бога. В началото на лятото, по време на Празника на Петдесетница, те подновявали решението си да живеят като хора, които са сключили завет с Бога. През есента, по времето на Празника на шатрите, те отговаряли като благословено общество за най-добрите неща, с които Бог ги е дарил. Те били откупени хора, хора, на които са дадени заповеди, благословени хора. Тази фундаментална реалност е била проповядвана, преподавана и възхвалявана по време на тези ежегодни празници. В периодите между празниците хората живеели с тази реалност чрез ежедневно живеене като хора на Бога, докато дойдело времето да се изкачат отново на планината като поклонници, за да подновят завета си с Бога.

Картината на юдеите, които пеели тези 15 псалми, когато изоставяли ежедневните си задължения като хора на Бога и тръгвали на път от своите градове, села и ферми, като изкачване до Йерусалим, се пренесла в представата за посветеността на християнина на Господа. Тази представа е най-добрата ни изходна точка, за да разбираме живота си като пътуване във вярата.

Ние знаем, че от съвсем млада възраст нашия Господ се е изкачвал до Йерусалим за ежегодните празници (Лука 2:41-42). Ние продължаваме да се оприличаваме с първите вярващи хора, които „*бяха на пътя, като се изкачваха до Йерусалим, и Исус вървеше пред тях; а те се удивляваха, и тези, които го следваха, бяха изплашени*“ (Марк 10:32 – мой превод). Ние също сме изумени и изплашени, защото на този път има поредица от чудеса и ще срещаме ужасни духове. Пеенето на 15-те псалми е начинът, чрез който изразяваме удивлението от Божията милост и в същото време успокояваме страховете, които ни безпокоят.

Няма по-добри „песни по време на пътуване“ за хората, които вървят по пътя на вярата в Христос. Пеенето на тези псалми е свързано по много начини с пътя на Израел. И тъй като има много (но не всички) важни неща от живота на християнина, които са вплетени в тези песни, те ни предоставят начина да запомним кои сме ние и накъде вървим. Аз не съм се стремил да изложя пред вас удобно за изучаване тълкувание на тези псалми, но ви предлагам практически

размишления, които използват тези мелодии за стимулиране, окуражаване и за насочване. Ако се научим да ги пеем добре, те могат да бъдат водач за ежедневиия живот на християнина.

Между времената

В книгата си „Място за вас“ Пол Търниър описва преживяването си по времето, когато е бил „между“ - между времето, в който напускаме дома си и времето, когато стигнем там, където отиваме; между времето, когато напускаме юношеството и времето, в който ставаме пълнолетни; между времето в който изоставяме съмнението и времето в който стигаме до вярата. Това прилича на времето, когато цирковия атлет престава да се държи за люлеещия се трапец и се рее във въздуха, готов да се хване за някаква друга опора. Това е време на опасност, на очакване, на несигурност, на вълнение и на необикновено усещане на живота.

Християните ще разберат колко подходящо е тези псалми да бъдат пети между времената: между времето, когато напускаме светската среда и пристигаме в събранието на Духа; между времето, когато изоставяме греха и пристигаме в светостта; между времето, когато излизаме от дома си в неделя сутринта и пристигаме в църквата в компанията на хората на Бога; между времето, когато изоставяме работата си, чрез която се опитваме да изпълним Божия закон и пристигаме в оправданието чрез вяра. Тези псалми са песни на прехода, кратки химни, които ни дават смелост, подкрепа и вътрешна посока, за да ни накарат да отидем там, накъдето Бог ни води в Исус Христос.

А в това време светът ни шепне: „Защо се тревожиш? Има много радости, без да е нужно да се въвличаш във всичко това. Миналото е гробище; не му обръщай внимание; бъдещето е гибел; избегни го. Няма отплата заради това, че си последовател на Христос; няма крайна цел за поклонниците. Стигни до Бога по краткия път, купи си незабавна харизма.“ Но говорят и други гласове, които може и да не са по-привлекателни, но поне са по-истински. Томас Сас в своята лекарска практика, както и в статиите и в книгите си, се опитваше да съживи уважението към това, което той наричаше „най-фундаменталните и древни права на човека: че животът представлява тежка и трудна борба; че това, което ние наричаме „здрав разум“ и в което влагаме смисъла „да не си шизофреник“ е много тясно свързано със способностите, придобити в процеса на борбата за съвършенство; със състраданието и милостта, до които се стига трудно в процеса на преминаването през остри конфликти; и със скромността, благоприличието и търпението, които се придобиват чрез тишината, мълчанието и страданието.“ Неговото свидетелство узаконява решението на хората, които са посветили живота си за да изследват света на „Псалмите на възлизането,“ който за тях е извор на мъдрост и те пеят тези псалми заради радостта и веселието в тях.

Няма съмнение, че тези псалми са били използвани по тези начини от множествата, които Исаия описва като изкачващи се „на хълма Господен, в дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си и ние ще ходим по пътеките Му“ (Ис.2:3). Освен това, тези псалми са доказателство за това, което е обещал Исаия, когато е казал: „Вие ще имате песен както в нощта на светия празник и радост в сърцето, както когато човек излиза при звука на свирка, за да отиде на планината на Господа, при Скалата на Израел“ (Ис.30:29 – мой превод)

От време на време всеки човек, който пътува по пътя на вярата, се нуждае от помощ. Ние имаме нужда от ободряване, когато падаме духом и се нуждаем от насочване, когато не знаем пътя, по който вървим.

За хората, които избират повече да не живеят като туристи, а като поклонници, „Псалмите на възлизането“ са комбинация от всичкото ободрение и веселост на песента на пътника, които са примесени с практичността на пътеводителя и картата. Тяхната непретенциозна краткост е прекрасно описана от Уилям Фолкнър: „Те не са надгробни паметници, а са отпечатъци от човешки стъпки. Надгробният паметник казва: „Най-накрая стигнах до тук,“ а отпечатъците от човешките стъпки казват: „Ето тук бях аз, когато отново тръгнах напред.“

Еужени Петерсън (1832-)

Не е възможно да се измери приноса на съвременният пастор и поет Еужени Петерсън към духовния живот на нашето поколение. В допълнение към „Посланието“ - неговото свежо перифразиране на Библията, Петерсън е автор на много книги, които разглеждат темата на християнския живот, както и на живота на християнина, който служи на Господа. Петерсън е бил пастор в презвитерианската църква „Христос е нашият цар“ в Бел еър, Мериленд. Освен това е бил професор по духовна теология в Риджънт Колидж, Ванкувър, Британска Колумбия. Дватама с жена му Джин живеят в щата Монтана.

Епилог**Човек жаден за четене**

от Чарлз Суиндъл

Искам да ви разкажа за нещо, което трябва да правя за да оцелея, както професионално, така и лично.

Аз трябва да чета. Четенето е умиращо изкуство. Почти скандално е, че сегашното поколение е толкова неграмотно. Издателите на християнска литература казват на авторите на християнски книги да имат предвид, че читателите им ще бъдат само жени, защото повечето мъже не четат. Повечето от посетителите на книжарниците за християнска литература са жени. Веднага след тях е групата на пасторите. Последната група в тази класация е групата на обикновените християни и по-точно – на мъжете. Мисля си, че ще бъдем шокирани, когато научим колко малък е броя на съвременните хора, които четат, даже хирурзите, които оперират телата ни или адвокатите, които ни защитават в съдебните зали, или композиторите, които пишат музика, или работещите в шоубизнеса, които ни забавляват по телевизията, даже пасторите, които проповядват в църквата.

Ако някой, който е „доктор на науките,“ не продължава да чете литература в областта на квалификацията си, само след 5 години той или тя ще е с остарели разбирания и ще загуби квалификацията си. И ако това е истина за най-ярките умове, помислете си какво става с нас, обикновените хора. Тук няма предвид само четенето в собствената ни професионална сфера на интереси, но и четенето на литература и информация в много други области, които не са свързани с професията ни.

Веднъж Джон Уесли казал пред една група млади проповедници: „Или четете или престанете да бъдете пастори и проповедници.“ Четенето не е краткотрайно увлечение. Изискването да четем е от векове.

Позволете ми да споделя с вас многото начини, чрез които четенето може да изиграе важна роля в личното, професионалното и даже в духовното ви развитие и усъвършенстване. Чуйте какъв е планът: Първо аз ще спомена някоя изгода, която съм открил в четенето. Второ, ще ви предложа няколко начини, чрез които вие можете да станете читател.

Какво прави четенето за нас?

За тези от вас, които се нуждаят от малка мотивация ще разкажа за изгодите от четенето. Защо трябва да четем?

Четенето изчиства паяжините в мозъка ни. Факт е, че с остаряването ние все повече се гмурваме в дълбините на рутината си. Няма съмнение, че известна доза рутина е важна за организирането на живота ни. Някои отговорности, които имаме, са свързани с изразходване на определено време и със спазването на някои графици и срокове. Но тези неща постепенно се

превръщат в болезнена рутина и скучна повтаряемост. Четенето ни помага да изчистваме паяжините от мозъка си. То разтърсва нашите крехки и ограничени мнения с нови идеи и свежи гледни точки. Четенето ни запазва млади и ни мотивира да искаме постоянно да научаваме нови неща. Аз имам нужда от това.

Четенето разширява разума ни. Аз взимам това от Франсис Бейкън, който е казал: „Четенето прави човека пълноценен, обсъждането и разговарянето прави човека да е подготвен, а писането прави човека да е точен.“ Четенето ни отвежда в области, през които ние обикновено не минаваме. То ни прави способни да се справяме успешно с трудни и необичайни проблеми. Четенето не е някакво въображаемо носене по течението, така както се носи ветроходен кораб, който няма платна на мачтите си. Не, четенето ни дава рул, за да навлезем в нови области, насочва ни натам и към научаването полезни неща.

Когато бях в семинарията, аз след всеки 6 седмици ставах кръводарител и то поради една причина: за да си купувам книги. Спомням си, че си купих една многотомна поредица от коментари на Стария Завет, написани от Кейл и Делитч с това, които двамата с жена ми Синтия наричахме „кървави пари.“ Отивах в болницата, давах една „пинта“ (Коментар: 473 мл) кръв, за която ми плащаха 20 долара. След това отивах в книжарницата и плащах поредния том от тази серия коментари. Според мен 10 % от книгите в библиотеката ми по времето, когато бях студент в семинарията, ги бях купил с такива „кървави пари.“ След това се разболях от анемия и повече не можех да бъда кръводарител.

В семинарията имах един професор, който обичаше да казва: „Ако имате 2000 книги в библиотеката си, вие притежавате 2000 доказателства!“ Няма значение къде се намирате, вие винаги можете да носите със себе си тези учители. Те са винаги на ваше разположение. Нужно е само да се протегнете и да вземете техния съвет. Няма седмица от живота ми, през която да не съм прочитал поне една книга (обикновено повече от една) от моята библиотека.

Четенето повишава чувствителността на възприятията ни. Четенето е занимание, което повишава силата на концентрацията ни. Преди да стана читател, аз можех само за много кратко време да концентрирам вниманието си върху нещо. Всъщност истината е, че тогава аз имам нуждата да бъда забавляван. Не исках да мисля, нито да бъда приканван да мисля. Не харесвах учителите, които ме принуждаваха да мисля и не се интересувах от книгите, които изискваха от мен мисля. Наистина не проявявах интерес към професии, които изискват да мислим!

А сега се промених. Благодарение на Бога аз се научих, че в процеса на четенето се промениха и разбиранията ми. Хората, които четат, задават по-добри въпроси. Хората, които четат са много по-малко наивни и лековерни. Четенето ме накара да преминавам през мъглата на многословието и да търся това, което се крие зад нея. Като читател аз виждам през многото изрази в рекламите това, което ми пречи да гледам на предлаганото в рекламата от всеки ъгъл. Огромна част от рекламите са подлъгвачи и пълни с празнословие.

Четящите хора имат склонността да не са толкова категорични, те по-лесно се променят и мисленето им е по-малко догматично. Те разбират, че светът е много по-широк и по-сложен. Но те не се отказват от истините, в които са се убедили – точно обратното, четенето им помага да подсилват убежденията си. Колкото повече живея, толкова повече намалява броя на нещата, заради които бих умрял. Но за нещата, заради които бих умрял, аз ще се боря за тях и ще ги защитавам до края на живота си. Четенето ми помага да филтрирам списъка на тези неща и да определям кои са тези убеждения, заради които съм готов да умра.

Четенето ни прави да проявяваме интерес към общуването с други хора. Всички ние сме имали това преживяване: кратък и отегчителен разговор с някои човек. Нека погледнем истината такава каквато е, след като сте обсъдили темата за времето, кой победи в последния

мач, какъв е обменния курс и след като разказахте за последната си хирургическа операция, вие просто изчерпахте темите, по които искате да разговаряте. А колко по-вълнуващо е да разговаряте с човек, който говори за неща, които са извън обсега на очакваното! Колко забавно е, когато срещнете човек, който наистина разчете това, което в момента ви вълнува и ви каже нещо, свързано с мислите ви, което е прочел някъде.

Поради това четенето е страхотен инструмент за евангелизацията. Ако не бях чел, аз нямаше да зная как бих могъл да започна разговор с човек, който все още не е чувал за Христос. Светът на четенето отвори за мен такива нива за разговаряне с хората, които въобще ни липсват. Това е чудесно!

Преди да започна да чета много, моите отговори на духовните въпроси на хората бяха повърхностни и шаблонни. Четенето ми помогна да променя това. То ми помогна да заменя повърхностното мислене със съдържателно разсъждаване.

Четенето ни помага да внасяме истински чувства в живота си. Ако вие сте човек, в който няма много място за чувствата, четенето ще ви помогне това да се промени. Аз бях възпитан да давам израз на мненията си, а не на емоциите си. Но когато четете книги като „*Поглед от катафалката*“ или „*Сурова милост*“ вие откривате начини да изразявате мъката и тъгата си. Когато чета книгата „Сурова милост“ понякога аз плача, когато чета места, за които Венокен не е планирал читателят да плаче, но Венокен постави пръста си в една емоция, която до тогава не бях в способен да изразя (въпреки че се нуждаех да го направя) от поне 10-20 години. Сега съм твърдо убеден, че човек не може напълно да се справи с някаква тъга, докато не успее напълно да я излее от себе си, като я демонстрира. Четенето ще открие и други чувства във вас. То ще разшири обема на вашия речник за изразяване на емоциите ви.

Четенето ни дарява по-страстна способност да събираме зрънце по зрънце истини от Библията. Когато започнах да чета повече, аз започнах да съзирам и да възприемам истини от Библията, които преди това не бях успял да видя. Нека да ви дам един пример за такива открития. Павел дал следният съвет на младия Тимоти относно четенето: „*Докато дойда, обръщай внимание на четенето, на увещаването и на поучаването*“ (1Тим. 4:13 – мой превод). Във един от вариантите на превод на Библията (на английски), The New American Standard Version, редакторът е добавил тук текста „на публичното четене на Библията,“ с цел да помогне за по-ясното разбиране на текста. Но думите „публично“ и „на Библията“ липсват в оригиналния текст. Там просто се казва „четенето.“ Най-общо казано, Павел е казал на Тимоти: „Бъди читател. И използвай четенето в твоето увещаване и в твоето поучаване.“

Павел не е казал на Тимоти нещо, което самият Павел не е правел. Няма никакво съмнение, че когато е писал това писмо, Павел е бил в затвора Мамертин в Рим. Там е било студено. Било е тъмно. Било е влажно. Той е бил сам. Очаквала го е сигурна смърт. Но вижте за какво е писал той на Тимоти: „*Когато дойдеш, донеси наметалото, което оставих в Трояда и книгите, особено пергаментите*“ (2Тим.4:13). Той казал: „Донеси книгите.“ Ето такъв е бил той, умираше и в затвора и е казал: „Липсват ми книгите ми. Донеси книгите ми.“

Като читател аз съм установил, че думите от Библията придобиват по-дълбок смисъл, когато размишлявам над тях по време на четене на тълкувания и текстове, разясняващи Библията. Умствените представи лесно изникват в главата ми. Въображението ми се разпадва. Същото ще се случи и с вас. Аз бързо съзирам връзката между фразите, същото ще се случи и с вас.

Думите на Исус наистина трябва да са смърляли фарисеите, когато Той често им е казал: „Не сте ли чули? Не сте ли чели?“ Те са четели текстовете, написани върху пергаментите, но всъщност не са разбирали връзката на тези текстове с истината. С други думи Исус е казал: „Не сте ли сравнявали истината в Писанията с реалността? Вие, които сте равни,

преподаватели на истината и преписвачи на Писанията, които толкова добре знаете Писанията, никога ли не сте разбрали какво означава това?“

Надявам се, че вашата най-любима книга е Библията. Но аз се надявам, че вие не се ограничавате само с четенето на Библията. Павел е изучавал света, който се е намирал извън собствения му свят. Той е знаел наизуст и е цитирал няколко от поетите от неговото време (Деян.17 и Тит 1). Павел е бил начетен и информиран човек.

Как можете да станете читател?

Дали вече успях да ви убедя в ползата от четенето? Ако съм успял да направя това, позволете ми да ви предложа няколко начина за да започнете.

Започнете с книга, която ви е интересна. Намерете книга, която се занимава с тема, която ви интересува, която е харесвана от много хора или която е написана със стил, който ви привлича. Подберете я грижливо и внимателно. Отделете време, за да я прочетете.

Носете със себе си книга, за да запълните с четене свободното си време. Обикновено в „джоба“ на вратата на колата си аз нося някаква книга. Ако се храните сам, носете със себе си книга. Вместо да гледате телевизия или да „сърфирате“ в Интернет, или да играете някаква игра на своя смартфон, опитвайте се да почетете един час. Вечер, преди да заспите, ако заспивате трудно, почетете някоя от моите книги (Аз наистина много бързо ще ви приспя.)

Ако просто търсите с какво да запълните свободното си време, не се чудете толкова. Просто вземете някоя книга. Вземете някоя книга, която ви се струва достатъчно увлекателна, за да започнете да я четете. Запълнете свободното си време с книга, в която има някаква интрига, в която се разказва някаква история и е написана със стил, който ви харесва.

Дисциплинирайте себе си да прочитате до края започнатата книга и след това да започвате да четете следващата книга. При четенето на някои книги вие просто ще трябва да ги прочетете повърхностно, без да се замисляте задълбочено над прочетеното. Но ако искате правилно да започнете да четете, аз ви препоръчвам да завършвате четенето на започнатата книга и чак след това да започвате четенето на следващата.

Четете не за да опровергавате или да отхвърляте казаното от автора, нито пък за да повярвате или да приемате автоматично за истина това, което сте прочели, нито пък за да се наслаждавате на диалозите в текста, а за да претегляте и да разсъждавате над прочетеното. Някои книги трябва да бъдат четени бавно, за да се насладите на вкуса им, а други трябва да бъдат поглъщани набързо. Но понякога, макар и рядко има книги, които трябва да бъдат „предъвквани“ бавно, за да бъдат „смяни.“ А има и книги, които трябва да бъдат препрочитани много пъти през живота ни.

Накрая, позволете ми да ви дам няколко последни и пределно ясни съвети:

- ***Разказвайте на другите хора това, което сте прочели.*** Ако се занимавате с писане на статии и книги, включвайте в текстовете си цитати от книгите, които сте прочели. Хората имат склонността да се вслушват в думите и на някой друг човек, освен във вашите думи.

- ***Подарявайте на книга на другите хора.*** За мен книгата е най-добрия вид подарък, който обичам да получавам или да подарявам. Тя винаги ме вълнува.

- ***Бъдете чувствителни към духовните неща.*** Като християнин, търсете в духовните неща мъдростта и тези неща, които позволяват да се заглаждат противоречията.

- ***Разнообразявайте нещата, които четете и скоростта с която ги четете.*** Четете различни неща, както и неща, които са извън обсега на духовния ви интерес. Някои неща четете бързо, а други – бавно. Ако искате да се предпазите да не сте прекомерно критичен, четете книги и статии, които защитават противната на вашето мнение страна. Един от най-добрите

начини, на който аз се научих, е да се поставя на мястото на другия човек и да се опитам да разбера неговата гледна точка.

- **Четете както романи, така и документална и научна литература.** Четете смешни и сериозни книги. Четете история и география. Всички тези неща са полезни.

- **Научавайте нови думи.** Добавяйте ги към вашия речник и ги използвайте, когато разговаряте.

Надявам се, че тези съвети ще ви вдъхновят и окуражат, и ще запалят във вас интерес към четенето. За мен този интерес продължава през целия ми живот и се надявам, че и с вас ще е така.

Сестра ми Луси обобщава по красив начин това, за което си говорихме:

„Книгите са като приятели...всяка от тях е уникална и безценна. Всяка от тях внася нещо различно и ценно в живота ни. Книгите трябва да бъдат подбирани много внимателно, трябва да им се радваме и да ги обичаме, и в определеното време те ще дадат плод в нас. Четенето ни превежда от тъмнината в светлината, от невежеството в познанието, от затвора в свободата. Чрез четенето ние ще бъдем по-добре подготвени да откриваме житейския смисъл и житейските възможности. Чрез перото на автора, гласовете на Разума, Победата, Красотата, Вярата, Историята, Поезията и Науката стигат до нас, за да ни научат и да ни окуражат, и по този начин ние ставаме по-добри.“

Как да започнем връзката си с Бога

Нито една от всички книги на света не може да се сравни с вечното Божие Слово. Библията е жива, окуражаваща и осветляваща карта, която изважда на показ пътя за опознаването на Бога. Библията очертава и ограничава този път с 4 важни истини. Нека да разгледаме подробно тези истини.

Духовното ни състояние: Абсолютно лишени от права

Тази първа истина е персонална и се отнася за всеки човек. Достатъчен е само едно поглеждане в Библията и нашето човешко състояние става болезнено ясно:

„Никой не е праведен, няма дори и един; няма никой, който да разбира; няма никой, който да търси Бога. Всички се отклониха, всички заедно станаха безполезни; няма никой, който да прави добро, няма дори и един“ (Рим.3:10-12 – мой превод)!

Всички ние сме изцяло грешни хора и сме абсолютно лишени от права. Разбира се, това не означава, че ние извършваме всяко зверство и всяка отвратителна постъпка, която е позната на човечеството. Ние не сме чак толкова лоши, колкото можем да бъдем, но сме в това окаяно положение, в което можем да бъдем. Грехът оцветява всичките ни мисли, мотиви, думи и действия.

Ако имате известен житейски опит, вие вероятно вече вярвате, че това е така. Огледайте се около себе си. Всичко около нас носи петната на нашата греховна природа. Независимо от най-добрите ни усилия да създадем перфектен свят, статистическите данни за извършените криминални престъпления продължават да нарастват, броят на разводите също расте и семействата продължават да се разрушават.

Нещо в обществото ни и в нас самите се е повредило ужасно зле – нещо, което е съдбоносно важно. Както и да го представя светът, живеенето според принципа „аз-на първо място“ не означава силен характер и свобода, а означава смърт. Така както го е казал Павел в писмото си до Римляните: „*Заплатата на греха е смърт*“ (Рим.6:23) – нашата духовна и физическа смърт идва като последица от справедливата Божия присъда за нашия грех, придружена от всички емоционални и практически последици от това отделяне, което ние ежедневно изживяваме. Това ни отвежда до втората истина: характерът на Бога.

Характерът на Бога: Безкрайно свят

Как може Бог да ни съди заради греховната среда, в която сме родени? Нашето абсолютно лишаване от права е само половината от отговора. Другата половина е безкрайната Божия святост.

Фактът, че ние знаем, че не сме такива, каквито би трябвало да бъдем, ни показва един стандарт на святост, който е недостижим за нас. Нашето чувство за несправедливостта в живота от тази страна на вечността, предполага наличието на безгрешен стандарт отвъд нашата реалност. Този стандарт и източник е Самият Бог. И Божият стандарт за святост е в ярко противоречие с нашето греховно състояние.

Библията казва, че *„Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“* (1Йоан1:5). Бог е абсолютно свят, което създава проблем за нас. Ако Той е толкова чист, как можем ние, които сме толкова нечисти, да се свързваме с Него?

Вероятно бихме могли да се опитваме да бъдем по-добри хора, да се опитваме да наклоним езичето на везната в полза на добрите ни дела или да търсим методи за самоусъвършенстване. В човешката история хората са се опитвали да живеят според Божия стандарт чрез спазване на Десетте заповеди или чрез придържане към свои собствени етични правила. За нещастие, никой не може да се доближи до задоволяването на изискванията на Божия закон. В Рим.3:20 се казва: *„Чрез спазването на Закона никое създание няма да бъде оправдано пред Неговия поглед; защото чрез Закона идва само познанието за греха“* (мой превод).

Нашата нужда: Заместник

Ето това сме ние, грешници по природата си и грешници поради избора си, които се опитваме сами да се издърпаме нагоре, за да стигнем до връзката ни с нашия свят Създател. Но всеки път, когато се опитаме, ние падаме с лице заровено в земята. Ние не можем да живеем достатъчно праведно и да се справим с греха, защото Божият стандарт не е „достатъчно добър“ - Божият стандарт е „безгрешност.“ А ние не можем да поправим закононарушението, създадено от нашия грях, без да умрем заради това.

Кой може да ни извади от тази бъркотия?

Ако някой би могъл да изживее живота си безгрешно, спазвайки Божия закон и би могъл да понесе нашето смъртно наказание вместо нас – като застане на нашето място – тогава щяхме да бъдем спасени от опасното положение в което се намираме. Но дали има такава личност! За щастие, да, има такава личност!

Запознайте се с вашият заместник – Исус Христос. Той е Този, който е застанал на мястото на смъртта вместо вас!

„(Бог) направи (Исус Христос), който не знаеше грях, да бъде грешен като наш представител, за да можем в Него ние да станем праведни пред Бога“ (2Кор.5:21 – мой превод)

Божие осигуряване: Спасителят

Бог ни е спасил, като изпратил Своят Син Исус, за да умре на кръста заради нашите грехове (Йоан 4:9-10). Исус е бил изцяло човек и изцяло бог (Йоан 1:1, 18), това е истина, която ни гарантира, че Той разбира нашите слабости, Той притежава властта да прощава греховете ни и е способен да направи мост над пропастта между Бога и нас (Рим. 5:6-11). Казано накратко, ние сме *„оправдани с дара на Неговата милост чрез изкуплението, което е в Христос Исус“* (Рим.3:24 – мой превод). В този стих има две думи, които се нуждаят от допълнително разяснение: *„оправдани“* и *„изкуплението.“*

„Оправданието“ е Божият акт на милост, в който Той обявява за праведни вярващите грешници, още докато ние сме в греховното си състояние. Оправданието не означава, че Бог ни

прави праведни, с цел ние повече да не извършваме грях, а ни обявява, че сме праведни, така както съдията помилва виновния престъпник. Понеже Исус е поел нашия грях върху Себе си и е изстрадал наказанието ни на кръста, Бог опрощава нашия дълг и ни обявява за ПОМИЛВАНИ.

„Изкуплението“ е акта на заплащането от страна на Христос на пълната цена, за да ни освободи от робството на греха. Бог изпратил Своя Син за да понесе Неговия гняв вместо нас за всички наши грехове – минали, настоящи и бъдещи (Рим. 3:24-26; 2Кор.5:21). Със смирено покорство Христос с готовност понесъл срама на кръста заради нашата изгода (Марк 10:45; Рим. 5:6-8; Фил.2:8). Смъртта на Христос задоволила справедливите изисквания на Бога. Бог повече няма да ни държи отговорни заради нашите грехове, защото Неговия собствен Син е платил наказанието заради тях. Ние сме освободени от пазара на робите и никога вече няма да бъдем поробени отново!

Поставяйте вярата си в Христос

Тези четири истини описват начина, по който Бог е предоставил път до Себе си чрез Исус Христос. И тъй като цената е била платена изцяло от Бога, ние трябва да отговорим на Неговия безплатен дар на вечния живот чрез абсолютна вяра и увереност в Исус Христос, че Той ще ни спаси. Ние трябва да вървим напред във връзката си с Бога, която Той е подготвил за нас – не като правим добри дела или като бъдем добри хора, а като отиваме при Него такива каквито сме и като приемаме с вяра Неговото оправдание и изкупление.

„Защото по милост вие бяхте спасени чрез вяра; и то не от самите вас; това е дар от Бога; не като резултат от дела, за да не може никой да се хвали“ (Еф.2:8-9 – мой превод).

Ние приемаме Божият дар на спасението просто като поставяме вярата си единствено в Христос за оправдаване на нашите грехове. Ще поискате ли да влезете във връзка със вашия Създател, като повярвате в Христос като във ваш Спасител? Ако поискате, ето ви една проста молитва, която можете да използвате, за да дадете израз на вярата си:

Скъпи Боже,

Аз знам, че моят грях е издигнал преграда между Теб и мен. Благодаря Ти, че изпрати Своя Син Исус, за да умре вместо мен. Аз вярвам единствено в Исус за опрощението на греховете ми и приемам Неговия дар на вечния живот. Моля Исус да бъде мой личен Спасител и Господ на моя живот. Благодаря Ти. В името на Исус се моля. Амин.

Създайте си своя собствена библиотека

Още класически книги, написани от любимите автори на Чарлз Суиндъл

Повечето от книгите от този списък могат да бъдат намерени лесно, защото са печатани от много издателства и в различни редакции. Можете да намерите електронните версии на тези книги, които се продават и в Интернет.

В допълнение към книгата „Through Gates of Splendor” by Elisabeth Elliot - „През вратите на великолепието“ от Елизабет Елиот, ние препоръчваме следните нейни книги:

- “Shadow of the Almighty: The life and testament of Jim Elliot” - „Сянката на Всевишният: Животът и свидетелството на Джим Елиот“
- „Let Me be a woman” - „Позволи ми да бъда жена“

- **„A Path through Suffering: Discovering the Relationship between Cod's Mercy and Our Pain” - “Път през страданието: да откриваме връзката между Божията милост и нашата болка“**

В допълнение към книгата **„The Knowledge of the Holy: The Attributes of God: Their Meaning in the Christian Life and The Root of the Righteous” by A.W.Tozer** - **„Познаването на Святият: качества на характера на Бога: тяхното значение в християнския живот и корените на праведността“** от Тозер, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„The Pursuit of God: The Human Trust for the Divine” - “Стремеж към Бога: Човешката вяра за божественото“**
- **„Mornings with Tozer: Daily Devotional Readings” - “Сутрини с Тозер: Ежедневни молитвени четива“**

В допълнение към книгата **„The Secret of Guidance” by F. B. Meyer** - **„Тайната на водачеството“** от Ф. Б. Мейер, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„Our Daily Walk” - “Нашият ежедневен живот“**
- **„The Best of F. B. Meyer: 120 Daily Devotions to Nurture Your Spirit and Refresh your soul” - “Най-доброто от Ф. Б. Мейер: 120 ежедневни молитвени четива за да подхранвате духа си и да освежавате душата си“**
- **„The Life of Joseph: Beloved, Hated, and Exalted” - “Животът на Йосиф: обичан, мразен и възвишен“**

В допълнение към книгата **„Abide in Christ” by Andrew Murray** - **„Пребивавайте в Христос“** от Андрю Мъри, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„Absolute Surrender” - “Абсолютно капитулиране“**
- **„Humility: The Journey toward Holiness” - “Смирението: пътуване към светостта“**
- **“With Christ in the School of Prayer” - “С Христос в училището на молитвата“**

В допълнение към книгата **„The Mark of the Christian” by Francis A. Schaeffer** - **“Белегът на християнина“** - от Франсис Шейфър, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„The God Who is There” - “Богът, Който е там“**
- **„Escape from Reason” - “Бягство от разума“**
- **„He Is There and He Is not Silent” - “Той е там и Той не мълчи“**

В допълнение към книгата **„Spiritual Leadership” by J. Oswald Sanders** - **„Духовно лидерство“** от Д. Осуалд Сандърс, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„Spiritual Maturity: Principles of Following Christ for Every Believer” - “Духовно узряване: принципи на вървене след Христос за всеки вяращ“**
- **„Spiritual Discipleship: Principles of Following Christ for Every Believer” - “Духовно ученичество: принципи на вървене след Христос за всеки вяращ“**
- **“Incomparable Christ: The Person and Work of Jesus” - “Несравнимият Христос: личността и работата на Исус“**

В допълнение към книгата **„Lectures to My Students” by C. H. Spurgeon - “Лекции към моите студенти“** от Ч. Х. Спържън, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„All of Grace” - “Цялата милост“**
- **„Morning and Evening: Daily Reading” - “Сутрин и вечер: ежедневни четива“**
- **„Finding Peace in Life's Storms” - “Да намираме мир в житейските бури“**

В допълнение към книгата **„A Long Obedience in the Same Direction: Discipleship in an Instant Society by Eugene H. Peterson - „Да вървим покорно и дълго в същата посока: Последователство в забързаното общество“** от Еужени Петерсън, ние препоръчваме следните книги от същия автор:

- **„The Message: The Bible in Contemporary Language” - “Посланието: Библията, преведена на съвременен език“**
- **„Five Smooth Stones for Pastoral Work” - “Пет гладки камъни за работата на пастора“**
- **„Run with Horses: The Quest for Life at Its Best” - “Надбягване с конете: търсене на най-добрия начин на живот“**